

FRENK LARAMI

DOŠ HOLIDEJ

BROJ 350 • CENA 42,00 DIN.

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,70 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,38 €
BIH 1,50 KM
R. Srpska 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,70 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 270 SIT
2. avgust 2003.

TEROR U GARDEN SITIJU

★ **DOK HOLIDEJ** ★

350

Frenk Larami

**TEROR U
GARDEN SITIJU**

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 350

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala

Frank Laramy

GUNMAN'S CODE

Recenzija i adaptacija

Tomislav KETIG

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Franjo VARGA

Korektor

Vilma BEKER-GAČEŠA

Štampa: 24. VII 2003.

Tržište: 2. VIII 2003.

Izdaje: MARKETPRINT, 21102 Novi Sad, p. fah 20

Štampa: JP MAGYAR SZÓ – OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala: Frank Laramy – GUNMAN'S CODE

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Tomislav KETIG

Sva prava se zadržavaju, uključujući pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

Diližansa se dokotrljala niz zasenčenu padinu do podnožja brežuljka, a onda je produžila prašnjavim putem, da bi malo kasnije ušla u grad. Hamondvil je bio glavni grad retko naseljene države Vašington i sedište federalnog šerifa za tu teritoriju.

Kotrljajući se još nekoliko stotina metara, diližansa se zaustavila pred jednom zgradom na čijoj je fasadi krupnim, kitnjastim slovima bio ispisani krupan natpis „hotel“. Pre nego što je izašao iz kola, jedan putnik, odeven u lepo građansko odelo, pogledao je kroz prozor i s njegovim sivoplavim očima dogodilo se nešto neobično. Onome ko bi ga u tom trenutku pogledao u oči moglo se učiniti da se u njima igra odblesak sunca. Ali taj odsjaj njegovih očiju niko nije video, jer u blizini nikoga nije ni bilo.

Grad je izgledao čudno pust, što nije bilo uobičajeno ni za takva naselja. Putnik je otvorio vrata i sišao na trotoar. Osvrnuvši se levo i desno, pošao je ka belo obojenim ulaznim vratima. Staklo na vratima bilo je čisto i on je u njemu video odraz nekoliko osoba na drugoj strani ulice i jednog konjanika koji je zamicao iza ugla. Činilo se da na dolazak diližanse niko nije obratio pažnju, što se putniku učinilo povoljnim. No, opreznosti ni-

kad dosta i on je, zadovoljan svojom obazrivošću, otvorio vrata i ušao u hotel.

U istom trenutku kada su se hotelska vrata zatvorila za putnikom, zamjenik hamondvilskog šerifa kao da se trgao iz letargije i odbacio opušak cigarete. Izvesno vreme zurio je u ponovo zatvorena vrata hotela, pri čemu je nekoliko puta nabirao obrve kao da se upinje da nešto otkrije. Onda je odjednom izustio kratko „ah“ i pohitao prema šerifskoj kancelariji. Otvorivši u trku vrata, povikao je:

– Znate li ko je ovde, šerife?

Federalni šerif Tejlors i trojica njegovih zamjenika okrenuli su glave, zaboravljajući na karte u rukama.

– Ko je ovde? – uzvratio je Tejlors kratkim pitanjem.

– Dok Holidej. Upravo je doputovao diližansom.

Na šerifovom licu, ogrubelom od sunca i vetra, urezala se duboka bora.

– Gde je?

– U hotelu.

Odgurnuvši stolicu, Tejlors je prišao prozoru i pogledao na ulicu.

– Jesi li siguran da je to Dok Holidej?

– Sasvim siguran. Pre nekoliko dana naišao sam na neke stare novine s njegovom slikom. Isti je kao na sli-

ci, samo što izgleda stariji. Visokog je rasta, mišićav, mada ne razbacan i nekako ležerno hoda.

– Ta ležernost je opasna varka – reče federalni šerif, dok mu je pogled počivao na belim hotelskim vratima. – Taj čovek poteže revolver brže od bilo koga na teritoriji šest država, to nemoj zaboraviti! Kao da je u njemu koncentrisano znanje i veština svih revolveraša Zapada. Da je hteo da urezuje rečke na dršku revolvera, ne bi više bilo mesta za sve koje je poslao na onaj svet.

Zamenik koji je doneo novost smušeno je zatreptao očima:

– Priča se da je tako, ali možda su to samo preterivanja. Uostalom, mi mu nećemo dati šansu da tu svoju veštinu prikaže.

Ali Tejlor ga nije slušao. Gledao je netremice prema hotelu i na usnama mu je lebdeo zagonetan osmeh. U njegovoj glavi ređao se krajnje neobičan i nesvakidašnji plan. Razvijajući ga u glavi Tejlor se počeo osmehivati sve jače.

– Nismo li pre desetak dana primili izveštaj da je Dok Holidej ubio u obračunu nekog Rejkera, sina moćnog rančera. Nije li to bilo u Torču, stotinu milja odavde?

– Da – potvrdi zamenik – ali obračun je bio fer... mada je stari Rejker tvrdio suprotno i tražio da Holidej bude obešen. Kada je shvatio da ovaj neće biti ni uhapšen, poslao je grupu revolveraša da ga ubiju, ali Holidej im je umakao.

– Jeste, baš tako... – klimao je glavom Tejlor, a đavolski osmejak i dalje mu je lebdeo na usnama.

Trojica njegovih zamenika su ga upitno gledala. Jedan od njih, Stiv Berke, nije odoleo da ne upita:

– Vi, izgleda, imate nešto na umu, šerife?

– Prozreo si me, Stive. Palo mi je na um da bi nam Holidej mogao biti od koristi.

– Ne razumem – rekao je Stiv i pogledom proverio da li ostali nešto shvataju, ali i oni su tupo gledali u svog šefa.

Tejlor se uozbiljio i pogledom preleteo po svojim zamenicima i hakondvilskom gradskom šerifu.

– Znaate već da u oblasti Kentaur imamo neprilika. Da bismo tamo proveli solidnu istragu trebalo bi nam najmanje deset ljudi – Tejlor zastade na čas – kojih nemamo. Pokušali smo da uništimo tamošnju bandu, ali nismo uspeli. Mek Kord je bio naš najспособniji čovek, ali i on je mrtav i zasad niko ne može da nam ukaže na to ko su ti banditi. Tamošnji stanovnici prave se nemi i gluvi, verovatno iz straha. Tamo neko vlada pomoću surove sile. Pošto nismo uspeli na uobičajeni način, palo mi je na um da pokušamo drugačije. Poslaćemo tamo Holideja kao tajnog agenta. On je inteligentan, hrabar i vešt na oružju. Imate li nekih primedbi?

– Samo jednu – rekao je Berke. – Kako ćemo ubediti Holideja da se prihvati tog zadatka?

– To prepustite meni – Tejlor se ponovo zagonetno osmehnuo. – Mislim da znam kako ću to izvesti!

*

Holidej se pogledao u ogledalu i zagladio kosu na zaliscima. Prve sede vlasi svetlucale su se u bujnim, talasastim pramenovima tamne kose. Danak dinamičnom i opasnom životu, kakav je već godinama vodio, pomislio je, mada je, odmorivši se dva časa bio prilično zadovoljan svojim izgledom. Izvadio je časovnik iz džepa na prsluku. Jedan popodne. Pravo vreme za ručak. Vratio je časovnik u džep, proverio da li su mu revolveri puni i uzevši s čiviluka stetson, pošao ka vratima.

Zviždućući tiho neku južnjačku melodiju, stavio je šešir na glavu i nečujno izašao u hodnik.

Ni žive duše. Sišao je niz stepenice u opustelo predvorje, a odatle u restoran u kome sem barmena takođe nije bilo nikoga. Mada u to doba dana na ulicama i u lokalima obično nije bilo mnogo sveta, ovakva tišina ipak se zapadnjaku činila neuobičajenom. Prišao je šanku i zatražio brendi. Nasuprot opštem miru i tišini, barmen mu se učinio unezverenim.

– Je li ovde uvek ovakav mir? – upitao je kad je barmen stavio čašu pred njega.

– Ne, ser. Obično imamo više gostiju, ali danas je sahrana, pa su svi otišli na groblje.

– Ah, tako – odvrati Dok ravnodušno i otpi piće. – Umro je, znači, neko važan?

– Grad ispraća šerifa Mek Korda, koji je nedavno ubijen u oblasti Kentaur. Sjajan je to čovek bio, gospodine, i vrlo sposoban čuvar zakona, ali eto... – slegnuo je ramenima. – Metak ne bira.

Zapadnjak je potvrdno klimnuo glavom. Koliko puta je on sam došao do tog zaključka! Ali sada nije hteo da razmišlja o tome i kvari prijatan osećaj blagog dejstva alkohola, koji ga je polako obuzimao. Otpio je još gutljaj i zažmurio, predajući se osećanju prijatnosti i opuštajući se sasvim.

U tom trenutku kao da je nešto poremetilo njegovo uživanje u slatkom odmoru i smirenosti. Nešto što nije znao odmah da odredi, jer to nije bio ni glas, ni zvuk, ni pokret, ali je u njemu izazvalo onaj refleksni grč u želucu, grč pred nadolazećom opasnošću. Već je hteo da se okrene kada je na kičmi osetio tvrd dodir revolverске cevi.

– Samo mirno – začuo se neki hladan i tvrd glas. – Stavite ruke na potiljak, Holideje.

Posle ovoga događaji su se brzo razvijali. Iz sporedne odaje iskočila su dva šerifova pomoćnika s revolverima u rukama i brzo prišla zapadnjaku. Jedan mu je vešto izvukao koltove iz futrole, a zatim mu je šerif ozbiljnog izraza lica naredio da pođe napred.

– Odvedite ga u zatvor – naredio je svojim pomoćnicima. – Kada se ohladi, proćaskaćemo malo.

Dok se upola okrenuo i pogledao Tejlora u oči:

– Da proćaskamo? A o čemu to, šerife?

Federalni šerif je zadovoljno sevnuo očima:

– O mnogo čemu. Na primer, interesuje me događaj u Torču. Kako sam obavešten, tamo je neko ubijen.

– Da, ali u fer obračunu.

– To ćemo već videti, mister... to ćemo videti.

Pokretom glave on dade znak pomoćnicima da zapadnjaka odvedu.

*

Holidej je proveo u ćeliji više od jednog časa pre nego što je federalni šerif Tejlor ušao u kancelariju. Uzeo je sa zida svežanj ključeva, otključao vrata s rešetkama i ušao u ćeliju.

– Zar se ne bojite da ću vas napasti? – podrugnu se Dok, sedeći na rubu ležaja.

Tejlor je pokazao da se ne plaši time što je seo pored svog uhapšenika i ponudio mu svoju duvankesu.

– Zaboravite na naš malopredašnji malo grublji postupak – rekao je. – Imam nešto da vam predložim i zato slušajte.

Odbivši pokretom ruke ponuđeni duvan, Dok iz džepa izvadi tabakeru s cigarama i pripali jednu.

– Šta želite od mene? – upitao je, gledajući Tejlora u oči. – Da priznam da sam kriv za slučaj u Torču? Rajker je prvi potegao, ali ja sam bio

brži. Ima mnogo svedoka koji su to videli.

Federalni šerif je nestrpljivo dunuo kroz nos.

– Znam da će se naći dovoljno svedoka i nije stvar u tome. Bitno je da ste se smrtno zamerili Rajkeru i da on žudi da vas skрати za glavu.

– Šta ste vi? Rajkerov čovek?

– Ne, daleko od toga, ali ako se ne sporazumemo, moji postupci bi mu mogli ići na ruku.

Zapadnjak se kiselo osmehnuo:

– Uцена, dakle. To nije baš po zakonu, šerife. – Odbio je gust dim i naslonio se leđima na zid. – Predite na stvar, šerife. Kakav je to sporazum koji pominjete?

Zagledan u vrh cigarete s kojeg je vijugao končić plavog dima, šerif mu je izložio svoju nameru baš kao i nešto ranije trojici svojih pomoćnika. Na kraju je opazio prikriven osmejак zadovoljstva na zapadnjakovom licu i zebnja mu steže srce.

– Priznajem da vam je ideja vredna hvale, šerife, samo što nedostaje jedna važna karika: moja saglasnost.

– Vi ćete prihvatiti predlog, Holideje, jer vas imam u šaci.

– Smešno! Znate dobro da sam nevin i moraćete da me pustite.

– Da, ali mogao bih vas zadržati u zatvoru dok ne dobijem izveštaj iz Torča. A pre tog odgovora ovamo će stići Rajkerovi ljudi. Kad vas budem pustio iz zatvora, sukobićete se s njima, a znate i sami kako bi se to završilo. Prema tome, jedini razuman izbor vam je da prihvatite moj pred-

log. A vi ste razuman čovek, mister Holideje.

Dok je odbio dim i zagledao se u njega. Plavičasto svetlucanje njegovih zenica otkrilo je da intenzivno razmišlja o Tejlorovim rečima, ali njegov sagovornik ni po čemu nije mogao da zaključi da li je to svetlucanje očiju posledica gneva ili nečeg drugog. I zaista, tog trenutka su se u Holideju borila dva potpuno suprotna osećanja: gnev zbog nemoći da iskoči iz klopke u koju ga je šerif uhvatio, jer, hteo ne hteo, Dok je morao da prizna kako je razmišljanje čuvara zakona logično i što je još bitnije, realno, a s druge strane osećanje zadovoljstva zbog avanture koja mu se silom prilika ukazala na horizontu. Ta avantura mamila ga je svom snagom i to drugo osećanje konačno je prevagnulo.

Posle dužeg ćutanja on upita:

– Recimo da ste me ubedili i da pristanem na vaš predlog. Šta vam jamči da neću poći svojim putem kada se nađem na slobodi?

– Uveren sam da tako nešto Dok Holidej nikada ne bi sebi dopustio – rekao je Tejlor bez oklevanja. – Sem toga, rešavanje zagonetke šta se događa u oblasti Kentaur može biti vrhunska avantura i veliki doživljaj za čoveka vašeg formata. To je izazov kome se čovek vašeg kova teško može odupreti. Onda... šta kažete, mister Holideje?

Zapadnjak je kratko vreme zamišljeno ćutao. Ovaj šerif je đavolski dobro proučio i proračunao elemente za i protiv, a i dobar je psiholog, pomis-

lio je. Onda se osmehnuo i ne baš oduševljeno rekao:

– Priznajem da ste izvrstan poznavalac ljudi, šerife Tejlore. Kada treba da pođem?

– Ako hoćete, možete i odmah – odgovori Tejlor i, izašavši iz ćelije, ode do svog pisaćeg stola s kojeg je uzeo Holidejeve koltove. – Evo vaših revolvera, a konj će vas čekati u gradskoj štali kad god zaželite. Ali mislim da je bolje da noćas ostanete u gradu i odmorite se. Ne treba da vam napominjem kako svi troškovi idu na račun državne kase... uz, dabome, nagradu koja je raspisana za hvatanje bande, a koja nije za potcenjivanje.

– Priznajem da ste vrlo velikuđušni, šerife. Dajete mi šansu da se nauživam... kao osuđenik na smrt pred izvršenje kazne. Dobro. Nadaćmo se da ću doživeti da vas častim novcem od te nagrade.

*

Tridesetak milja južno od Hamondvila počinjao je pust i divlji predeo, poznat kao oblast Kentaur, u to vreme uglavnom nenaseljen i daleko od svake civilizacije. Na istoku, nalik na tamnu životinju spremnu na skok, videli su se testerasti vrhovi planine Pindo. Približavajući se reci Mojlen, Dok je opazio tu i tamo razbacane rančeve, bujne zelene pašnjake i najzad grad izgrađen na samoj obali reke.

Kasno popodnevno sunce obasjavalo je firmu iznad jednog saluna, na kojoj je krupnim slovima pisalo: „Zve-

zda". Sjahavši, Dok je omotao vođice svog konja oko privezišta i popravivši revere kaputa, ušao u salun.

Prilaz šanku bio je tako reći zakrčen gostima, iznad čijih glava su lebdeli gusti oblaci duvanskog dima. Probivši se, Dok je naručio pivo i uzevši čašu, odneo je do jednog stola za kojim je, nagnut nad praznom čašom, već sedeo jedan čovek.

– Imate li nešto protiv ako sednem?
– upita Dok.

Svetloplave oči pogledale su ga ravnodušno:

– Gospodine, sasvim mi je svejedno – odvratio je taj čovek i odmahnuo rukom: – Ovo je slobodna zemlja.

Dok je seo i rekao:

– Za neke slobodna, a za neke manje slobodna.

– Šta pod tim tačno mislite, prijatelju?

Okrećući čašu s pivom u ruci, Dok odgovori:

– Ja sam u ovom kraju došljak, ali oblast Kentaur ne uživa baš povoljan glas, a ja o tome nisam ni sanjao.

Čovek za stolom žalosno je pogledao svoju praznu čašu i lupio njom po stolu, ne bi li privukao pažnju konobara. Ali taj njegov poziv ostao je neprimećen u opštoj buci. Konačno je on odustao od lupkanja i približio svoju čašu zapadnjakovoj, još uvek punoj piva.

– Ulijte mi malo vašeg pića, hoćete li, ortače? Usta su mi se osušila.

Odlivši mu nešto piva u praznu čašu, Dok se osmehnuo:

– Nadam se da ne mislite da nešto njuškam, mister. Meni lično sasvim

je svejedno šta se ovde događa. Jednostavno sam usamljen i želim da porazgovaram. To je sve.

– I ja takođe – reče žedni gost, odmeravajući pogledom količinu pića u čaši. – Ali u ovim krajevima najbolje je ne biti radoznao... – Dobacio je kratak, sumnjičav pogled zapadnjaku. – Može biti da govorim s pogrešnim čovekom? Niko zasigurno ne zna ko su te pustahije.

Dok otpi malo piva.

– Na koje to pustahije mislite?

– Vidi se da ste došljak – reče njegov sagovornik. Opustio se, dobacivši istovremeno pogled ka osobama okupljenim oko šanka, a onda se nagnuo zapadnjaku bliže. – Reći ću vam onako među nama... postoji banda hulja koja je zavládala u ovom delu rečne obale i ti nitkovi ne prezaju ni od čega. Razlog što vam o tome govorim je što još večeras odlazim za Kaliforniju. A ako ste samo upola pametni kao što izgledate, vi ćete učiniti isto.

Dok dade nešto čvrstine svom glasu:

– Ja ne bežim od govorkanja, prijatelju.

– Govorkanja? – Sagovornik se netremice zagledao u Holideja. – Ja vam ne govorim o nečemu što sam čuo, već iz sopstvenog iskustva. Došao sam ovamo da sredim poslove mog pokojnog brata. Sid je bio rančer tu u blizini Garden Sitija i redovno smo se dopisivali. Ali kad sam došao ovamo, saznao sam da o Sidu niko nikada nije ništa čuo. Nije bilo nikak-

vog ranča, nikakvog biznisa, pa čak ne postoji ni njegov grob.

– A šta je na to imao da kaže šerif Garden Sitija? – Dok to upita baja-
gi nezainteresovano.

Njegov sagovornik opsova.

– Šerif Trejsi je pokvaren kao i nje-
ga grad. Zatražio je od mene pisma
koja sam primio. Kada sam mu ih
dao, on ih je, kao slučajno, ispustio
u vatru.

– To je ozbiljna optužba – reče Dok.

– To je sušta istina.

– Zašto onda to niste prijavili u ob-
lasnom središtu? – Osetivši nešto
kao strah kod svog sagovornika, do-
dao je: – Mister, nemam nikakve veze
sa vašom nevoljom. Tek sam došao
u grad.

– Onda ću vam reći – rekao je čo-
vek ogorčeno. – Ja volim da živim. To
je najprostiji odgovor. Trejsi me je
opomenuo da zaboravim na pritužbe
i slično. A Trejsi prima naređenja od
bandita.

– Otkud to znate?

– Jeste li ikada čuli za revolveraša
koji se zove Taker O'Dej?

– Da, čuo sam za to ime. Smatrate
li da je O'Dej član te misteriozne
bande?

– Ne znam tačno šta je, ali je ume-
šan u to do grla. Mada sam skoro si-
guran da on nije glavni vođa. Za tako
nešto potrebno je mnogo više pameti
od onoga što on ima u glavi.

– Onda je to šerif Trejsi?

– Nije. I Trejsi prima naređenja.

– Imate li nekog određenog na
umu?

– Nemam. Vrhovni vođa se veoma
vešto drži u senci. To bi mogao biti
bilo ko.

– I vi smatrate da je ovdašnji šerif
u rukama tog glavnog gazde, je li
tako?

– Znam samo ono što znam. Znam
da je moj brat Sid nestao i da mu je
ranč otet. Znam da je Trejsi potku-
pljeni šerif i znam da je u oblasti Ken-
taur opasno biti pošten. Jedina nada
je šerifov zamenik Bols, koji je za
sada pošten, ali se pitam koliko dugo
će pošten ostati s obzirom da mu je
Trejsi pretpostavljeni.

– Radi li on s Trejsijem?

– U većini slučajeva radi skoro pro-
tiv njega. Ipak, kao i mnogi drugi, i
on je bespomoćan. Šta može sam da
učini? Mogu da kažem da je želeo da
mi pomogne i da u Gardenu ima dosta
ljudi kao što je on. Ali većina je ipak
onakvih kakav je Trejsi.

Dok pruži svoju čašu do drhtavih
ruku svog sagovornika.

– Okvasi usta, prijatelju – reče.

Čovek naspram njega zgrabi čašu.

– Hvala – reče i pivo nestade u nje-
govom grlu.

– Ti banditi – nastavi da se raspitu-
je Dok – kako oni dejstvuju?

Čaša je lagano spuštена na sto i
plave oči nepoznatog su sumnjičavo
pogledale kroz koprenu dima.

– Ko ste vi, zapravo, mister?

– Ja pišem knjige. Istorijske knjige
– izdeklamovao je Dok.

U očima na smežuranom licu čove-
čuljka odjednom se spustila zavesa
nepoverenja. On poblede.

– Već sam suviše rekao, mister.

Dobacivši zapadnjaku još jedan sumnjičav pogled, on ustade i žurno iziđe iz saluna.

Još dugo nakon što je čovečuljak otišao, Dok je zurio u dvokrilna ulazna vrata iza kojih je njegov sagovornik nestao i razmišljao o Takeru O'Deju. Godinama je već slušao o tom Teksašaninu revolverašu, ali se do sada njihovi putevi nisu ukrstili. Po onome što je znao, malo revolveraša bilo je brže i opasnije od njega.

– Videćemo šta ćemo s njim – prošaputao je sebi u bradu i pogledom obuhvatio goste koji su i dalje stajali pored šanka. Da li je neko od njih pripadao bandi za kojom je tragao? Nije bilo nikakvog dokaza pa čak ni slutnje koja bi na tako nešto ukazivala. Pa čak i kad bi to bilo tačno, ljudi koji su stajali ispred njega bili su verovatno samo sitne ribice, repovi banditske družine, a federalni šerif Tejlör želeo je da ščepa celu bandu, a posebno tog zagonetnog vrhunskog gazdu, koji je bio mozak svih poduhvata.

Bacivši novčić na sto, Dok ustade i izađe na ulicu. Spuštao se sumrak i svetiljke su se pojavile na prozorima kuća. U ulici ne dužoj od četvrt milje zapadnjak je nabrojao tuce saluna. Ostavljali su utisak kao da su svi vođeni nečijom mudrom rukom.

Roj leptira lepršao je oko svetiljke na ulazu ispred stanice diližanse i ulazeći unutra Dok je čuo kako se njihova krilca sudaraju s ugrijanim staklom. U unutrašnjosti stanice ugleđao je jednog uglednog čoveka, odevenog u odelo od najboljeg štofa, koji je kupovao karte za sledeću diližan-

su do Garden Sitija. Dok je napregao sluh i punu pažnju obratio tom čoveku. Budući da je u životu upoznao sve moguće vrste ljudi, ovoga je svrstao u grupu onih koji umeju da naređuju, jer je izgledao autoritativno, iako je govorio tiho:

– Za moju nećaku i mene i jedan mali kofer – rekao je vadeći novčanice iz nabijenog novčanika.

– Da, mister Korbi – rekao je činovnik. – Nadam se da vam rani polazak neće biti nezgodan.

– Ne možemo sve udesiti prema svojim željama – odgovorio je Korbi i plativši karte, izišao krupnim, dostojanstvenim koracima. U prolazu je posvetio Doku kratak, ali ispitivački pogled.

– Prijatan čovek – reče Dok službeniku za stolom.

– I bogat – dodao je činovnik, gladeći rukom novčanice. – To je Bričel Korbi. On je gradonačelnik Garden Sitija.

Dok se naslonio rukom na pult.

– Šta kažete! Pa, bogami, tako i izgleda.

– Oh, on je rođeni gospodin – reče činovnik. Dodao je zatim, dosta kategoričkim glasom, jer je izgleda zaključio da zapadnjak ne pripada istoj grupi ljudi: – U toj diližansi više nema mesta, stranče. Ali mogu vam izdati kartu za popodneva kola.

– Nećete vi meni izdati kartu ni za šta – odbrusi mu Dok, gledajući činovnika u oči. – Hoću samo da mi kažete kuda se ide za Garden Siti.

Pred pogledom Holidejevih čelično-plavih očiju naduvanost činovnika is-

topila se kao sneg na južnom vetru. Načinio je kiselo lice, kao čovek koji je očekivao da će zagristi jabuku, ali je umesto toga zagrizao u kaktus. Progutavši vazduh, objasnio je Holideju kuda da ide. Četrdeset milja na istok, pored reke.

Dok je uzeo skromnu sobu u hotelu, zaključao vrata i podupro ih stolicom, a onda se, upola obučen, uvukao u krevet. Posle dugog, napornog dana brzo je utonuo u dubok san.

*

Kada je zapadnjak izjahao iz Red Benka sunce je već bilo odskočilo iznad horizonta. Jahao je polako, osmatrajući predeo. Zanemarivši uobičajeni put za kola i konje na nekoliko mesta, pošao je prečicom kako bi bolje osmotrio pašnjake i rančeve na severu. Što je bliže prilazio svom odredištu sve manje stoke je zapažao na poljima.

Na jednom mestu pretekao je diližansu. Pošto se bližila noć, sjahao je kraj usputne stanice, čitavih deset minuta pre nego što je diližansa stigla.

– Čujte, mister – začuo se muški glas s verande – ovo mesto služi samo putnicima diližanse.

– Platiću uslugu – odgovorio je Dok i poveo konja ka pojilu.

Čuvar stanice je nešto progundao i ušao unutra. Odmah zatim prozori su blesnuli svetlošću, a zatim je pred stanicu stigla i diližansa.

Pošto je napojio konja, zapadnjak ga je rasedlao i pustio u mali ograđe-

ni prostor. Za to vreme putnici su izašli iz diližanse i dvoje njih privuklo je Dokovu pažnju. Bio je to Bričel Korbi i mlada žena, obučen kao da je upravo stigla sa bulevara gradova na Istoku. Njena krhka lepota za trenutak je zagolicala Holideja, ali ga je odmah vratio u stvarnost hladan ton Korbijevog glasa:

– Moja nećaka Teni – rekao je on čuvaru stanice, ulazeći. – Ovo je nje-
no prvo putovanje na Zapad i sve joj je sasvim novo. – Korbi se nasmejavao, ali je njegovom smehu nedostajala toplina.

Dok je ostao napolju, pušeći cigaru, sve dok nije objavljeno da je večera gotova. Za vreme večere sedeo je nasuprot Korbiju i Teni. Pri svetlosti svetiljke učinila mu se još lepšom. Njena mrka koža imala je mekan, baršunasti preliv, a pogled njenih tamnih očiju dotakao ga je lako kao nežno milovanje. Uprkos svom iskustvu i samopouzdanju, osećao je da u njenom prisustvu mora biti oprezan.

Ne želeći da izgleda nametljiv, sedeo je za večerom oborene glave. Posle večere putnici su se okupili u velikoj dnevnoj sobi s kaminom, gde je žar nekoliko cepanica davao odaji prijatnu toplinu. Zapadnjak je zauzeo mesto za stolom u uglu, uzeo neke novine sa istočne obale i počeo ih listati. Povremeno, skoro mimo svoje volje, bacaio je poglede preko novina na lepu devojkicu. Nije bila tako mlada, kao što je u prvom trenutku pomislio i mogla je imati oko dvadeset pet godina. Pogledao je još jednom njenu

levu ruku i iznenadio se što na prstu vidi venčanu burmu.

Pretpostavio je da njeno devojaštvo nije bilo rezultat nedostatka odgovarajućih predloga za udaju. Okrenuo je još jednu stranicu novina i posle nekog vremena ponovo digao pogled. Ovaj put, međutim, pogledao je u drugom pravcu. S lučno zasvođenih vrata virila su dva nepoznata čoveka i kada su opazili zapadnjakov pogled oni su se brzo povukli u mrak. Očigledno nisu pripadali putnicima dilžanse. Spustivši novine, Dok je ustao i prišao vratima. Pred njim je bio mali foaje u kome nije bilo nikoga. Levo od tog predvorja, iza jedne navučene zavesa, gorela je svetiljka.

Razgrnuvši zavesu, Dok je pogledao u malu prostoriju s šankom. Čuvar stanice nalivao je piće nepoznatim ljudima. Kada je Holidej stupio u krug svetlosti, jedan od te dvojice šapnuo je nešto drugome.

Obojica su bili neobrijani. Na prvi pogled, Dok je zaključio kako oni niti su gospoda niti revolveraši u pravom smislu reči. Nijedan revolveraš vredan pomena, naime, nije nosio revolver tako visoko o bedru.

– Popijte nešto sa nama – pozvao je Doka jedan od njih.

– Ne, hvala – odbi Dok. – Radije pijem sam.

Ta uvreda je kod onog što je poziv uputio izazvala samo neodređen osmeh. Ali drugi se mrko zagledao u zapadnjaka kada se ovaj spustio na visoku barsku stolicu i bacio srebrni dolar na šank.

– Pivo – poruči Dok.

– Pivo nije nikakvo piće – primećio je prvi neobrijani. No onaj drugi potapšao je drugara po ramenu:

– Ne uznemiravaj gospodina, Tobi. Svako od nas ima pravo na svoj ukus. Tobi je sasuo viski u grlo i ustao.

– U pravu si, Seme. – Osmehnuo se izveštačeno Holideju: – Neki ljudi vole blage stvari. Što se mene tiče, ja pijem žestoka pića i žestoko se tučem. Žestok sam i u ljubavi.

– Naravno – potvrdio je Sem i namignuo šankeru. – Hajdemo, hvalisavko!

Kada su se udaljili, Dok upita barmena ko su oni.

– Ko su ili šta su, mister? – proširi pitanje čuvar stanice koji je, izgleda, u stanici bio zadužen za sve. – Znam ih samo kao Tobija i Sema. A šta su... pa ni to ne bih znao, ali ne bih im mnogo verovao.

Dok klimnu glavom:

– I ja tako mislim. Jesu li maločas dojahali?

– Da – potvrdi čuvar, podiže dvocevku iznad tezge i osmehnu se. – To je razlog što ovo držim pri ruci.

Osmeh nestade sa zapadnjakovog lica:

– Banditi?

– Pa, nisu baš poklonici zakona. Ali neće pokušati ništa dok je Bričel Korbi u blizini.

– Zbog čega tako mislite?

– Iz iskustva. Jedini ranč u ovom kraju koji do sada nije bio napadnut je Korbijev ranč.

– Shvatam. Ali ja sam mislio da je Korbi gradonačelnik. Znači li to da sam pogrešno obavešten?

– Niste, jer on je sem toga i rančer. Razmišljam o njemu kao o gospodaru Garden Sitija. Nema tamo nijedne čorbe u kojoj on nije mirođija. Čak igra i uloge sudije i porote.

Dok zamišljeno otpi gutljaj piva.

– To mi zvuči malo kao da ste ogorčeni na njega.

– U pravu ste – priznao je čuvar stanice. – Presude koje Korbi izriče služe za podsmeh. Nekom ubici on može odrediti blagu kaznu zbog navodno dobrog ponašanja, a u drugom slučaju za neku sitnicu čovek može platiti veliku globu. U tom njegovom gradu važno je ko ste i šta ste.

Zapadnjak je ispio pivo do kraja i uzeo kusur. Vrativši se u dnevnu sobu, opazio je da je Korbi odsutan. Njegova nećaka sedela je sama pored kamina i Dok joj priđe.

– Oprostite što smetam – rekao je. – Čuvar stanice smatra da može doći do gužve. Jeste li slučajno zapazili dva čoveka neprijatne spoljašnosti?

– Da, jesam – potvrdila je. Bila je bleđa u licu. – Zapazila sam ih pre nekoliko minuta kad su zavirili unutra. A o kakvoj gužvi govorite?

– Mislim na eventualnu pljačku. Gde su vaš stric i ostali gosti?

Mlada žena je u tom trenutku priгуšeno kriknula i, pogledavši negde iza Doka, širom razrogačila svoje crne oči. Jedva čujni koraci prethodili su grubo izrečenoj naredbi:

– Ruke u vis!

Dok je digao ruke a Teni Korbi je pobledela i skljkala se u stolicu.

– Okrenite se! – zapovedio je neki Doku poznat glas.

Omanji dežmekasti tip, po imenu Sam, stajao je na vratima sa zapetim revolverom u ruci. Načinio je par koraka napred i sijajući očima pritisnuo cev revolvera zapadnjaku u leđa. Slobodnom rukom mašio se njegovog džepa i izvukao novčanik, a zatim iz drugog džepa uzeo zlatnu tabakeru i iz džepa prsluka časovnik. Onda je pružio ruku i iz futrole izvukao Holidijeve koltove, a potom je, pipajući, proverio nema li ovaj još neko skriveno oružje. Potom se odmakao nazad.

Njegov bledooki pajtaš stajao je naslonjen na dovratnik, držeći revolver uperen u čuvara stanice, koji je zane- meo od straha.

– Požuri, Seme – opomenuo ga je Tobi, pogledavši preko ramena prema verandi, odakle su se začuli koraci. – Vreme odmiče.

Sem je prešao preko odaje i pretresao čuvara postaje.

– Biću kod konja – rekao je Tobi i iščezao.

Sem je završio pretresanje, stavio u džep ono što je našao i pokretom ruke naredio čuvaru da sedne. Dok je stajao dignutih ruku, ali kada se Sem okrenuo i zakrvavljenim očima pogledao Tinu Korbi, čeona žila mu je iskočila od gneva.

– Možda i ti imaš nešto od vrednosti – obratio se bandit mladoj ženi. Kada je prislonio Teni revolver u slabinu Dok se setio svog pištoljčića skrivenog uz list desne noge. Sem nije napipao skriveni „derindžer“ baš kao ni prethodno šerif u Hamondvi-

lu... To je bilo Dokovo oružje za slučaj nužde, a sada je ona nastupila.

– Imaš li novca ili nakita? – upita Sem devojkicu.

Teni je instinktivno prinela ruke grudima. Sem je očigledno shvatio taj njen pokret kao da se dragocenosti nalaze tu. – Daj to ovamo! – naredio je, pruživši ruku.

– Ne dodiruj me! – kriknula je devojkica, sevnuvši očima.

Uzmakla je, izbegavajući njegove debele, prljave prste i razljućeni bandit zgrabio ju je za okovratnik haljine i snažno povukao. Haljina se pocepala i na žućkastoj svetlosti svetiljke blesnula su glatka nežna ramena i zaobljeni početak devojčinih grudi.

Sem je bio delimično okrenut od zapadnjaka, ali je njegov revolver bio uperen u devojkicu i samo to je zadržalo Doka da se ne maši svog skrivenog pištolja. A onda ga je nečiji glasan povik naterao da se okrene.

Bled od gneva, u odaju se stušio Bričel Korbi. Nije bio naoružan, ali nije ni obraćao pažnju na opasnost.

Zapadnjakov pogled uhvati iznenadnu promenu na Semovom licu. Lupež je širom razrogačio oči. Holidej je očekivao da će pucati na Korbija, ali, umesto toga, banditova ruka, koja je držala Teninu pocepanu haljinu odjednom je klonula. I druga ruka, s revolverom, polako se spustila i cev oružja našla se okrenuta ka podu.

Dok se hitro sagnuo, izvukao „derindžer“ ispod nogavice i opalio. Semov revolver je bezopasno grunuo. Bandit je pao, lica oblivenog krvlju,

jer ga je zapadnjakov metak okrznuo po čelu.

Teni se zateturala i možda bi pala da je Holidej nije pridržao. Uzeo je na ruke i odneo do sofe. Zatim je istrčao iz sobe kroz predvorje i salun do dvorišta iza stanice. Od tog trenutka pa nadalje morao je biti oprezan. U tami dvorišta čekao je osedlan konj, verovatno Semov, a od Tobija nije bilo ni traga. Vrativši se nazad u dnevnu sobu, Dok je zatekao tamo sve one koji su tamo ranije bili.

Čuvar stanice držao je u ruci skraćenu dvocevku, a vozar diližanse klečao je pored onesvešćenog bandita i uzimao nazad opljačkan novac i dragocenosti. Na svim licima ogledala se napetost sem na licu Bričela Korbi-ja... njegovo je bilo crveno od ljutnje i uzrujanosti. U datim okolnostima Doku se to činilo u najmanju ruku čudno.

On takođe kleče pored vozara i pogleda Sema. Tane iz malog pištolja otkinulo je s njegovog čela komadić kože. Rana, dakle, nije bila smrtonosna i Sem je već pokazivao znake da se vraća svesti.

– Nosite ga odavde! – prasnuo je Korbi i pokazao prstom na vrata.

Dok je uzeo svoj kolt, koji je bandit bio zadenuo za pojas, i iz vozareve ruke svoj novčanik, časovnik i tabakeru. Za to vreme Teni je sedela na sofi. Oči su joj bile širom otvorene. Korbi se spustio na soficu pored nje i potapšao je po ruci. S njegovog lica nestalo je gneva i on je, šaleći se, upita:

– Kako ti se sviđa divlji zapad?

Dok začu da je devojka odvratila nešto nerazgovetno.

– Mogu li u čemu pomoći? – ponudio se.

– Hvala – odvrati Korbi. – Možete ostati pored Teni dok ja vidim šta ćemo s ovim banditom. – Ustao je i izašao.

Teni Korbi je ostala da sedi, pridržavajući jednom rukom svoju pocepanu haljinu, a drugu je pružila zapadnjaku i on ju je uzdržano prihvatio.

– Ne verujem da bi vas bandit povredio – rekao je.

– Videla sam želju za ubijanjem u njegovim očima. Mislio je da ispod haljine nosim nakit. Ne bih mogla podneti da me je dotakao. – Usredsredila je pogled ka mestu gde je bandit ležao. – Jeste li ga ubili?

– Nisam. Nije čak ni teško ranjen.

U to se Korbi vratio i pošto je učtivo ali kruto poželeo Holideju laku noć, poveo svoju nećaku iz sobe.

Pre nego što se povukao na počinak, Dok je izašao da vidi šta je sa Semom. Na njegovo iznenađenje, i Sem i njegov konj bili su nestali. Čuvar stanice nije imao pojma šta se desilo i tvrdio je da je ostavio Sema na podu saluna.

– Da li se bio osvestio? – upita Dok.

– Jeste. Tražio je viski.

– Je li rekao još nešto?

– Meni ne. Čuo sam ga da govori Korbiju.

– Šta?

– Govorili su suviše tiho da bih mogao čuti.

– Mislite li da je Korbi od ranije poznavao Sema?

Čuvar stanice je oštro pogledao Doka:

– Ne bih rekao. Na šta ciljate, mister?

– Samo nešto naslućujem – Dok se osmehnu. – Čini mi se da se Korbi krajnje čudno ponašao. Hoću reći, Sem je držao revolver u ruci, a Korbi je nenaoružan nasrnuo na njega.

– I ja sam to primetio – čuvar se počea po glavi. – Nikada nisam pomišljao da je Korbi heroj ali izgleda da ima dosta hrabrosti, zar ne?

– Možda – odvrati zapadnjak neodređeno. – Pokažite mi moju sobu. Mrtav sam umoran.

Čuvar stanice načini kiselo lice:

– Mister, vi niste putnik iz diližanse i moraćete da platite unapred svoje troškove. Večera i soba koštaće vas deset dolara. Da li vam to odgovara?

Dok plati, smeškajući se:

– Izgleda mi da Tobi i Sem nisu jedini pljačkaši u ovom kraju.

*

Ležeći u krevetu, Holidej je analizirao događaje te večeri. Prisetio se pojedinosti pokušaja pljačke i pažljivo ih po redu složio. Zbunjivao ga je ispad Bričela Korbija u okolnostima kada bi svako drugi, bojeći se smrti, reagovao suprotno.

Prisetio se i Semove reakcije kada je Korbi ušao u dnevni boravak. Bandit mu se nije činio početnikom u svom zanatu ali je očigledno bio zbunjen iznenadnim Korbijevim po-

javljanjem... Kao da je prepoznao Korbija i kao da ga se plašio. A Korbi, očigledno zanemarujući opasnost u kojoj se nalazila njegova nećaka, krenuo je napred uprkos uperenom revolveru. To je bio postupak ili ludaka ili čoveka koji je znao da nema prave opasnosti. Tako je, zaključio je Dok, Korbi je znao da Sem neće upotrebiti revolver protiv njega i njegove nećake.

*

Rano sledećeg jutra velika grupa konjanika dojahala je i sjahala u dvorištu stanice diližanse. Zapadnjak ih je posmatrao iz ograđenog korala, gde je u tom trenutku sedlao svog konja. Jedan visoki, korpulentan muškarac tamne kose, odeven u jaknu od ovčije kože, isticao se među pristiglima. A i glas mu je bio srazmeran njegovim dimenzijama:

– Je li mister Korbi tu?

– Da, mister Kilder – odgovorio mu je s uvažavanjem jedan od pomoćnih radnika na stanici.

U tom trenutku Korbi i njegova nećaka izašli su na verandu. Korbi se rukovao s tom planinom od čoveka. Izgledao je ljut, jer je nešto energično govorio, ali Dok nije mogao da čuje njegove reči. Kilder je izgledao natmuren sve dok se nije okrenuo i pogledao Teni Korbi. Onda se izraz njegovog lica promenio i on skide šešir. Zapadnjak je poveo svog konja iz korala, zatvorio vrata na ogradi i opušteno i polako krenuo bliže kući.

– Jesi li doterao kola, Džek? – upita Korbi Kildera.

– Nisam – Kilder nije skidao pogleda s Korbijeve lepe nećake. – Krenuli smo na brzinu.

– To je nebriga s tvoje strane, Džek – prekori ga Korbi, a onda se okrete nećaci: – Teni, ovo je moj nadzornik ranča Džek Kilder.

– Drago mi je da sam vas upoznao, mis – prevadio je Kilder preko usana, otežući kao Teksašanin.

Dok ga je pažljivije osmotrio. Njegova ljubaznost bila je samo prividna. Između Kildera i Korbija očito je postojalo neko neprijateljstvo.

Vozar je doterao diližansu pred stanicu i putnici su se ukrcali. Kada je diližansa krenula, Kilder i njegovi konjanici odmah su pojahali za njom. Dok je takođe pojahao za njima putem koji je vodio uporedo s rekam. Na severoistoku dizali su se vrhovi planine Pindo, mračni i zagonetni na pozadini oblačnog neba.

Tokom jutra diližansa se tri puta zaustavila. Prvi put na uobičajenom pojilu, drugi put pored jednih kola, koja su koristili kauboji za žigosanje stoke, a treći put pored skupine nagorelih koliba, koje su nekada očito bile naselje, a sada su bile prepuštene trnju i korovu.

Zaprega se tu kratko vreme odmorila, a onda je diližansa nastavila put.

Rano popodne, na vidiku se ukazao Garden Siti. Diližansa se zaustavila ispred grada, kod jednog velikog ranča. Korbi i njegova nećaka sišli su i ukrcali se u jedna laka kola, koja su ih odvezla prašnjavim putem do im-

pozantne kuće od crvenih opeka. Oko te glavne ranč kuće nalazilo se dosta ograda za stoku, staja, štala i brvnara.

Jašući za diližansom, Dok je digao ruku u znak pozdrava. Teni Korbi mu je uzvratila mahanjem ruke.

Nekoliko minuta kasnije Dok je stigao do predgrađa Garden Sitija. Ujahao je u glavnu ulicu s pomešanim osećanjima radoznalosti i sumnje. S obe strane ulice nalazilo se više saluna i trgovina. Laka putnička i teška teretna kola kretala su se ulicom u oba smera, a vukli su ih snažni, uhranjeni konji. Grad je ostavljao utisak užurbanosti i vreve.

Dok je zategao vođice ispred jednog malog hotela. Koštunjav, mršav čovek trgao se iz dremeža i pohitao da prihvati zapadnjakovog konja. Dok mu je za njegov trud palcem dobacio četvrt dolara i upitao:

– Izgleda da Bričel Korbi ima veliki ranč, je li?

– Da, gospodine – potvrdi dremljivko. – On ima više kauboja nego ja pristiju na nogama i rukama. Stalno dolaze i odlaze. Velik – to je pravi izraz za njegov ranč.

– Reci mi nešto – obrati mu se sada zapadnjak tišim glasom. – Sećaš li se da li si pre dve sedmice zapazio u gradu nekog stranca? Jednog omalenog čoveka tamnih obrva i prosede kose? – Dok je detaljno opisao poginulog federalnog šerifa Tima Mek Korda.

Dremljivko nabra obrve kao da se trudi da se priseti. Najzad odmahnu glavom:

– Ne, ne sećam se. Tokom te sedmice video sam dosta ljudi.

– Da, verujem da je tako. Ima li blizu štala sa svežim senom za mog konja?

Čovek se osmehnu:

– Tu, odmah iza hotela. Ne košta ništa. Sve je uključeno u hotelsku cenu.

Holidej je uzeo sobu u hotelu i pošto se smestio, izašao je da prošetati. U salunu je vrilo kao u košnici. Ušao je unutra, kupio kutiju finih cigara i, zapalivši jednu, počeo da posmatra prizor kroz sumaglicu plavog dima. Okom poznavao ugleđao je za šankom dvojicu koji su mu ličili na bandite. Ispio je jedan brendi i izašao.

Prolazeći pored malog restorana, začuo je odlomak razgovora:

– Misliš li da je onaj došljak rendžer?

– Kad bolje promislim, ne bih rekao, mada priznajem da nije neki običan tip. Možda je od onih drugih.

– Ja ne bih rekao. On je tip usamljenika. Da je jedan od njih, bio bi u njihovom društvu.

– Možda, Frenk. Po držanju, pogledu i uopšte... čini mi se da je neki tvrd čovek. Uveren sam da nije došao kako bi uživao u lepotama grada. Možda će on biti ona poslednja slamka.

– Od koje je pala kamila? Ne, ova kamila ne pada lako.

– U pravu si, Frenk. Pogotovo kad je tu glavni revolveraš, O'Dej. Ali mogli bi svi da se iznenadimo.

– Sumnjam. Odeven je suviše građanski i ne nosi revolvere kao pravi revolveraš. No ako je i vešt na revol-

veru, ne verujem da je dorastao O'Dej i Pasku. Videli smo ih pre dve sedmice.

– Ne tako glasno, ludače! To je opasno reći! Ja imam porodicu.

Razgovor je prestao i odmah potom iz gostionice je izašao neki čovek ozbiljnog lica i udaljio se trotoarom. Dok je bacio opušak i ušao. Gostioničar je mahinalno obrisao nevidljivu mrlju na šanku.

– Kafu – poručio je Dok.

Frenk je beizraznog lica i praznih očiju ulio gostu šolju kafe. Dok ju je okusio i nasmešio se.

– Nije loša – rekao je.

Frenk ga pogleda preko raširenih novina i slegnu ramenima.

– Ja sam došljak u gradu – reče zapadnjak.

Frenk zevnu i okrenu list.

– Tražim čoveka koji se zove Taker O'Dej – nastavi Dok. – Jeste li čuli za njega?

Gostioničar je prebledeo.

– Naravno. Mislim da neće biti teško da ga nađete. I... čujte, mister, nameravam da večeras ranije zatvorim i ako nemate ništa protiv...

Dok se odlučio da ne bude suviše napadan. Činilo mu se kako je Frenk suviše zaplašen. Zavrteo je na šanku metalni novčić i ispio kafu pre nego što se novčić prestao vrteti. Pritisnuo je novčić šakom da ga zaustavi, a zatim izašao.

Otišao je u svoju hotelsku sobu, ugasio svetiljku i poluobučen legao na krevet. Bio je sasvim siguran da je Tim Mek Kord bio u ovom gradu i da je ubijen na nekoj od njegovih uli-

ca. Verovatno su to učinili O'Dej ili onaj drugi revolveraš Pasko. „Videli smo to pre dve sedmice“, rekao je Frenkov sagovornik... a tačno pre dve sedmice Tim Mek Kord je nađen mrtav.

Pa lepo. Nalazio se u središtu opasnog vrtloga, revolvera spremnog ispod jastuka, u sobi iza dvostruko zaključanih vrata u koju je prodirala buka noćnih glasova s ulice. Neće ići lako i jednostavno, prošaputao je za sebe.

*

Sledeći dan je proveo u tumaranju po gradu i raspitivanju. Rečeno mu je ono što je već znao... Bričel Korbi je bio glavni gradski moćnik ne samo u biznisu, nego i na sudu. Međutim, uprkos onome što je Frenk rekao, O'Deja nije bilo lako naći. Ni njega ni Paska. Oni nisu bili u gradu.

Trećeg dana popodne, dok je ulazio u malu gostionicu, na njega je skoro naleteo snažan koščati muškarac i zamalo što ga nije oborio. A u gostionici je ležao Frenk krvlju poprskanog lica. Kada je Dok ušao, on je zatrepao kapcima i pogledao ga.

– Prljava hulja – promucio je slabim glasom. – Udario me je i opljačkao.

– Ko je to učinio? – Dok pomože Filipu da ustane.

– Ona dugonoga hulja Linkoln Viver.

– Jeste li dobro?

– Biću. – Frenk ustade i odmah se skljoka na stolicu. – Ali, odneo mi je novac.

– Neće to proći tako – reče Dok i krenu ka vratima. – Gurnuo me je i nije se ni izvinio, pa i taj račun moramo da sredimo.

Izišao je na trotoar i pogledao preko ulice grupu ljudi koji su sedeli u hladovini. Čoveka koga je tražio ugledao je nekoliko kuća dalje kako brzo odmiče, osvrćući se povremeno.

Dok mu doviknu da stane i Linkoln Viver se dade u trk. Dok potrča za njim.

Viver je izbio izvan grada, u otvorenu preriju i uputio se pravo prema travnatom brežuljku na kojem se nalazila Korbijeva glavna kuća na ranču. Pristižući begunca svakim sledećim korakom, Dok ga je skoro stigao u trenutku kada je ovaj dotrčao do šumarka. Zapadnjak ga je i dalje držao na oku, dok je ovaj, bežeći kroz šumarak, odmicao jednom uzanom stazom, a onda kratkim puteljkom utrčao u dvorište. Zatim je nestao u kući.

Dok je ušao na prva otvorena vrata s prilazne strane kuće. Vrata su vodila u jedan hodnik. Pošao je tim hodnikom i posle nekoliko koraka naglo zastao ispred Teni Korbi i još nekoliko mladih osoba. Bilo je očigledno kako rančerova nećaka priređuje malu zabavu.

Nadzornik Džek Kilder stajao je naslonjen na jedan stub. Kada se Dok pojavio, izraz njegovog lica se izmenio. Na iznenađan tajac, Teni Korbi je ustala lica blede kao i njena halji-

na. Prisutne žene iznenađeno su pogledale došljaka, a muškarci su ukrućeno ustali. Dok je tek tada shvatio da u ruci drži revolver. Brzo ga je vratio u futrolu.

– Mis Korbi – rekao je zadihano – molim vas da me izvinite. Gonim jednog zločinca, koji je pre nekoliko trenutaka uleteo u ovu kuću.

– U ovu kuću? – upita devojkica. – Mora biti da ste pogrešili. Kriminalci ovde nisu dobrodošli.

– Nisam pogrešio – odvrati zapadnjak ozbiljno. – Taj čovek se zove Linkoln Viver i sigurno je ušao ovamo.

– Nemojte se uznemiravati, Teni – umešao se sada Kilder. – Ovaj čovek traži neprilike. Ja ću svršiti s njim.

No Holidej se nije dao zaplašiti i hladno je pogledao snažnog nadzornika:

– Hoću Vivera. On je ovde i ja ću ga naći.

– Đavola ćete vi naći – prasnu Kilder. – Mister Korbi nije kod kuće i ja ga zastupam. Kažem vam da se što pre izgubite odavde.

Dok oseti kako mu je rumenilo gneva izbilo na obrazima.

– Mis Korbi, tražim vašu saglasnost da izvršim pretragu – izjavio je, ne obraćajući pažnju na Kildera.

Njene oči planuše.

– Neću vam dati dozvolu.

– Onda s žaljenjem moram reći da ću to ipak učiniti.

– Nećete se usuditi! – rekla je devojkica i prkosno stala pred njega.

– Zašto se protivite, mis, ako nemate šta da krijete? – reče zapadnjak oštro.

Teni Korbi je duboko uzdahnula.

– Naravno da nemamo šta da krijemo. Džek, pođi s ovim gospodinom i izvršite pretres, a onda ga dovedi nazad da se izvini za svoju drskost.

– Zahvaljujem – reče zapadnjak. – Siguran sam da će Džek znati gde treba tražiti.

– Šta time mislite? – upita Kilder, sav crven u licu.

– Ne raspravljaj se – obrati mu se devojka. – Obavite tu besmislicu.

Kilder se uputio niz hodnik, a Dok se poklonio devojci i pošao za njim. Ušli su u svaku sobu s obe strane hodnika i Doku je palo na um da Kilder pritom pričinjava nepotrebnu buku. Zato je prošao pored njega i ugledao par čizama koje su izvirivale ispod jedne zaveses.

Uperivši revolver, doviknuo je:

– Iziđi, momče!

Viver je izašao iza zaveses i kada je video Kildera kiselo se nasmejao.

– Zašto si došao ovamo? – upita ga Dok.

Viverove zelene oči blesnuše:

– Ugledao sam ovu kuću i učinila mi se gospodstvena. Nema drugog razloga.

– Šta nameravate s njim? – upita Kilder zapadnjaka.

– To je moja briga – odgovori Dok i gurnu svog uhapšenika kroz hodnik. Odjednom se osmehnuo: – Da li danas mister Korbi sudi?

– Da – potvrdi Kilder.

– Onda ću ga odvesti pravo u sudnicu – reče Dok.

*

U gradskoj sudnici Garden Sitija nalazila se omanja grupa građana. Za sudijskim stolom sedeo je Bričel Korbi, a blizu njega nalazio se jedan tamnopusi pegavi muškarac sa šerifskom značkom zakačenom za opasač. To mora da je Trejsi, pomisli Dok.

Desno od Trejsija stajao je visok, suvonjav mlad čovek, dugačke smeđe kose, koja mu je padala preko ušiju i čela. Oči su mu zračile poštenjem. Nosio je nešto manju šerifsku zvezdu i Dok je pretpostavio da je to šerifov zamenik Bols. Ostali prisutni bili su obični građani.

Korbi je nekoliko puta snažno udario čekićem po stolu. Kada je zavladala tišina, on ledeno pogleda zapadnjaka.

– Šta ovo treba da znači, ma ko da ste? – upita.

– Ako je ovo sudnica, a vi sudija – odvrati Dok pribrano i gurnu Vivera bliže sudijskom stolu – onda evo vam jednog zločinca kome treba suditi.

– A ko ga je uhapsio, ako mogu da pitam?

– Ja sam ga uhapsio.

– Po čijem ovlašćenju? – umeša se Trejsi oštro.

– Po mom sopstvenom – reče zapadnjak. – Video sam da je ovaj čovek napao i opljačkao Frenka u gostionici, pa sam izvršio svoju građansku dužnost i uhvatio ga. Ako za to

još niste čuli, to je po ustavu dopušteno.

– Ja ovde odlučujem šta je po ustavu dopušteno – prasnu Korbi ljutito. – Ti, Linkolne Vivere, govori! Je li tačno to što ovaj čovek kaže?

Pljačkaš se istrgao iz Dokovih ruku i vukući noge, prišao stolu.

– Nije tako, Bričele – počeo je. – Ušao sam u Frenkovu gostionicu da uzmem sendvič i kafu. Jedan čovek koga nikada nisam video, ušao je unutra, udario Frenka i meni rekao da se gubim. Pošto je nosio revolver, ja sam brzo pobegao. Onda je ovaj došljak pojurio za mnom i doveo me ovamo. Eto, tako je bilo.

Korbi je nešto poluglasno došapnuo Trejsiju, a onda podigao sudijski čekić i ponovo udario njim po stolu.

– Vivere, oslobođen si optužbe – rekao je kratko. – A ako ima nekih primedbi, suprotna strana može uložiti pismenu žalbu.

– Možda i hoću – javi se Dok. – Ali žalbu ću uputiti nekom drugom a ne vama.

Korbi je stisnuo usne i pobledeo.

– Kome, na primer, mister?

– Prepuštam to vašoj mašti. A sada... ostajete li još uvek pri tome da oslobađate Vivera ili biste još malo razmislili?

– Izrekao sam presudu – Korbi kiselo izvi usne. – I opominjem vas, mister da od sada ne prelazite granicu pristojnog ponašanja, bez obzira na uslugu koju ste mi jednom učinili. Jesam li jasan?

Holidej je prešao pogledom po prisutnima i glasno rekao:

– To mi je mnogo jasnije nego pravda koju izričete, gradonačelnice... ili šta ste već. Mnogo, mnogo jasnije.

Korbi je ustao i udario čekićem po stolu:

– Ojbasnite mi svoju izjavu – grmnuo je. – I recite mi svoje ime radi zapisnika.

Dok odvrati zvonkim, smelim glasom koji je u sudnici odjeknuo kao rafal iz kolta:

– U redu, Korbi. Ali pre toga, zašto se u Garden Sitiju ubice šetaju slobodno, dok se sitni prestupnici strogo kažnjavaju? I ne zaboravite, pre nego što odgovorim, da su ovde prisutni građani koji znaju istinu.

U tišini koja je posle njegovih reči nastala i u sudnici i izvan nje, građani o kojima je Dok govorio počeli su se nelagodno osvrutati. Na Korbijevom licu izbili su modri pečati. Konačno je uspeo da pronađe reči:

– Samo krajnja budala mogla bi protiv mene da izrekne takvu optužbu – cedio je reči kroz stisnute zube. – Ovaj put pustiću da to prođe bez kazne, ali sledeći put strogo ću primeniti zakon. A sada mi recite vaše ime i gubite se!

– Džon – rekao je Dok i podrugljivo se poklonio.

– Džon... i kako još? – dunu Korbi kroz nos.

– Džon Holidej.

– Džon Holidej – ponovio je Korbi mehanički i počeo da piše na komadu papira. Ali Trejsi mu je nešto došapnuo i Korbi zastade u pisanju i diže pogled ka zapadnjaku. – Džon Holidej, kažete... – ponovio je još jednom

s prizvukom opreznosti u glasu, pri čemu se jasno videlo da o nečem napregnuto razmišlja. – I šta tražite vi u ovom gradu, mister Holideje? Nemojte misliti da ću dopustiti nečiju samovolju, ma ko da je u pitanju.

– Sem sopstvenu – dočekaao je zapadnjak spremno i prisutni u sudnici počeli su se meškoljiti. Gradonačelnik je ponovo pomodreo u licu ali se uz mnogo muke savladao i lisičiji osmeh mu je zaigrao na usnama:

– Ne zloupotrebljavajte moje dobro raspoloženje, mister i imajte na umu ono što sam maločas rekao. Nemojte preći granicu.

Holidej se podsmešljivo poklonio i, okrenuvši se, prokrčio sebi put kroz gomilu do izlaza. Pritom je na većini lica pročitao zdušno odobravanje.

Vrativši se u gostionicu, zatekao je Frenka Hegen kako sedi nagnut nad šoljom kafe.

– Kako se osećate, Frenk?

– Živ sam – odgovori ovaj. Glava mu je bila omotana zavojem, a oči podlivene krvlju. – Ne optužujem nikoga – rekao je skrhan.

– Ali ja sam to već učinio – reče Dok. – Uhvatio sam Vivera i izveo ga pred sud, ali ga je Korbi oslobodio.

Frenk Hegen je duboko uzdahnio:

– To je ono što u ovom vašljivom gradu ne valja. U stvari, zdravije je držati jezik za zubima.

– Vreme je da se nešto promeni – posavetova ga Dok, gledajući ga u oči. – Mora biti da ima dovoljno časnih ljudi koji to mogu da izmene. Ako se skupite i udružite imaćete dovoljno snage.

Hegen zausti da nešto kaže i iskra plamena blesnu mu u očima. Onda je opet uzdahnio i klonuo u stolici.

– Bolje bi bilo da takve ideje čuvate za sebe ukoliko želite da odavde odjezdate čitave glave.

Holidej je zašao iza šanka i ulio sebi šolju kafe. Srknuvši nekoliko gutljaja, naslonio se na šank.

– Za koga Viver radi?

– Kada radi, a to nije često, onda radi za Korbija.

– Šta radi?

Hegen diže pogled:

– Žigoše stoku, šta bi drugo?

– Kako mi se čini, Korbi je velika zverka u ovom gradu – primeti zapadnjak. – Čuo sam da poseduje većinu nekretnina.

– On je vlasnik skoro celog ovog bloka.

– To mi izgleda vrlo pohlepno.

– Pohlepno, nego šta. U stvari, ja sam nekada bio vlasnik saluna „Srebrna papuča“.

– I prodali ste ga Korbiju?

– Ne, nego sam jednostavno izgubio pravo svojine – reče Hegen ogorčeno. Sada je bio više raspoložen za razgovor. – Pre dve godine udružio sam se s Korbijem u posao sa stokom. Nabavili smo stoku, ali su moj deo – dve hiljade goveda – ukrali banditi. Dugovao sam Korbiju novac i on me je pritisnuo da platim. Tražio sam od njega da mi da malo vremena, ali on me je tužio sudu... i ja sam izgubio.

Bilo je tužno pogledati Hegen. Na licu mu se ogledala gorčina poraza.

– Tako sam izgubio moj salun – završio je priču.

– Jeste li nekad pomislili da vam je ukraden?

– Ne – reče Hegen odlučno.

– Kao i svi drugi koje sam ovde sreo i vi se bojite da zinete o Korbi-ju. Shvatite me, Frenk, ja ne dajem ni pet centi na vašeg uvaženog sudiju gradonačelnika. Ne nameravam da pognem glavu pred njim kao što su to drugi učinili.

– Prazne priče – reče Hegen.

– Naravno, shvatam to. Ali ja mislim ovo što kažem. A sada, odgovorite mi na jedno pitanje, ali pošteno. Znate li nešto o ubistvu jednog čoveka pre dve sedmice? Jednog starijeg, onižeg čoveka?

Hegen je duboko uzdahnio i pogledao na ulicu pre nego što je vratio pogled na zapadnjaka.

– Ko ste, dovraga, vi? – upita šapatom.

– Sve po redu – reče Dok. – Odgovorite najpre vi meni.

Hegen se zagrcnu.

– Ne znam ništa o nekom ubistvu.

– Da li neko zna?

– Mogu da govorim samo za sebe. Pre dve sedmice zapazio sam jednog čoveka koji odgovara vašem opisu. Odjednom ga više nije bilo. To je sve. Je li to neki vaš prijatelj?

– Nije važno. Jeste li videli da je s nekim razgovarao?

– Razgovarao je sa svakim ko je bio raspoložen za razgovor. Postavljao je mnoga pitanja. Baš kao i vi.

– Je li sreo Takeru O'Deja ili čoveka po imenu Pasko?

– Ako jeste, ja to nisam video. O'Dej i Pasko obično dolaze u grad uveče, a odlaze pre jutra. Ali nisam ih video od kako je taj vaš prijatelj nestao. Postoji li tu neka veza?

– Ne znam, Frenk. U ovoj oblasti operiše banda i ja mislim da je njihova baza u ovom gradu. Čuo sam priče o krupnim krađama stoke, ali izgleda da nije bilo krađe s Korbijevog ranča, po mom mišljenju zbog toga što im je to zaleđe. O'Dej i Pasko su deo te bande. Znate li imena ljudi koji se druže s njima?

Hegen je zatreptao.

– Ako me pitate da li znam ljude koji se druže s tim pustahijama, odgovor je da. To su Bili Heris, Kerli Borden, Lu Kortni i drugi, ali da li oni sačinjavaju bandu ili ne, to ne znam. Praviti aluzije o tome značilo bi isto kao i kopati sebi grob. Molim vas, mister, nemojte me mešati u to!

– Do vraga, Frenk, kako ja vidim stvar, vi ste već umešani. Vama je potrebna pomoć, a ja sam spreman da je pružim. Prema tome...

– To nas dovodi do mog pitanja – prekide ga Hegen. – Ko ste vi, došljake?

– Šta vam znači moje ime?

– Recite mi ga pa ću vam kazati.

– Holidej. Džon Holidej.

– To ime mi je poznato – reče Hegen i udari pesnicom o sto. – Kao da sam ga već čuo.

– Moguće je.

– Jeste li vi rendžer?

Dok izvi usne u lukav osmejak:

– Ni govora, Frenk. Pre bi se moglo reći suprotno.

Hegen je sevnuo očima i šumno udahnuo vazduh.

– Džon Holidej... Čuo sam za nekog Holideja koji se muva po Zapadu i za koga kažu da je munjevito brz na revolveru. Avanturista i kockar... – Pogledao je Dokovu ruku i glatku dršku njegovog kolta, koja se nazirala ispod sakoa. – Jeste li vi taj?

– Pa, recimo da jesam, ali ne treba to previše razlašavati.

– Naravno, naravno – potvrdi Hegen. – Vidim da upirete prst na O'Deja. Kakvu igru igrate?

– Samo polako, Frenk. Tačno je da ja nisam rendžer, ali moj boravak u ovom gradu ima neke veze s njima. Čovek za koga sam se raspitivao radio je za račun federalnog šerifa Tejlora i on smatra da je ovaj zbog toga izgubio glavu. Ja sam došao da otkrijem ko je odgovoran za njegovu smrt... ali tražim onog glavnog.

– Glavnog čoveka? O'Deja?

– On je glavni samo na revolveru. Ja mislim na glavni mozak. Postoji neko ko je mnogo pametniji nego taj lešinar O'Dej i šerif Tejlor želi da ga se dočepa. To je jedini način da se banda uništi.

Hegen je premeštao šolju s kafom po šanku i razmišljao.

– Verovatno je to tačno – rekao je, odmeravajući svaku reč. – Ljudima je nestajala stoka i druga imovina na ovaj ili onaj način. Čak su i neki ljudi nestali i nikada ih više niko nije video. Šerif Trejsi je uvek tvrdio da su nestale osobe prodale zemlju i otišle u potrazi za novim pašnjacima. A ko bi smeo reći jednom šerifu da laže?

– Ja bih smeo – reče Dok.

Hteo je još nešto da kaže, ali ga je prekinuo topot kopita. Nekoliko konja zaustavilo se pred vratima gostionice i jedan konjanik je sjahao. Džek Kilder je ušao da kupi duvan.

Hegen je požurio iza šanka, a Kilder je pogledao zapadnjaka s neskrivenom mržnjom. No onda su njegove nablizu usađene oči blesnule sumnjom i on je prošetao pogledom od Holideja do Hegen a i ponovo nazad. Dok se ležerno naslonio na šank.

– Hteo bih da svoje upozorenje pridružim gradonačelnikovom – obratio se zapadnjaku. – Ako još jednom dođete da njuškate oko ranča ja lično ću vas dobro izubijati. Nije me briga ko ste i nemojte računati da vas se plašim.

Dok se odmače od šanka.

– Možete to učiniti i odmah, naduta vrećo!

Kilderova ruka poletela je naniže ka dršci revolvera, ali mu je Dok priskočio i zadao mu udarac u vrh brade. Kilder se zateturio unazad, naleteo na jedan sto i pao preko njega da bi konačno ostao u polusedećem položaju pored zida.

– Ne diraj oružje! – opomenu ga Dok.

– Kildere, poslušaj ga! – uzviknu i Hegen, naginjući se preko šanka.

Ali nadzornik ranča je već bio u stanju kada više ne prihvata savete. Uhvatio je dršku revolvera, lica izobličenog od ljutine. Dok mu priskoči i udarcem noge izbi mu oružje iz ruke. Kilder se s naporom digao s poda i zastao, sevajući očima na zapadnja-

ka, koji je dotakao prstima dršku svog kolta i rekao:

– Srećan si što si spor, Kildere. To ti je spaslo život.

Ovaj se okrenuo i izjurio napolje. Odmah je pojahao konja i udaljio se lica podnadulog i umrljanog krvlju.

Hegen je zavrteo glavom:

– Dodavola, Holideje, pa on je potegao oružje na vas! Imali ste pravo da ga ustrelite.

– Čemu bi to koristilo? Kilder je samo budala koja mi je potrebna da pokrene nešto. Moguće je da će on potpaliti vatru.

– Na kakvu vatru mislite?

– Vatru čiji će dim isterati zmije iz njihovog legla. Sem toga, da sam ga ustrelio, optužili bi me za ubistvo.

– Dosta ste samouvereni, mister Holideje. To me dosta podseća na reči Takeri O'Deja.

– Može biti, ali među nama postoji znatna razlika. – S Dokovog lica nestade osmeh. – Ja sam bolji od njega.

– To je nešto što ne mogu lako da prihvatim, bez obzira što sam čuo za vašu veštinu baratanja revolverom. O'Dej prosto čačka zube revolverom, toliko je prisan s tim oružjem. Ne, jedva mogu da zamislim da bi neko mogao biti bolji i brži od njega.

– Ipak ćete to videti, Frenk. Pretpostavljam da je Korbi duša akcije u krađi stoke. Ako je tako, Kilder će otići k njemu. To će možda navesti O'Deja i Paskoa da dođu ovamo. Zbog toga želim da potražite časne ljude i da ih pozovete na sastanak, jer će stvari uskoro početi da pucaju.

– Tražite od mene da stavim glavu u torbu, Holideje!

– Da, baš tako, Frenk. To će vam očvrsnuti kičmu. A možda će vam vratiti i salun koji vam je Korbi ukradio. Vidimo se, prijatelju!

– Kuda ćete, mister Holideje?

– Tamo gde mi je Kilder rekao da ne odlazim!

*

Ipak nije otišao pravo nameravanim cilju. Čak i za njega to bi bilo suviše bombastično. Sačekao je zalazak sunca pre nego što je zaobilaznim putem došao do Korbijevog ranča.

Jedina svetlost videla se u jednoj sobi na suprotnom kraju kuće.

Čuo je da se približavaju laka luksuzna kola i odmah je šmugnuo u žbunje koje se graničilo s vrtom. Iz kola je sišao Korbi, a za njim njegov nadzornik i obojica su se ćutke i ozbiljnih lica uputili ka kući.

Na suprotnom kraju verande, u dubokoj senci, nalazio se jedan prozor i Dok se prišunjavao do njega. Prozor je bio otvoren. Šćućuren pored njega, zapadnjak je napregao sluh da bi čuo žamor glasova u kući. Začuo je šuštanje sukanja, a zatim lake korake.

– Džek, šta nije u redu? – začuo je uznemiren glas Teni Korbi. – Nikada još nisam videla strica ovakvog. Reci mi šta se desilo.

– To je teško objasniti, mis Teni – odgovori nadzornik.

– Onda mi reci jedno: ima li onaj stranac... onaj što se zove Holidej, nekakve veze s tim?

– Da, ima, mis Teni. U stvari, on je jedini razlog brige vašeg strica. Danas ga je uvredio u sudu i prezrivo pljuvao na zakon.

– Pa zašto onda nije uhapšen?

– Mislim da na to možete i sami odgovoriti, mis Teni. Pretpostavljam što je u poštanskoj stanici ustao u vašu zaštitu. – Kilder se zakašljao da bi pročistio grlo. – Očigledno je on vičan oružju. U stvari, mi smo čuli za njega i znamo da je opasan tip. Na nesreću, okomio se na vašeg strica, ali Bričel je bio mudar i taktičan.

– Ali zašto to šerif i njegov zamenik nisu sprečili i onemogućili tog Holideja?

– Zamenik Bols je nepouzdan. Trejsi inače već razmišlja o tome da značku zamenika poveri nekom drugom. Ovako, Trejsi će uvek biti sam protiv tog revolveraša.

Vrata su se zatvorila i Dok više nije mogao čuti njihov dalji razgovor. Zatim se svetlost ugasila. Posle izvesnog vremena zapadnjak napusti mesto odakle je prisluškivao i uputi se nazad ka gradu.

*

Džok Pasko je ušao u salun „Srebrna papuča“ s grupom konjanika grubog izgleda. Kroz prozor svoje gostionice Frenk Hegen je pokazao Paskoa zapadnjaku.

– Je li O'Dej s njima? – upita ga Dok.

– Nije.

Dok ga oštro pogleda:

– Jeste li se nešto izbrbljali, Frenk?

– Kunem vam se da nisam.

Dok nešto progunda i ponovo pogleda kroz prozor debeljuškastog Paskoa koji je iz saluna izašao na verandu da protegli noge. Šepurio se kao tetreb. Nekoliko puta je pogledom preleteo s kraja na kraj ulice, osmotrivši sve koji su prolazili s izrazom prezira na okruglom licu.

– Pogledajte te oči – reče Hegen.

– Uzdrhtim kada pogleda ovamo.

Pasko je imao sitne crne oči koje su Doka asocirale na duboke grobnice. Beonjača kao da uopšte nije bilo. Na debelom podvaljku videla se plavičasta senka. Inače, Pasko je imao belu kožu.

– Jeste li ga videli u akciji? – upita Dok Hegen.

– Da. Ustrelio je jednog čoveka pred mojim očima. Bio je to pošten obračun, ako se u pogledu Paskoa uopšte nešto može smatrati poštenim.

Dok je zažmirio.

– Tu vreću masti lako ću srediti. Suviše je debeo da bi bio brz. Takve sam već sretao.

– Ako ikada odlučite da se sukobite s njim, želeo bih to da vidim.

– Obećavam da hoćete, Frenk. Dajte mi jednu kafu. Potrebno mi je nešto okrepljujuće.

Dobivši kafu, Holidej nastavi razgovor:

– Jeste li se videli s uglednim građanima kao što sam vam rekao?

– Jesam, Holideje i oni su zainteresovani. Rekao sam im ko ste vi, jer je trebalo da znaju kako ispred njih

stoji odlučan i čvrst čovek. Biće ovde kroz jedan čas i razgovaraće s vama.

– Odlično!

Na drugoj strani ulice Pasko je presao da se šepuri i ušao je u salun. Hegen je iza šanka počeo da ređa pasijans. Prva karta koju je okrenuo bio je as pik – karta smrti. Uzdrhtao je.

Dok ga pogleda i osmehnu se:

– Jeste li sujeverni?

– Kada je Pasko u blizini to nije naodmet.

– Držite se hrabro, Frenk! Ako nešto pokušaju, to će biti upereno protiv mene.

No Hegen je nastavio da zuri u đavolju kartu kao da pred sobom ima samu smrt. Ubrzo zatim neki ljudi ispunišu gostionicu i Hegen ih je predstavio. Bila su petorica i svi su izgledali bleđi, nervozni i puni strepnje. Obraćali su se uglavnom Hegenu, a prema Doku držali su se s puno poštovanja.

Jedan od njih mu se konačno obrati:

– Frenk nam kaže kako nameravate da očistite Garden Siti, mister Holideje, i ja se slažem da je čišćenje potrebno. Ali kako da se to uradi?

– Obaveštavanje će biti korisno – objasni zapadnjak. – Ako neko može da mi pomogne da gradonačelnika i šerifa povežemo s banditima, to će biti dovoljno da grad podelimo na dva tabora: onaj pošten i onaj loš. A ja želim baš to: da se pošteni odvoje od zlih. Posle toga nastaće čišćenje.

Rekavši to, Dok vrhovima prstiju dodirnu dršku kolta.

Taj zapadnjakov potez bio je preuranjen. Preplašeni građani nisu bili

spremni za metode koje je Dok najavljivao i ostali su još ćutljiviji. Jedan za drugim odmahivali su glavom. Ni jedan od njih nije znao ništa što bi teretilo bilo gradonačelnika, bilo šerifa.

– Dajte im malo vremena da se priviknu – reče Hegen kada su građani otišli. – Kad stvari krenu oni će se osvestiti. Shvatiće da će, ako se ne udruže, jednog dana postati meta Paskou i O'Deju.

– Da li se i vi tako osećate, Frenk? Kao meta?

Hegen načini grimasu.

– Da, Holideje. Osećam se kao da na leđima imam nacrtan krst. Ne spavam dobro. Mislim da čovek koji uđe u neki rizik može nešto i da plati.

– Nemojte puštati mašti na volju, Frenk! Niko vas neće ubiti, ne brinite.

*

Holidej se okupao u jednom kupatilu blizu hotela, a zatim je odspavao popodnevni san. Kada se na grad počeo spuštati sumrak, izašao je iz hotela i pošao u gostionicu da porazgovara sa Frenkom Hegenom. U gostionici nije zatekao nikoga.

– Frenk! – zovnuo je kroz otvorena kuhinjska vrata. Ne dobivši odgovor, ušao je u kuhinju. Na toploj peći jelo je u šerpi bilo zagorelo i, mršteći se, Dok ukloni posudu s ugrijane ploče. Tišina ga je počela nervirati. Izašao je iz kuhinje u trpezariju. Mala peć ispod aparata za spremanje kafe bila je ugašena. Nagnuvši se preko šanka ugledao je beživotno lice Frenka Hegen. Na njegovom čelu crnela se ve-

lika rupa, a kecelja mu je bila poprskana krvlju.

Hegen je iza sebe ostavio ženu i dve kćeri. Sve tri su prisustvovalе pogrebu na groblju izvan grada. Pored njih bila su samo još dva čoveka: Dok Holidej i šerifov zamenik Bols.

Posle pogreba Dok se obratio Bolsu:

– Hegen je ubijen. Mučki.

Bols je ćutao, zagledan u svoje čizme.

– Jeste li videli ko je pucao? – upita najzad.

– Da sam video – Dok ogorčeno pogleda Bolsa – sada bismo imali dva pogreba.

Bols odmahnu rukom:

– Šta mislite, ko je to učinio? Mnogo njih veruje da ste vi pucali, mister Holideje.

– A šta vi mislite?

– Ja u to ne verujem.

– Hvala.

– Želite li da znate zašto se ne slažem s opštim mišljenjem?

– Da ćujem.

– To mi govori instinkt. Čuo sam ko ste i znam da niste svetac. Neki čak kažu da ste revolveraš i da ste na onaj svet otpratili više ljudi nego što imate prstiju. Možda je i tako, ali u svakom slučaju nešto mi kaže da ne biste ubili jednog jadnika koji se bojaо i sopstvene senke.

– Jeste li zainteresovani da otkrijete ko je ubio Frenka? – upita ga Dok.

Bols je pogledao ženu i kćeri ubijenog.

– Mister, znate li vi šta se zbiva u ovom gradu?

– Mislim da znam.

– Onda ne ljuljajte čamac koji može potonuti. Frenk je mrtav zbog vas i zato isterujte vašu pravdu na nekom drugom mestu.

Zapadnjak uzdahnu:

– Za trenutak sam poverovao kako sam naišao na pravog šerifa, ali vidim da sam pogrešio. Hvala na savetu, zameniće, ali ostajem ovde.

– Onda se nemojte uzdati u mene da ću vas vaditi iz nevolje. – Stavivši šešir na glavu, Bols je krupnim koracima pošao ka svom konju. Dok ga je ispratio pogledom, a onda prišao udovici i njenim kćerima. Na licu Barbare Hegen još uvek je lebdeo izraz zbunjivosti i neverice.

– Gospođo – rekao je Holidej – ma ko da je ovo učinio, taj će platiti.

Izraz njenih mutnih očiju nije se promenio. Još uvek je izgledala nezainteresovana, a zapravo je bila u šoku. Dok dade znak grobaru da priđe.

– Odvedi ih kući – reče mu – i pošalji mi račun u hotel. Na ime Holidej.

Pošao je za pogrebnim kolima do jedne male drvene kuće i sačekao da Hegenovi uđu u nju, a zatim je odjahao dalje. Nad Garden Sitijem skupljali su se olujni oblaci. Ulice su bile pune ljudi, a vazduh topao i vlažan. Znao je da ljudi očekuju da vide šta će biti njegov sledeći potez i odlučio je da demonstracijom snage podstakne njihovu hrabrost, a za to je izabrao njemu neuobičajen metod.

Džon Pasko, koji se šetkao ispred saluna „Srebrna papuča“ savršeno je odgovarao zapadnjakovim planovima.

On je zaustavio konja, sjahao i pogledao kratkonogog revolveraša.

– Dosta dobro imitiraš tetreba, mali – reče mu podsmešljivo. – Znaš li još nešto tako smešno?

Gomila se trenutno razdvojila, ostavljajući Paskou dovoljno prostora. Pasko je zastao kao skamenjen i podnaduli obrazi su mu odjednom pocrveneli. Onda je ispljunuo opušak.

– Mister, nije zdravo zagristi ono što se ne može sažvakati – rekao je odsečno. – Ne želim da ulicu poprskam krvlju jedne budale.

Dok se glasno nasmejavao i njegove sivoplave oči zasvetlucaše:

– Vručina je, Pasko. Vručina ti je udarila u glavu. Znam tvoj kalibar i tebi je to jasno. Prema tome, kreni prvi. Dajem ti prednost s obzirom da si jako debeo.

Paskove svinjske očice su se razigrade. Pažljivo je odmerio Doka i njegovom pogledu nisu izmakli koltovi s drškom od slonovače, pripasani nisko na bedrima.

– Mister, zatekli ste me kada sam dobro raspoložen – reče revolveraš.

– Ili uplašen – primeti Dok.

Pasko se trgao, ali je bio suviše iskusan da bi dopustio da bude uvučen u obračun koji ne želi.

– Stranče, ne želim da pravim gužvu – rekao je i, okrenuvši se, ušao u salun.

Napetost je splasnula i tišinu je prekinuo žagor. Gomila se ponovo okupila, a Paskoov pratilac odmerio je mrko zapadnjaka i rekao čoveku do sebe:

– Ne bi mogao ovako da izazove Takeru i da ostane živ.

Holidej je to čuo. Zgrabio je drznika za ruku, okrenuo ga i, dohvativši ga za prsa košulje, tresnuo ga o stub nadstrešnice.

– Kako bi bilo da kažeš O'Deju da ga čekam da vidim koliko je brz. Reci mu da ću biti ovde u svako doba kada poželi da me sretne.

– Preneću poruku. Sa zadovoljstvom.

Dok je dodao još ulja na vatru:

– Moraće oštrije da zagrije nego njegov pajtaš, ili me uopšte neće interesovati.

– A vi ćete zagrliti ilovaču u grobu posle susreta s njim. Sad je, međutim, suviše kasno da izazov povučete.

– Odlično. Pošalji ovamo tog plehanog vojnika i ja obećavam da ću mu platiti pogreb!

Bilo je to mnogo oštrije rečeno nego što bi bilo razumno kada se radi o revolverašima O'Dejovog kalibra, ali takav ton bio je neophodan da se zadobije poverenje ljudi.

Pošto je izveo svoju tačku, Dok je obišao oko hotela, do štale. Namirivši svog konja, ušao je na zadnja vrata i popeo se stepenicama do svoje sobe.

Pogledao je palidrvce, koje je bio uglavio između vrata i dovratka i videvši da je još uvek tamo, bezbrižno ušao. Okrenuvši ključ, prišao je prozoru i pogledao na ulicu. Kiša je počela da pada. Stavivši šešir i ključ na stočić, svukao se i legao u krevet. Ma šta se bude desilo, za njega će sve biti isto. Uvek će jahati sam, spavati sam, živeti sam. Ovaj zadatak možda bi mu

bio mnogo lakši da nije upoznao Teni Korbi.

Njena slika iskrsnula mu je pred očima, kao i često ranije ovih dana, i on se prisetio kako joj je prijatan glas. A onda je konačno zaspao.

Sledećeg jutra otišao je da poseti Hegenove. Dok je bio kod njih, mala luksuzna kola zaustavila su se pred kućom i Teni Korbi je pokucala na vrata. U ruci je držala korpu.

Dok je osetio neko čudno uzbuđenje što je vidi, ali je iz nekog neodređenog razloga dao znak rukom gospođi Hegen da ne otkrije njegovo prisustvo i sakrio se u susednoj odaji. Ostao je tu skriven, osluškujući njen glas u želji da čuje sve što će se desiti.

– Misis Hegen – rekla je Teni – došla sam da vam ponudim svoju pomoć.

– Nije mi poznato da smo se upoznale – odgovori udovica.

– Ja sam Teni Korbi, nećaka gradonačelnika Korbija.

Nastalo je poduže ćutanje. A onda...

– Vaš stric je upropastio mog muža – rekla je Barbara Hegen.

– Da, znam – odgovori Teni brzo.
– Ali da li to nešto menja u odnosu između vas i mene?

– Ne. To nije vaše delo. Vi svakako niste ni nalik na vašeg strica. Pokazali ste to došavši ovamo. Oh, zaboravite na moju ogorčenost, devojko! Vidite, nisam mogla da se uzdržim.

– Molim vas, prihvatite ovo što sam vam donela – reče Teni. – I budimo prijateljice.

U tom trenutku zapadnjak je ušao u odaju. Videvši ga, devojka se trgla i lice joj je mimo njene volje porumenelo.

– Vrlo je lepo od vas što želite da pomognete – Dok je gledao ozbiljno Teni Korbi u oči. – Žensko prijateljstvo je ovde u ovom trenutku potrebno. Eto, misis Hegen, u mis Korbi imate prijateljicu.

– Ah, čujte vi sad ovo – obrati se udovica devojci. – On je za nas učinio više nego što je morao. Platilo je pogreb i naše dugove, a govori tako kao da to nije ništa.

– To i nije ništa – reče zapadnjak skromno. Pogledao je Teni i nastavio: – Postupak ove mlade dame pokazuje kako stvari nisu tako tragične kao što ste vi zamišljali.

Na tu pohvalu Teni obrazi sasvim buknuše. Zaustila je nešto da kaže, ali je Dok nastavio:

– Ostavljam vas u dobrim rukama, misis Hegen. Do viđenja!

– Čekajte, molim vas! – uzviknu Teni izlazeći za njim.

Zapadnjak zastade na verandi.

– Šta želite, mis?

– Ja... ja sam vas... uvredila – počela je da zamuckuje.

– Na koji način?

– Poverovala sam u ono što je Kilder rekao. Mislila sam da ste revolveraš uprkos tome što ste mi možda spasli život. Sada vidim da ste častan i dobronameran čovek. I džentlmen. Veoma mi je žao, gospodine Holideje.

– Nemate zbog čega da žalite, mis. Vi ste novajlija na Zapadu i mislim da

ste po načinu razmišljanja potpuni stranac ovde. Mislim, takođe, da u Garden Sitiju ima malo ljudi hrabrih kao vi.

– Hvala, mister Holideje. Postideli ste me što sam verovala Džeku Kilderu. On je lažov... čak i nešto gore. Dosađivao mi je poslednjih dana i špijunirao me! Čak je pokušao da bude... drzak! – Oborila je pogled i začutala na čas, pa nastavila: – Moj stric se posvađao s njim i sada želi da se vratim u Čikago, ali je Kilder maltene zahtevao da ostanem. Osećam se kao roba koju mere. Ne znam šta da mislim i šta da radim.

– Mis Korbi – reče joj Dok ozbiljno – ako vam bude potrebna pomoć, zovite me. Obećajte da ćete me pozvati.

Pogledala ga je iznenađeno.

– Obećavam – rekla je ipak.

*

Mali restoran u kome je Frenk radio sada je vodio Linkoln Viver. Kada je zapadnjak ušao, on se podrugljivo osmehnuo.

Ledeni Dokov pogled prikovao se za njega:

– Ko je tebe namestio iza šanka, protuvo?

– Korbi me je postavio. Imate li nešto protiv?

– Imam dosta toga protiv.

– Baš mi je žao – odvali Viver drsko.

Podrugljiv osmeh zaledio se na njegovom licu kada ga je zapadnjak zgrabio za prsa košulje i privukao k sebi preko šanka.

– Gajim neke sumnje u vezi s tobom – rekao je. – Ako je to što slutim tačno, bilo bi ti bolje da si bar sto milja daleko odavde.

Pustio ga je i izašao. Ugledao je Džoka Paskoa, koji ga je posmatrao s druge strane ulice, očiju usjaktelih na masnom, mlohavom licu. Dok mu uzvрати ledenim pogledom i Pasko se okrete i nestade u salunu. Duž celog trotoara zapadnjaka su pratili pogledi puni poštovanja. Jučerašnja predstava s Paskoom donela mu je prijatelje. Jer na ovom delu sveta snaga i revolver bili su merilo čovekove vrednosti.

Ostatak dana Dok je proveo u hotelskoj sobi, vežbajući potezanje revolvera. Nije smeo dozvoliti da ga to umeće izneveri. Negde u sumrak opet je zaglavio palidrvce između vrata i dovratka i mačjim korakom sišao niz sporedne stepenice u jednu malu, pokrajnu ulicu. Zapalio je cigaru i ostao u toj uličici sve dok nije pao mrak. Onda je odjahao do Korbijevog ranča i svezao konja u gustom žbunju. Ulazna vrata glavne ranč kuće bila su otvorena i snop svetlosti probijao je tamu. U tom trenutku Kilder je ušao u kuću i Dok je trkom prišao zgradi i prislonio uho na vrata. Pošto nije čuo nikakav šum, lagano je pritisnuo kvaku.

Zatvorivši vrata za sobom, prikrao se tiho kroz mračan hodnik. Ispod jednih vrata opazio je tanku traku svetlosti. Prišao je bliže, izbegavajući pažljivo predmete, koji su se nalazili u hodniku. Dodirnuo je vrata i iznenađio se što nisu zatvorena. Pogledao

je kroz tanak, odškrinut prorez i ugledao Korbiya za pisaćim stolom. Nešto dalje od njega ugledao je i groznog Kildera.

– Noćas ćemo sve srediti – rekao je Kilder. – Već sam umoran od iščekivanja.

– Čuj me, Džek, nemoj me gnjaviti – odvrati Korbi. – Imam dovoljno briga i bez tvojih zahteva.

– Moraćeš ipak da me saslušаш, svidelo se to tebi ili ne. Dosta sam svirao drugu violinu za tebe. Želim više od obećanja. Slučajno sam veoma naklonjen tvojoj nećaki.

Korbi se kiselo nasmejavao:

– Priberi se malo, Džek! Ne mogu ti je dati na tanjiru! Ona je žena. Moraćeš za to sam da se potruđiš.

Korbi kresnu palidrvce i pripali cigaru.

– Mi smo ogrubeli u ovoj divljini – nastavio je. – Zaboravili smo da žene treba osvojiti. Zaboravi na nju, Džek.

– Neću da zaboravim. Ona mi se jako sviđa i ne mogu bez nje. Ako je ne dobijem, ja ću otkriti ceo naš poduhvat. Skinuću masku s tebe i svima ću pokazati kakav si.

Bričel Korbi se ledenim pogledom zagleda u svog nadzornika.

– Prevideo si jednu stvar, Džek. Ako ja budem otkriven, bićeš i ti. Zato razmisli!

– Nemam šta da razmišljam, Korbi. Ako ne dobijem Teni, ja napuštam posao!

– Traži nešto razumno – reče Korbi – ili zaveži.

Gledajući kroz odškrinuta vrata Holidej je video nešto što Kilder očito

nije zapažao: Korbi je na domaku ručke imao revolver i nameravao je da ga upotrebi. No tada je Dok koraknuo nazad, laktom zakačio jednu vazu na postolju, koja je pala na pod i rasprsla se.

– Neko je u kući! – povika Kilder prodorno.

Dok je potrčao niz hodnik i skrenuo za ugao. Čuo je tutanj koraka koji su mu dolazili u susret, a čuo je i Korbiya i Kildera iza sebe. Bio je u klopci. Pruživši ruku, otvorio je najbliža vrata i izvukavši revolver, ušao.

*

Dočekao ga je prigušen krik. Na krevetu, obasjanom bledom mesečnom, ugledao je Teni Korbi u kućnoj haljini. Pokretom ruke upozorio ju je da bude tiha, a onda je zatvorio vrata za sobom i okrenuo ključ.

Nekoliko sekundi kasnije bat koraka u hodniku se utišao i Dok vrati revolver u futrolu.

– Žao mi je što sam vas uplašio, mis Teni – rekao je šapatom. – Nisam znao da je ovo vaša soba. Čuo sam razgovor između vašeg strica i Kildera i... – začutao je.

Devojka se tek tada pribrala.

– Šta tražite vi u ovoj kući, mister Holideje?

Dok primeti da i ona šapuće.

– Prisluškivao sam. Znam da to nije pristojno i znam da se ne sme ulaziti u tuđu kuću bez dozvole, ali izuzetne okolnosti nameću izuzetne postupke.

Prišao je bliže postelji i opazio da Teni ispod kućne haljine ima sasvim tanku spavaćicu, koja joj je jedva skrivala lepo zaobljene grudi.

– Moram da vam saopštim nešto vrlo ozbiljno – nastavio je. – Vaš stric, mis Korbi, u dosluhu je s banditima... u stvari, on je čovek koji planira njihove akcije. On i Džek Kilder. To sam maločas čuo.

– Oh, gospode Bože! Od početka sam slutila da se ovde nešto strašno događa i sumnjala sam da je glavni krivac Džek Kilder. Juče sam čula njihov razgovor koji me je zaprepastio... ali da je moj stric vođa bande! To ne mogu da zamislim. I...

Ponovni bat koraka u hodniku upozorio je Doka na opasnost. – Psst! – šapnuo je i stavio prst na usta. – Moram da se izvučem odavde – šapnuo je i pošao prema prozoru, ali je zastao jer je u dvorištu primetio siluetu jednog čoveka. U istom trenutku začulo se energično kucanje na vrata.

– Teni, jesi li budna? – odjeknuo je Korbijev glas.

– Da... jesam... probudila me je buka. Šta se to desilo?

– Neki provalnik je upao u kuću. Jesi li sama?

– Naravno da sam sama.

– Otvori za trenutak, devojko!

Shvativši da bi odbijanje zahteva izazvalo sumnju, Teni dade znak Doku da se sakrije u garderobu i pođe k vratima. Dok se uvukao među haljine, ali je vrata plakara ostavio odškrinuta.

Teni je otključala i Korbi širom otvori vrata sobe. Snop svetlosti oba-

sjao je prostoriju. Ne ulazeći, Korbi obuhvati pogledom poluosvetljenu prostoriju, zaklanjajući telom devojku od pogleda Kildera i još jednog kauboja. Izvinivši se nećaki zbog uznemiravanja, on zatvori vrata i Teni ih ponovo zaključa. Odmah zatim bat koraka se udaljio.

Prošlo je nekoliko minuta u potpunoj tišini. Onda je Dok izišao iz garderobe i bacivši pogled u dvorište, gde se još uvek nazirala sumnjiva silueta, prišao devojci, koja je oborene glave i opuštenih ruku stajala obasjana snopom mesečine. Kada je Dok došao do nje, ona se okrenula i pala mu na grudi.

– Oh, Bože, šta je ovo? Kada su mi roditelji umrli, stričeva ponuda da dođem ovamo učinila mi se kao blagoslov neba. A sada? Čini mi se da propadam u ponor... – zajecala je i pripila se uz Doka.

– Tiho – šapnuo je Holidej i obgrlivši je osetio pod rukama njeno jadro, toplo telo, od koga ga je razdvajala samo tanka, svilasta tkanina. – Ne očajavajte, mis Korbi, sve će biti dobro.

Ona je, međutim, nastavila prigušeno da jeca i da bi je umirio on ju je mahinalno pomilovao po kosi.

Taj prvi mahinalan pokret kao da je u njemu pokrenuo nešto što se nije dalo zaustaviti. Ritmički, poput ljuljanja valova, nastavio je da je miluje, nesvestan svojih pokreta. Njegova ruka neosetno je klizila po gustom slapu njene kose spuštajući se na obla ramena, a zatim, sve širim pokretima i dalje niz glatka pleća sve do vitkog

struka. Kao vođen nekim nesvesnim, nezaustavljivim impulsom, zaboravio je na opasnost. Ono što se pre nekoliko minuta događalo, izgledalo mu je daleko i nestvarno. Ali ništa manje nestvarno i fantastično nije bilo ni ovo što se sada događalo, to neočekivano, slatko milovanje njenog pripijenog, toplog tela.

A onda odjednom, dotle uplašena i krotka, devojka je uzdrhtala i kliznuvši rukama ispod njegovog sakoa, obgrlila ga oko struka. To nije bio drhtaj straha, već treperenje probuđene ženstvenosti, nesvesna predigra razigrane mladalačke krvi. Taj spontani iskonski drhtaj izmamio je od Doka isto tako iskonski divalj i neobuzdan zagrljaj. A onda... odjednom su se našli na njenoj postelji i kroz bubnjanje sopstvene uzavrele krvi Dok je kao iz daljine čuo devojčin isprekidan šapat:

– Voli me, Dok... voli me...

*

Kada je zapadnjak izašao iz kuće, pirkao je topli noćni povetarac. Našao je svog konja u žbunju, pojahao ga i udaljio se.

Stigavši u grad, zastao je pred „Srebrnom papučom“ i zagledao se unutra. Odjednom ga je zagolicala želja da se poigra mačke i miša. Sjahavši, zakoračio je na trotoar i dlanovima raskrilio dvokrilna ulazna vrata saluna.

Pasko i njegovi pajtaši stajali su pored šanka. Videvši da ulazi Holi-

dej, oni se umiriše i pogledaše ga u ogledalu.

Dok je prišao i naslonio se na pult. Pitao se da li da bude oštar prema Paskou ili da i dalje taktizira. Pasko je jednom bio ponižen, ali možda ga je trebalo do kraja zgaziti. Ponekad mu se činilo da je to jedini efikasan postupak s ubicama. Onda se setio Frenka Hegena i krv mu je uzavrela.

– Jesi li danas hrabriji nego juče? – bocnuo je revolveraša.

Pasko se zagledao u svoju čašu.

– Ružne reči me neće naterati da se istrčim, Holideje. – Osmehnuo se u ogledalu. – Vidite, procenio sam vas... Dok Holidej, veliki revolveraš. Ne, još ne želim da izvršim samoubistvo, Holideje. Mogu da čekam.

– Šta? Nečiju naredbu?

To je debelog revolveraša pogodilo. Zadržao je dah i mesnatom pesnicom tresnuo o šank, ali se uzdržao od potezanja pištolja.

– Među nama nema ničeg, Holideje – rekao je uzdržano. – Ako vam se ne sviđa kako pravim razdeljak, onda recite i ja ću ga praviti na drugoj strani.

Paskoove reči izazvale su prigušen smeh jednog od njegovih prijatelja.

– Voleo bih da ti podelim kosu na čelu – reče resko Dok. – Uzgred, gde je tvoj ridokosi prijatelj?

– O'Dej će to sam reći.

– On ne govori mnogo, ali i ne mora, zar ne, Džok? – umeša se drugi bandit.

– To je tačno – složio se Pasko. – Tak je miran čovek. Ali može da bude i ćudljiv. Njega niko ne može da pred-

vidi. Ali možemo se kladiti da će sigurno doći.

Zapadnjak pozva šankera:

– Brendi!

Ubrzo je čaša stavljena pred njega. Dok srknu piće, ne skidajući pogled s Paskoa. Ta hulja imala je očito nešto na umu... možda da ga ubije s leđa. Ispio je piće do kraja i idući natraške, izašao iz saluna.

Trotoar s njegove strane bio je pust. Te večeri bilo je izuzetno tiho i u malo kuća gorela je svetlost. Linkoln Viver je gostionicu zatvorio neuobičajeno rano. Zapadnjak je polako odšetao do svog hotela, motreći budnim okom zamračene dovratke i ulaze u sporedne uličice.

– Laku noć, mister Holideje – ispratio ga je na recepciji noćni portir.

– Laku noć – odvrati zapadnjak, penjajući se uz stepenice. Palidrvce je i sada stajalo na svom mestu. Holidej je ušao u sobu i zaključao vrata. Izvadio je iz tabakere cigaru, zapalio je i seo pokraj prozora. Pomisli na Teni Korbi i predivan doživljaj s njom, koji mu je bio nagrada za nevolje i opasnosti koje je doživeo, ali i za one koje su ga još čekale. No to mu je donelo još jednu obavezu. Morao je brinuti i za nju.

Odjednom je kroz tiho zavijanje vetra začuo šum nalik na škripanje poda. To su ubice dolazile po njega. Stisnuo je pesnice i prišao vratima. Na odmorištu stepeništa sada je jasno čuo grebanje čizama po podu, a onda je nastala tišina. Otključao je vrata i stisnuo kvaku. Dvournio se nekoliko trenutaka, a onda naglo otvorio vrata

i izašao u hodnik. Našao se licem u lice s nekom prilikom koja je stajala u senci polumračnog hodnika. Nepoznati je iznenađeno ustuknuo i svetlost iz predvorja obasjala je lice Džeka Kildera.

Korbijev nadzornik je digao revolver, ali je Dok munjevito potegao i opalio. Tane se uz prigušen udar zari-
lo u nadzornikova prsa. Kilder se zateturio, pružio ruku da uhvati gelen-
der i promašio, a onda se strmoglavio niz stepenice. Udar njegovog teškog tela o pod potresao je zgradu. Dok pritrča odmorištu i pogleda dole.

– Gospode Bože! – izusti uplašeni portir.

Zapadnjak je sišao do recepcije i prekoračivši preko nepomičnog Kilderovog tela, izašao na ulicu. Nekoliko osedlanih konja stajalo je pored trotoara. Dok se sagnuo i skočio u stranu, jer je u tom trenutku sa suprotne strane ulice prema njemu planuo crvenkasti vatreni jezičak. Dok opali metak u pravcu bleska i začu lomljenje stakla.

Zgrčen uz daščani zid, sačekao je da mu se oči naviknu na tamu, a onda pošao preko ulice. Vrata gostionice bila su otvorena i iz dubokog mraka odjeknuo je još jedan pucanj. Holidej je uzvratio, a onda je, prišavši gostionici, zastao zaklonjen iza dovratka i izbacio prazne čaure. Za ubicu u gostionici nije bilo drugog izlaza.

Udahnuvši duboko, izvirio je iza dovratka, ali umesto očekivanog kretanja ugledao je samo nejasne siluete stolova i stolica. Dok je preskočio prag i iz unutrašnjosti je planuo hi-

tac. Tane je odbilo iver od šanka preko kojeg je Dok preskočio. Puzeći na rukama i kolenima, zapadnjak se dovikao do kraja šanka. Začuo je neke psovke u mraku i nagađajući odakle dolaze, opalio. Vrata kuhinje su se zalupila i u kući je nastala tišina.

Dok se uspravio, lako preskočio šank i zastao ispred zatvorenih vrata. Zakoračio je korak napred i čuvši zapinjanje revolvera, stao u stranu. Istog trenutka vrata su se zatresla od udara kuršuma.

– U redu! – poručio je onom u kuhinji. – Izađi ili si mrtav!

Pošto nije dobio odgovor, pružio je nogu i udarcem čizme otvorio vrata. Prema njemu se slila kiša kuršuma. Više nego što ih ima u jednom revolveru. Setivši se Džoka Paskoa, Dok se ukloni od vrata i, naslonivši se leđima na zid, doviknu:

– Pasko, jesi li to ti?

– Da, ja sam. U pitanju je greška!

– Tačno – izustio je Dok. – I tu grešku si ti napravio. Imaš li još metaka u revolverima?

– Nemam. Prazan sam.

– Dobro. Izađi dignutih ruku. Odvešću te odavde pravo šerifu da vidim šta će on uraditi. Dakle... brojim do pet, a ako ne izađeš, doći ću po tebe.

– U redu – reče Pasko pomirljivo.

Zapadnjak je napregnuto oslušnuo i čuo metalni šum klizanja metaka u doboš, a onda je odjednom iz mraka iskočila kratkonoga silueta debelog revolveraša i u njegovoj ruci planu revolver. Holidej oseti udar vrelog vetra po licu, a onda je zagrmio njegov kolt. Pasko je muklo, krkljajući, za-

stenjao i spotakao se. Revolver mu je ispao iz ruke na pod, a onda se revolveraš i sam skljkao na njega.

Dok je vratio revolver u futrolu i pošao bliže sve dok vrhom čizme nije dotakao telo palog revolveraša. Pasko je zastenjao.

– Čuješ li me, Džok? – upita ga Holidej.

Pasko je okrenuo glavu i zakašljao se.

– Ču... čujem te.

– Pre ili posle ovo se moralo desiti – reče Dok. – Jesi li ti ubio Tima Mek Korda?

Pasko se krkljajući zasmejao:

– To bi hteo da znaš, je li? Pa lepo, mislim da je sada svejedno. Ne, nisam ja. Taker O'Dej je prisvojio sebi tu privilegiju. Neka te đavo nosi, Holideje, ja odlazim... samo nešto ranijim vozom, to je sve. – Revolveraša je izdao glas i on je muklo dodao: – Daj mi jedan viski!

Na tihi šum iza sebe zapadnjak se okrenuo i u vratima ugledao nečiju siluetu. Izvukao je revolver i upitao:

– Ko je to?

– Zamenik Bols – glasio je odgovor. Kresnulo je palidrvce i Bols je zapalio svetiljku iza šanka. Zagledavši se u Paskoa, koji je ležao na podu, ugasio je šibicu. Onda je čučnuo i uzeo kolt. – Je li borba bila poštena? – upita.

– Nije. Pasko i Kilder se nisu držali pravila. Ali, sve se ipak završilo kako treba. Tražio je viskija.

Bols obrisa usta rukavom i potraži pogledom po šanku.

– Ja ću mu doneti – reče.

– Nema potrebe – obavesti ga Dok.
 – Već je izdahnuo. I Kilder je mrtav.
 Nameravate li da me uhapsite?

– Zašto?

– Pa, Trejsi ima sopstvena pravila, zar ne?

– Možda, ali ja ih ne sprovodim uvek.

– A Korbijeva pravila?

– Korbijeva? Na šta ciljate?

– Dosta mi je aluzija, zameniće. Ovaj grad je pod Korbijevom vlašću. On je noćas poslao Kildera i Paskoa na mene, a on stoji i iza ostalih razbojničkih poduhvata u ovoj oblasti.

Bols se počesa po nosu.

– Imate li dokaza?

– Koliko vam dokaza treba?

– Više od reči jednog došljaka – odvrati Bols, okrećući Paskoov revolver u ruci. – Priznanje ili iskaz svedoka. Mislim da bi bilo bolje da pređemo do recepcije i porazgovaramo s portirom.
 – Cev revolvera bila je okrenuta ka Holideju. – Slažete li se?

Dok pokretom ruke skrenu cev.

– Budući da me tako učtivo pitate, razume se da se slažem.

Bols je pošao prvi a zapadnjak za njim. Dok su išli prema hotelu, tu i tamo na prozorima kuća počele su se paliti svetlosti. Radoznalci su izašli na ulicu, a noćni portir jedva da je mogao da govori. Dok ga je Bols ispitivao, on je zamuckivao i tresao se, ne prestajući da zuri u Kilderovo telo koje je ležalo u holu.

– Sve što znam to je da je Kilder pošao uz stepenice s revolverom u ruci – izustio je najzad. – Odjeknula su

dva pucnja i on se srušio niz stepenice.

To je bilo dovoljno da uveri Bolsa kako je Dok samo branio sebe.

– U redu – rekao mu je. – Možete ići. Ali ja na vašem mestu ne bih više pominjao Korbija i Trejsija sem, naravno, ukoliko nemate nešto čvrsto da potkrepite vaše optužbe. Laku noć!

– Laku noć! – otpozdravi zapadnjak.

Bols se zaustavi pred vratima.

– Uzgred, pošto ste ih vi ubili, treba da platite pogreb. – On se osmehnu.
 – To je po nepisanim pravilima ovoga grada.

Dok je već hteo da protestuje kada je neko krupniji i snažniji odgurnuo Bolsa u stranu i stupio u krug svetlosti. Bio je to šerif Trejsi, a za njim su stigli i drugi, ispred svih, požuteo u licu kao vosak, gradonačelnik Korbi, odeven u taman kaput, zakopčan do grla.

– Šta se, dođavola, ovde događa? – zaurao je Trejsi. – Ko je ubio Džeka Kildera?

– Na neki način on se sam ubio – objasni mu Bols. – Pokušao je da ubije ovog gospodina i nije uspeo. Portir je posvedočio da je ovaj gospodin delovao u samoodbrani.

Trejsi je uzdržano pogledao Korbi-ja i prišao lešu. Ispravivši se, obratio se zapadnjaku:

– Da počnemo najpre s tim da to nije gospodin već Holidej, čovek koji, istina, nije do sada nigde ucenjen, ali, po mom mišljenju nije ni sasvim ne-

vin. – Pošto Dok nije reagovao, šerif se obrati portiru:

– Ko je pucao prvi?

Portir je ponovio svoj smušeni iskaz. Kada je završio, javio se Linkoln Viver:

– To je bacanje prašine u oči, šerife! Priča se da je taj čovek revolveraš i da je u bekstvu. Meni je pretio i ako ga ne uhapsite, onda znači da je zakon čista komedija!

– A ti si lupež i protuva koja napada s leđa – preseče ga Holidej, dotakavši vrhovima prstiju dršku kolta. – Zameniće, ovaj čovek je napao i opljačkao Frenka Hegena. Mnogi su videli kad sam ga gonio.

Spolja se začuo žagor odobravanja i Korbi je zaurlao:

– Tišina! Dosta tih budalaština! Linkoln Viver mi je dao razložno objašnjenje i ja sam optužbu odbacio. Želim da vas podsetim da je Viver građanin Garden Sitija, a da je ova individua došljak i šerif smatra da je možda i bandit. Zameniće Bols, vršite svoju dužnost!

Dok pogleda Bolsa. Ovaj, trljajući se po nosu, reče:

– Već sam to učinio, gradonačelnice. Kilder i Pasko su pokušali da ubiju mister Holideja i... kao što sam rekao, oni su počinili zločin, a ne on. Ako tražite da uhapsim nedužnu stranu, mogu samo da kažem da to neću učiniti!

– Odlično, momče! – doviknu neko otpozadi. – Pitaj Korbija namerava li tebe da uhapsi zato što mu se protiviš!

Korbi je mrtvački prebledeo. Pogledao je napolje ne bi li identifikovao onoga ko je to rekao. Onda dodade:

– Šerife, ispraznite ulicu. Ne želim da me na ovaj način neko pravi budalom. Jeste li čuli?

Trejsi izađe i počne da viče:

– Raziđite se kućama ili ću vas sve strpati u zatvor! Brzo, brzo!

Gomila se razišla i udaljila niz ulicu. Namrgođen, Trejsi se vrati i stade pred svog zamenika:

– Gde je Pasko?

– Na drugoj strani ulice. U gostionici. Mrtav je. Ovde je jedan njegov revolver. – Bols se potapša po opasaču. – Drugi revolver je tamo. Napišaću izveštaj, ali shvatio sam kako mislite na suđenje?

Trejsi upitno pogleda Korbija:

– Gradonačelnice?

– Ako hoćete suđenje – javi se Holidej – onda tražim sudiju i porotu.

– Ostavite se toga – progovori Korbi. – Zamenik vas nije uhapsio i nije verovatno da ćete izaći pred sud. Ali sledeći put...

– Sledeći put može sve izgledati mnogo drugačije – prekide ga zapadnjak. – Točak sreće se vrti, gospodine gradonačelnice.

Korbi je zavrteo glavom, rekao nešto prigušenim glasom i izašao iz hola. Viver je pošao za njim.

Trejsi se obrati Bolsu:

– Pođi do grobara i reci mu da ukloni ove leševe. Posle toga hteo bih da porazgovaramo.

Rekavši to, izašao je i on, a za njim i trojica Paskoovih saučesnika, mrm-

ljajući uz put psovke na račun Doka Holideja.

Bols se okrenu ka zapadnjaku i osmehnu mu se.

*

Pogreb Kildera i Paskoa obavljen je sledećeg dana po slaboj kiši. Ispratili su ih Trejsi, Korbi i još nekolicina građana. Istog dana popodne iz grada je u punom galopu izjahao jedan čovečuljak zlobnih očiju.

Dok se zatekao u jednoj sporednoj ulici i, videvši konjanika, pošao je za njim na pristojnom rastojanju. Ako ga predosećaj nije varao, taj konjanik je bio na putu ka Korbijevom glavnom dželatu: Takeru O'Deju.

Ubrzo mu je postalo jasno da se cilj ka kome se taj čovek uputio, nalazi negde u blizini vrhova planine Pindo. U zalazak sunca konjanik se ulogorio i zapalio logorsku vatru. Dok se ulogorio pola milje dalje i pošto je sapeo svog konja, uvio se u ćebe.

Po izlasku sunca, čovek koga je Dok pratio krenuo je terenom po kome su se tragovi kopita jedva videli. Zaključivši da će mu begunac tako umaći, Dok smanji rastojanje, rizikujući da bude primećen. Produžio je da prati konjanika kroz žbunjem obrasle brežuljke, kroz uvale i klisure. Jedan čas kasnije ugledao je nekoliko brvnara, skrivenih u dnu prostrane dolje. U blizini jednog potoka paslo je nekoliko konja. Sićušni konjanik je sjahao pred najvećom brvnarom, mahnulo rukom nekolicini dokoličara i uspevši

se uz stepenice, pokucao. Vrata su se otvorila i on je ušao.

Holidej je svezao svog konja iza drveća i počeo je da se šunja niz padinu. Hladan vetar dunuo je s vrhova i sunce je zašlo iza oblaka. Podrhtavajući od hladnoće, zapadnjak je osmotrio ljude u dolji. Po načinu kako su nosili revolvere zaključio je da su banditi. To je nesumnjivo bilo skrovište Takeru O'Deja.

Prisećajući se onoga što je o Takeru čuo, Dok je nastavio da se šunja niz padinu, pokrivenu borovim iglicama. Na polovini padine zastao je da bi se pripremio za ono što mu predstoji. Konačno je, posle nekoliko minuta, napustio svoje skrovište i privukao se do iza kolibe, gde ga banditi nisu mogli videti. U visokoj travi bilo je lako prići do same brvnare. U blizini te najveće nalazila su se tri drveta i stigavši do njih, a odatle do malog prozora, zapadnjak je tiho odahnuo. Onda je oslušnuo.

– A ja ti kažem da O'Dej nije ovde – rekao je neko u brvnari. – Došao sružalud. Nije me briga šta Korbi želi. Moraće sam da se ratosilja tog došljaka.

– Đavola – odvrati na to glasonoša. – Taj došljak nije makar ko. Spljeskao je Paskoa i Kildera za samo nekoliko minuta. Dok Holidej je bolji od Trejsija.

– Jesi li rekao: Dok Holidej?

– Da, Dok Holidej.

– U pravu si. Taj je opasan. No svejedno, Taker i Kerli su otišli poslom. Neće se vratiti za nekoliko dana.

– Holidej je opasno pritisnuo Korbija. Već je uspeo da uznemiri ceo grad, a što je još opasnije, pridobio je onu budalu Bolsa. Zato ga nismo ubili iz zasede. Sve mora izgledati kao častan obračun, a O'Dej je jedini koji se može meriti s Holidejem.

– Kako to misliš: može se meriti? Zar sumnjaš da će Taker biti u stanju da ga sredi?

– Ne znam, Pite. Čini se da je Holidej siguran da će on srediti O'Deja. Rekao je Paskou da mu pošalje Takera u svako doba dana.

U brvnari odjeknu smeh:

– Onda je taj Holidej ipak lud! Znam da je i on brz, ali s Takerom se nikada neće moći meriti.

– Na mene nije ostavio utisak ludaka. Naprotiv, izgleda ledeno hladnokrvan i to me brine. Pošao je za Džokom kao da ide u lov na jarebice. Na Trejsija i Korbija samo što nije pljunuo. Ja... ne verujem da bi se bilo ko od vas usudio da se sukobi s njim.

– Ne znam – odvrati onaj drugi glas. – U redu. Čim se O'Dej pojavi ja ću mu preneti tvoju poruku.

Začuvši da su se vrata otvorila, Dok se neprimetno odšunjao do drveća i malo kasnije već je jahao prema Garden Siti.

*

Kada je stigao u Garden Siti sunce je polako zapadalo za horizont. Sjahavši pred salunom, bacio je pogled unutra. U „Srebrnoj papuči“ je oko šanka bila okupljena gomila ljudi i

Dok je razabrao glas Linkolna Vivera:

– Mislite da ga se plašim? Ako sam bežao ispred njega razlog je bio sasvim drugi. Uostalom, ma koliko bio vešt na revolveru, i njemu će doći crni dan!

Dok se zamislio. Viver, Hegenov ubica, bio je kukavica, ali je neki preteći sjaj blistao u njegovim od pića zamućenim očima. Sam Viver ne bi smeo tako govoriti da nema iza sebe neku podršku. Možda je za njega, Doka, bila spremljena klopka za koju je Viver znao.

Vrativši se do svog konja, zapadnjak ga odvede u hotelsku štalu.

Popevši se uz stepenice opazio je da je palidrvce palo s mesta gde ga je bio zaglavio. Neko je bio u njegovoj sobi.

Dok duboko udahnu vazduh i izvuče revolver. No pre nego što je dodirnuo bravu začuo je u sobi korake i nečiji razgovor.

Pritisnuo je lagano bravu i otvorivši naglo vrata, uperio revolver na tri čoveka koji su zastali kao skamenjeni.

– Stojte mirno! – upozorio ih je i nogom zatvorio vrata za sobom. – Ko ste vi i šta tražite u mojoj sobi?

– Mi... mi smo prijatelji, mister Holideje – promucalo je jedan. – Zar nas se ne sećate?

U sobi je vladao polumrak i Dok je kresnuo šibicu i podigao je iznad glave. Bila su to zaista trojica od onih građana koje je Hegen doveo u gostionicu. Dok vrati revolver u futrolu i upali stonu lampu.

– Da, sećam vas se – potvrdio je.
– Kako ste ušli ovamo?

– Portir nam je otvorio rezervnim ključem – objasni najviši od trojice. Kao i mi, i on je na vašoj strani. Ali, kao i mi, ni on nije hrabar čovek.

Dok se umorno spustio na krevet i stavio šešir na stočič.

– To nije novost za mene, gospodo. Dugo sam jahao i umoran sam. Ako imate nešto da kažete, olakšajte svom srcu.

Posetioci izmenjaše poglede, a onda se onaj visoki obrati Doku:

– Osećam se donekle odgovornim za Frenkovu smrt. Mi smo ga ostavili na cedilu onda kad mu je pomoć bila potrebna. Naravno, moramo brinuti o svojim porodicama, ali i Frenk je imao porodicu pa je ipak pokušao da bude pravi čovek. Želimo da vam pomognemo, mister Holideje.

– Hvala na željama, ali kako?

– Jedan način je da razgovaramo s ostalim građanima. To smo već učinili i mogu da vam kažem kako u Garden Sitiju ima mnogo ljudi koji su siti Trejsija i Korbija. Ono što ih brine to su Taker O'Dej i razbojnici koji jašu s njim. Pogledajmo istini u oči! Oni su neka vrsta čuvara reda i to mi znamo. Oni su, dabome, Korbijevi čuvari reda, ali to trenutno ne menja na stvari. Ako je neko skupio hrabrosti da otvori usta, tome su O'Dej ili Pasko odmah skraćivali jezik... zauvek.

– Paskoovi dani su okončani – reče Dok. – Ostao je još O'Dej. Ali sledeći put kada dođe više se neće vratiti iz grada. Recite građanima da sam spreman na sve, kada dođe do obra-

čuna moraju se odlučiti na čiju će stranu stati.

– Reći ćemo im, mister Holideje. Još nešto! One noći kada je Frenk ubijen video sam Vivera Linkolna kako izlazi iz Frenkove gostionice. Izgledao je nervozan i žurno se udaljio. Nisam o tome razmišljao dok nije pronađeno Frenkovo telo.

Dok blesnu očima:

– I to tek sada kažete?

– Pa, rekao sam vam... ja nisam hrabar čovek.

Dok klimnu glavom.

– Tako, znači. Jeste li to rekli Trejsiju ili Bolsu?

– Nisam imao dovoljno hrabrosti.

– A sada? Da li biste sada smeli to da izjavite?

Građanin je progutao vazduh, ali je skupio dovoljno snage da kaže:

– Bih. Na to me obavezuje Frenkova smrt. Ali nemam poverenja u šerifa, a Bols je dosta neodređen.

– Bols je pošten – reče Dok. – U redu, vi se sada vratite vašim porodicama, a ja ću preduzeti što bude potrebno. I hvala vam na poverenju.

Posetioci izađoše u hodnik i Dok zatvori vrata za njima. Predstojalo mu je da obavi jedan posao... Posao za Frenka Hegena, za njegovu udovicu i kćeri. Stavivši šešir na glavu, sišao je niz stepenice i zaustavio se pored portirske lože:

– I vi ste na mojoj strani, zar ne?

Portir klimnu glavom i naočare mu kliznuše niz nos. Zapadnjak prođe pored njega i izađe na ulicu. Osvrnuvši se, ugledao je Vivera, koji se tog trenutka pojavio iz saluna i krenuo pre-

ma njemu. Prepoznavši Holideja, zastao je kao ukopan.

Dok se osmehnu:

– Zdravo, Linkolne – oslovi ga i pođe napred. – Verujem da si jedva čekao da me vidiš!

Viver se počeo okretati s namerom da pobegne, ali ga je Dok predupredio. – Stani! – doviknuo mu je i pošao brže.

– Ja mogu da činim šta mi je volja – odgovori Viver nesigurnim glasom, ali je stao.

Zapadnjak je nastavio da mu prilazi kroz polumrak.

– Više se ne možeš izvlačiti, Vivere – rekao je oštro. – Imam dokaze da si ti ubio Frenka Hegena. Pođi sa mnom do šerifa, gde ćeš biti stavljen u zatvor.

Dišući šumno, Viver je unezvereno pogledao levo i desno. Verovatno je po Holidejevom držanju zaključio da je pao u klopku, a možda se pod uticajem alkohola uzdao da u mraku Holidej neće primetiti njegov pokret. Pružio je ruku ka revolveru, ali pre nego što je uspeo da ga uperi, Dokov kolt je planuo. Viver se okrenuo oko sebe i pao lica okrenutog prema tlu. Dokov metak pogodio ga je među oči.

Vrata saluna su se bučno otvorila i snop svetlosti obasjao je šerifa Trejsija i njegovog zamenika Bolsa iza njega. Nekoliko ćutljivih gostiju izašlo je iz saluna i svi su se nemo zagledali u palog Vivera i u Holideja. Trejsi im naredi da se vrate u salun.

Pošto je pregledao telo, Trejsi je ustao i bacio pogled na revolver u zapadnjakovoju ruci.

– Ubio si ga iz zasede! – reče.

– Izvinite, ali grešite! On se prvi mašio pištolja, jer sam mu zapretio da će biti uhapšen zbog ubistva Frenka Hegena.

Zamenik Bols je prišao lešu i podigao s trotoara Viverov revolver.

– Istinu govori, šerife. Viverov revolver je zapet.

Trejsi opsova.

– Vama kao da je to drago, zameniče.

– Nepristrasan sam, kao što zastupniku zakona dolikuje – odgovori Bols, naglašavajući značajno reči. – No, svejedno, vi stičete loše navike, mister – obratio se zapadnjaku. – Ne znam da li vi stvarate neprilike ili one same dolaze, ali neka vam ovo bude poslednji obračun. Još jedan ovakav izgred i uhapsiću vas!

– To važi i za mene – pridruži se pretnji Trejsi. – I ne zaboravite da sam od mnogih gradova potražio izveštaj o vama. Siguran sam da će se naći bar jedan gde ste napravili neki prestup, a onda ću vas sa zadovoljstvom strpati u zatvor.

– Baš ste velikodušni, šerife – reče zapadnjak ironično. – A da li to važi i za O'Deja? Ili njega častite pićem?

– Kakve veze ima O'Dej s ovim što sam rekao?

– Koliko sam čuo, O'Dej je učenjen u Montani. Postoji poternica i iz drugih mesta. Prema tome, sigurno nije učenjen zato što je krao jabuke.

Bols oštro pogleda šerifa:

– Jeste li znali za to? – upita.

– Ne, ali i ne verujem u to. Mora da je ovaj čovek nešto pobrkao.

Dok je ostao uporan:

– Taker O'Dej nije svakidašnje ime, šerife. Hoću da vas podsetim da skrivanje odbeglih bandita nije po zakonu.

– To je čak strogo kažnjivo – pridruži se Bols.

– Dodavola – naljuti se Trejsi. – Zar njemu više veruješ nego meni? On pokušava da muti, a ti si još zelen, pa si to progutao. Taker je možda revolveraš, ali nije učenjeni zločinac.

– Nadam se da je tako – reče Bols, gledajući netremice Trejsija. – Za tvoje dobro.

Trejsi se namrštio. – Počisti ovo, Bolse – naredio je, a onda se, vukući noge, udaljio.

Bols i Dok ga ispratiše pogledom do šerifske kancelarije, a kada je on ušao unutra, njegov zamenik se obratio Holideju:

– Trejsi nije ni upola ono što je bio pre vašeg dolaska. Izgubio je dosta od samopouzdanja. Juče je povukao iz banke svoju ušteđevinu i stavio je u službenu kasu. Ponaša se kao čovek koji uskoro namerava na put.

– Možda mu u ovom gradu gori pod nogama – primeti zapadnjak, vraćajući revolver u futrolu. – Događaji će početi da se nižu. Građani su siti Korbijevog cirkusa, a i njegovog klovna Trejsija.

– Trejsi je još uvek šerif, mister Holideje – opomenu ga Bols. Pogledao je leš pred svojim nogama. – Čuo sam za šta ste optužili Vivera i verujem da to niste učinili bez sigurnog dokaza. I meni je on oduvek bio sumnjiv. Ali, da li ste baš morali da ga ubijete?

Neko ko ume oružjem da barata kao vi mislim da nije morao biti tako drastičan.

– Nije bilo drugog izlaza – odgovori Dok. – Bila je pomrčina i nisam smeo da rizikujem. Ipak imam samo jedan život.

– Doneću nosila iz stanice – reče Bols – pa ću s nekim preneti Linkolna u mrtvačnicu. Ako Vilogbi spava, ostavićemo telo u štali.

No i mrtvačnica i štala bile su zatvorene. Bols je zbog toga, s još jednim građaninom, odneo telo u hotel i ne obazirući se na portirove proteste smestio ga u ostavi pored predvorja. To je razljutilo portira.

– Ovaj posao više nikada neće biti isti, kao ni ovaj grad – požalio se. – Ne znam šta me je navelo da ostanem da živim u Garden Sitiju.

Zapadnjak je mislio slično dok je razmišljao o šerifovom zameniku. Ni on više neće biti isti i sve više je ličio na pravog, dobrog šerifa. Nešto kasnije, dok je budan ležao u postelji, Dok je razmišljao o događajima koji su se zbili od njegovog dolaska u Garden Siti. U ovoj opasnoj igri uklonio je tri male ribe: Paskoa, Kildera i Vivera, ali glavna riba još uvek je mirno sedela u svojoj ranč kući. Taj glavni akter doživeo je nekoliko sitnih neuspeha, ali još uvek nije bio poražen. A da bi bio, bili su potrebni toliko neoborivi dokazi da ih čak ni Trejsi ne bi mogao zaobići. Za to je preostao sada još samo glavni Korbijev čovek – Taker O'Dej i njega je trebalo uključiti u igru.

U toj igri cilj je bio pobediti O'Deja, ali ga ne ubiti. No da li je to bilo moguće? S Takom nije bilo šale.

Dok je kresnuo šibicu i pripalio cigaru. Još nije došlo vreme da pozove federalnog šerifa Tejlora. Pre toga je morao Korbija da satera u tesnac, a da bi to postigao bilo mu je potrebno poverenje građana. Možda će sve zavisiti od šerifovog zamenika, a kako će se on držati u odlučnom trenutku, to niko nije znao.

*

Zvao se Kerli Borden. Bio je odeven u košulju jarkoplave boje s belim prugama i tesne pantalone s nogavicama uvučenim u široke čizme, na kojima su zveckale velike srebrne mamuze. Njegova grgurava kosa presijavala se kao uglačani bakar.

Jahao je lepog belog konja i nosio dva revolvera kalibra 44, čije su drške bile okrenute unapred radi unakrsnog potezanja.

Samouveren zbog svog mladalačkog izgleda i sposobnosti baratanja revolverima, Kerli je uobražavao da se može meriti sa svakim izuzev s Takerom. Tog jutra zaustavio je svog belca u dvorištu Korbijevog ranča. Namignuvši kauboju koji je čuvao pristup kući, sjahao je i ne kucajući na vrata, ušao.

Našavši se u holu, nabacio je svoj stetson na čiviluk i glasno pozvao:

– Korbi! Borden je ovde!

Taj mladi čovek nije poštovao nikoga ko nije pripadao bratstvu revolveraša. Ovaj bogati rančer bio je mudar,

to je istina, ali trebalo mu je nešto više od mudrosti i novca kad se nađe u škripcu kao što je to sada bio slučaj. O'Dej mu je rekao: „Pođi, Kerli. Ne nameravam da na svaki Korbijev zvižduk pođem kao kuće podvijena repa. Taj Holidej nije neka superklasa. Čuo sam da je brz, ali mislim da su to bajke. Pogledaj ga, odmeri ga i ako smatraš da je tvoj kalibar, sredi ga. U protivnom, moraću ja da pođem da to završim...”

Čuvši približavanje koraka, Borden stavi ruke na kukove. Na pojavu Teni Korbi razvukao je usne u osmeh i otkrio bele zube.

– Mis, je li Bričel kod kuće?

Devojka učtivo odgovori:

– Odmah će doći. Jeste li vi neki njegov poslovni prijatelj?

Zvučalo je to pomalo sarkastično i Borden se namršti:

– Mislim da jesam – glas mu je zvučao nesigurno.

U to se pojavio Korbi, naizgled iscrpljen i s izrazom umora na licu. Pokazao je palcem prema vratima i otvorio ih:

– Uđi ovamo, Kerli.

– Odmah – promumlao je Borden, upućujući pohlepan pogled devojci, kao da očekuje da joj bude predstavljen. Ali Korbi je samo nervozno pročistio grlo: – Moja nećaka se sprema u grad. Dođi ovamo, važno je.

Razočaran Korbijevim nedostatkom ugladenosti, mladi revolveraš se gegajući uputio kroz predvorje. Kada se na ulazu u sobu osvrnuo, Teni više nije bilo. Čuo je samo kako su se spoljna vrata uz tresak zatvorila.

– Ko je to bio? – upitao je.

– Moja nećaka Teni. – Korbi zatvori vrata svoje radne sobe i pokretom ruke pokaza Bordenu stolicu pored pisaćeg stola. – Sedi, Kerli – reče. Kada se Borden zavalio u stolicu i ispružio noge, Korbi ga upita: – Gde je Taker? Zvao sam njega.

– Zna da ste ga zvali – odgovori Borden vrteći stopalom leve noge tamo-amo. – Ja sam došao umesto njega. Taker se odmara od puta u Red Benk.

Korbi počeo dobovati prstima po pisaćem stolu.

– Šta on misli ko je on? Primabalerina? Ovde stvari postaju nezgodne i potreban mi je njegov revolver da reši probleme. Ne tvoj revolver, već njegov. A sada idi i dovedi ga ovamo što pre možeš!

– Čekajte malo, mister Korbi – reče Borden. – Govorite s drugim revolverašem u ovoj državi. Nisam ja vaš kurir! Taj Holidej, zbog kojeg ste toliko unezvereni, nije bogzna šta i ja ću se pobrinuti za njega. Taker vam nije potreban i on vam je to po meni poručio.

Korbi je zamišljeno pogledao naopak nameštene drške Bordenovih revolvera.

– Poznaješ Holideja? – upita.

– Čuo sam za njega, a to je ono što je važno. Dobar je, čak vrlo dobar, ali to je sve. Koliko smo Taker i ja čuli, vi imate dva problema – Holideja i Bolsa.

– To nije sve – reče Korbi. – U gradu se kuva. Građani su počeli opasno da brbljaju. Sve to pripisujem Ho-

lideju, pa kad njega više ne bude situacija će se stabilizovati. Dobro, prepustiću ti njega ako Taker misli da je tako najbolje. Ali neću omaške! Moraš da ga središ.

– Razume se, mister Korbi. – Borden se zadovoljno saglasio. – A šta ćemo s Bolsom?

– Zasad ga zaboravi. Čim Holidej bude sređen, njemu će sinuti. – Korbi uze bocu viskija iz ormarića i stavi čašu na sto pred revolveraša. – Posluži se, Kerli.

Pošto je revolveraš naličio sebi piće, Korbi ga upita za posao u Red Benku.

– Sve je ne može biti bolje – osmehnu se Borden. – Našli smo čoveka kome je potrebno hiljadu petsto grla goveda za Kaliforniju i platiće dvadeset dolara po grlu za isporuku na utovarnoj stanici u Kosinku. Čekaće nas tamo do prvoga u sledećem mesecu, a tek onda će stoku potražiti na drugom mestu.

Ozbiljan u licu, Korbi uli viski i sebi.

– Posao je dobar, ali ako prethodno ne počistimo dvorište, nećemo moći da ga obavimo.

– Ja ću danas počistiti Holideja – reče Borden. – Da li će to čišćenje biti dovoljno?

– Mislim da hoće. Ali ima još nešto što me brine. Onaj čovek koga je Taker pre tri sedmice uklonio bio je federalni šerif i slutim da je Holidej u nekoj vezi s tim. Ako i on radi za federalce, onda će dva mrtva policajca domamiti ovamo čitavu četvu federalnih šerifa. U tom slučaju nećemo

biti u mogućnosti da pokrenemo stoku.

– Ne verujem da je Holidej jedan od njih, iako je ponekad drugovao s Vajatom Erpom – reče Borden. – Uostalom, nedavno je u Torču ubio sina nekog farmera i verovatno da je zbog toga ucenjen.

Korbi se zainteresovano zagleda u revolveraša:

– Jesi li siguran?

– Taker tako kaže, a on obično zna šta govori.

– Odlično! To će Trejsiju biti od pomoći. On je već tražio obaveštenja o Holideju i ako dobije takav odgovor, moći će da ga uhapsi. To je izvanredno, Kerli! Vidiš, možeš poći da središ Holideja, ali prvo reci ovo i Trejsiju. Trejsi bi mogao da bude u pozadini s puškom za slučaj da ne budeš tako brz kao što misliš. Samo...

Rumenilo obli lice mladog revolveraša.

– Stanite malo, mister Korbi! – reče oštro. – Nisam ja neka drugorazredna protuva! Ja sam Kerli Borden! Nema potrebe da me Trejsi podržava!

– Učini kao što sam ti rekao. Neće te on podržavati. On će se naći tu da ga ubije, ako bi bio samo ranjen.

– Čujte, ubiću tog Holideja – dunuo je ljutito kroz nos Borden i stisnuvši vilice, otkrio bele zube. – Ubiću ga i to danas.

– Pasko je isto to rekao i sedeo je na istom mestu na kome ti sediš.

– A ko je bio Pasko? Reći ću vam. Džok Pasko je bio bivši čovek koji nikada nije stigao do prve klase.

– Bio je revolveraš.

– Ali ne i prvoklasan! Koga je on ikada pobedio sem nekoliko nepoznatih tipova koji nisu ni znali šta je revolver? – Mladić stisnu šakama naslon stolice i iskolači oči kao da će mu iskočiti iz očnih duplji. – Nemojte me upoređivati s Paskoom, mister Korbi! Ja tako brzo potežem revolver da ćete pomisliti da vas oči varaju. Videćete.

– Neću videti. Ja ostajem ovde dok ne čujem da se Holidej ohladio i da leži u mrtvačnici. Sredi to, Kerli, i imaćeš stotinu dolara više u džepu. Ako ne uspeš, na tvoju glavu sručiće se nesreća. A sada pođi! I zapamti: sve treba da izgleda što prirodnije... ne kao ubistvo, nego kao pošten revolveraški obračun.

– Biće sve tako zašecereno – obeća Borden – da ljudi neće ni primetiti kad ga progutaju.

– Moram ti naglasiti da Bols ne treba da čuje tvoj razgovor s Trejsijem. Mogao bi da upozori Holideja.

– Nije me briga i ako to učini.

– Budi pametan, Kerli! Iznenađenje je snažno oružje. Čovek koji ne želi nikakvu prednost je budala, a budale obično ne žive dugo.

Kerli Borden se bez reči okrenuo, izašao u predvorje i uzeo svoj šešir, posmatrajući raskošni nameštaj. Svi-la, saten, mahagoni... Korbi je bio zaista masna guska. Ali O'Dej je rekao kako će sve to izmeniti. Vreme je, rekao je, da pravi ljudi dobiju odgovarajuću nagradu. Od sledećeg krda koje prodamo Korbi će dobiti deset posto umesto dosadašnjih uobičajenih sedamdeset pet. Ako mu se to ne bu-

de dopalo, biće sahranjen na sopstvenom ranču...

S osmehom na licu Borden je odvažno izašao na jutarnje sunce, duboko udahnuo čist vazduh i pojahao svog belca. Danas će pokazati O'Deju ko je on i zaradiće Korbijevu nagradu. Bar tako je on mislio dok je jahao ka Garden Sitiju.

*

Teni Korbi je tiho pokucala na vrata. Na pitanje „ko je?“ jedva je uspela da kroz stegnuto grlo protisne reči „ja, Teni“. Zatim je čula okretanje ključa u bravi i pri pomisli da će sama ući u sobu jednog muškarca rumenilo joj je oblilo lice.

Dok je širom otvorio vrata.

– Teni! – rekao je, uzeo je za ruku i privukao sebi u zagrljaj, dodajući: – Šta se desilo? – I ne dajući joj mogućnost da odgovori, pritisnuo je svoje usne na njene.

Uzvratila mu je poljubac, ali je žurno odvojila usne od njegovih. Očigledno je bila nervozna i nešto ju je mučilo.

– Ne znam tačno – rekla je. – Na ranč je došao neki čovek koji mi izgleda veoma opasan. Nikada ga ranije nisam videla. Stric i on razgovarali su u četiri oka. Ima nešto u tome čoveku što me strašno plaši.

– Opiši mi ga – reče Dok zatvarajući vrata.

Opis koji mu je dala nije odgovarao njegovom prisećanju na Takeru O'Deja. Na licu mu se videlo razočaranje. Nadao se da će se sukobiti sa O'De-

jom, a umesto njega došao je neko drugi.

– Nosi dva revolvera – rekla je Teni. – Nema više od dvadeset godina.

Preturajući po sećanju, Dok se zaustavi na Kerli Bordenu. U skrovištu bandita čuo je da je O'Dej otputovao u Red Benk s nekim ko se zvao Kerli. Do ovog trenutka nije o tome razmišljao, ali sada se setio svega što je znao o tom mladiću s dva revolvera. Borden je stekao priličan glas još od svoje petnaeste godine. U stočarskom ratu, koji je besneo u tim krajevima, mnogi ljudi su stekli revolverašku reputaciju, ali najveću od svih stekao je mladi Borden.

– Hvala ti što si me opomenula – rekao je Dok i ponovo je prigrlio. – Ne mogu reći koliko cenim tvoju pažnju i brigu.

– A ja, opet, moram da priznam da su me na to nagnali sebični razlozi – osmehnu se devojka. Pri slaboj svetlosti koja je dopirala kroz prozor zapadnjak je na njenom bledom licu opazio napetost. Teni je nastavila: – Ne želim više da se vratim u kuću mog strica. Odjednom mi je postao potpuno tuđ. Možda je, u stvari, uvek za mene bio stranac. Pretpostavljam da me je zavaravala njegova fizička sličnost s mojim ocem. – Pogled joj se odjednom zamutio, kao da će zaplakati. – Bili su braća, ali su, možda, zbog moje majke bili i suparnici.

Dok nabra obrve:

– Kako to misliš?

– U kući na ranču postoji portret moje majke. Moj stric je često sedeo ispred njega i zurio u sliku. Prošle

noći popio je više nego obično i rekao: „Tvoja majka se udala za pogrešnog čoveka. U tome je nevolja.“ Bila sam toliko zaprepašćena da nisam mogla da ga pitam šta je time mislio, ali kasnije sam shvatila da je pod pojmom „pravi čovek“ mislio na sebe. Iskreno rečeno, ne sviđa mi se kako me gleda. Te večeri, kada je bio pijan, oslovio me je s „Meri“, a Meri je bilo ime moje majke.

Dok ju je pomilovao po licu i poljubio je između obrva. To je već bio problem van domašaja njegovih moći, bar u tom trenutku.

– Možda bi zaista bilo pametno da ostaneš u gradu. Udesiću da dobiješ sobu u ovom hotelu. – Misli su mu se zatim vratile na Kerli Borden. – U međuvremenu ostani u ovoj sobi.

Prišao je prozoru i odškrinuo kapke.

U tom trenutku ulicom je jahao jedan konjanik i zapadnjak je pretpostavio ko bi to mogao biti. Stisnuo je usne i rekao:

– Imam jedan sastanak i neću se dugo zadržati. Prišao joj je i tiho nastavio: – Teni, ovde se događaju zločini jedan za drugim. Ja mislim da je duhovni tvorac toga zla tvoj stric. Verujem da je on pripremio i moju smrt. Želim da budem iskren prema tebi. Došao sam ovamo s ciljem da uništim Bričela Korbija i zlikovce koje on vodi. Ako mi se ma šta desi, potraži šerifovog zamenika Bolsa. Ako budeš u opasnosti, on će ti pomoći.

Rekavši to, izašao je u hodnik i opuštene desne ruke krenuo ka stepeništu. Osećao je da mu je ruka sa-

vršeno sigurna i bio je uzbuđen tačno onoliko koliko mu je bilo potrebno. Samosavlađivanje je bila prva i najvažnija lekcija koju je svaki čovek od revolvera morao da zna. Lakim, gipkim koracima sišao je stepenicama.

– Dobro jutro – oslovio ga je portir. – Je li vas mlada dama našla?

– Jeste. Ona će privremeno ostati u mojoj sobi.

– Ali... nije li to Korbijeva nećaka?

– Jeste i baš zato će ostati ovde – reče zapadnjak. – Znate situaciju u gradu i očekujem od vas krajnju diskreciju.

– Bez brige, gospodine. Biću diskretan.

Zapadnjak je izašao na ulicu svestan da stoji pred još jednim obračunom. Ugledao je Bordenovog belca ispred zatvorske zgrade i odlučio da Bordena pusti da svoju zamisao ostvari.

*

Za to vreme Kerli Borden je sedeo na Trejsijevom izgrebanom pisaćem stolu i klatio nogama.

– Imaš sreće, momče – rekao mu je Trejsi. – Nisi mogao izabrati povoljniji trenutak. Bols je trenutno kod Hegenove udovice. – Okrenuvši se od prozora, skinuo je naočare i obrisao stakla o rukav. – I šta kažeš: Holidej je ucenjen, je li?

– Taker to tvrdi. – Borden je bio uznemiren i napet iako se trudio da izgleda hladnokrvan. – Tak ima nos, mada se ne zna šta je Holideja navelo da nam kvari posao. Možda čisti hir.

No, time je potpisao svoju smrtnu presudu.

– Šta je rekao Korbi?

Borden se zlokobno osmehnuo:

– Brbljao je koješta o tome da ti treba da stojiš iza mene s puškom i uhapsiš Holideja ako ja ne uspem. Pa lepo. To neće biti potrebno, šerife. Biće potreban samo grobar... za Holideja.

– Ne znam – promrmlja Trejsi sumnjičavo. – Holidej đavolski dobro barata revolverima i nemoj biti suviše siguran s njim.

– Daj, prekini s tim – rugao se Borden. – Spopala me je muka od straha!

– Hoćeš li nešto da popiješ? – upita ga Trejsi. – To će te smiriti.

Borden dograbi bocu i zubima izvađi čep. Otpi nekoliko gutljaja i spusti ponovo bocu na sto. – Ti radi šta hoćeš, šerife – rekao je – a ja idem da potražim Holideja.

– On je u „Srebrnoj papuči“ – reče Trejsi, prišavši ponovo prozoru. – Privuci mu se s ove strane i namami ga da izađe na ulicu. Ja ću biti ovde. Ako hoćeš, uzeću ga na nišan pre nego što počne pucnjava.

Borden skoči sa stola.

– Pogrešno si shvatio, Trejsi! – povikao je piskavim glasom, a oči mu sevnuše od ljutine. – Ja ću pucati na njega. A ti i tvoj prokleti Korbi trebalo bi da se već naučite da slušate naređenja.

Trejsi je skinuo naočare i oštro pogledao mladog revolveraša.

– Ne mogu da pratim tvoje misli, mladiću. Ko treba da izdaje naređenja ako ne Korbi?

– Neću ništa više reći – odbrusi Borden.

– Nemaš ni potrebe. Dovoljno si rekao.

– Naravno. – Borden pucnu prstima. – Korbi će doživeti srčani udar, toliko mogu da ti kažem.

Šerif pogleda revolveraša. Šta ta mlada budala lupeta? Da li je mislio da kaže kako O'Dej i njegovi pljačkaši s prevoja Pindo nameravaju da preuzmu oblast Kentaur? Morao je nekako da sazna šta se mota u mladićevoj glavi kako bi i sam mogao da planira svoje akcije dalje. Ionako je već odlučio da u roku od mesec dana napusti Garden Siti. Posle ovih Bordenovih reči, činilo bi se da bi mogao otići i ranije.

– O'Deju se smučilo da skuplja samo sitniš. – Borden je počeo da se šetka po kancelariji i sa svakim korakom njegovo nespokoјstvo bivalo je sve veće. – Mi obavljamo sav posao. Prošlog meseca Vensa je ubio neki kauboj i svakoga dana sve je teže ukrasti stoku. Rančeri namerno ostavljaju stoku na pašnjacima u nadi da ćemo upasti u zamku. Obrazovali su borbene grupe s ciljem da nas unište. Ti i Korbi ste suviše olako shvatili situaciju. Vremena se menjaju!

– Ne tvrdim da O'Dej ne zasluđuje više – složi se Trejsi – a Korbi nije tako sebičan kao što mislite. Sporazumeće se on s Takerom, to je sigurno. Ali pre toga moramo se otarasiti Holideja. Pusti me da ga uhapsim onako kako ja mislim. Izvešćemo kratko suđenje i za uzor ostalim građanima

obesićemo ga pre nego što udariš dlanom o dlan.

Mladi revolveraš s negodovanjem pogleda šerifa.

– Ti si kao i Korbi. Samo misliš na prevare. A ja volim da radim sve jednostavno. Isto tako i Taker. Reci Korbiju da ja primam naređenja samo s planine Pindo.

Rekavši to, Borden popravi svoj dvostruki opasač s revolverima i otvori vrata. Izašavši na ulicu, zastao je na trotoaru i lenjo se naslonio na potporni stub nadstrešnice. Iz unutrašnjosti zatvorske zgrade šerif mu doviknu:

– Uradi kao što sam ti rekao, Borden! Ja sad idem u sporednu ulicu, a ti mi privuci Holideja.

Revolveraš ne odgovori. Trejsi uze dvocevku s police i obe cevi napuni patronama s olovnim kuglicama teškog kalibra. Pohitao je prema zadnjim vratima i izašao u pokrajnu ulicu. Dok je išao njom prema glavnoj, srce mu je ubrzano kucalo. Na nekoliko koraka od ugla zastao je i čučnuo iza bureta za kišnicu.

Trejsi nije bio svestan da je već odavno pogrešio. Trebalo je da Korbi izbací na ulicu prvi put kada je ovaj došao sa svojim lukavim predlogom i ponudio mu novac. Sve do tada Trejsi je sebe smatrao šerifom od karijere, koja mu je, doduše obećavala samo malu penziju i mesto pod suncem. Korbi mu je ponudio više. – Ja ću uzeti pod svoje ovu pokrajinu, šerife – rekao mu je. – Ja to mogu uraditi na pošten način, ali to će me onda stajati dvadeset godina života. Name-

ravam, zato da taj proces ubrzam, ali za to mi je potrebna odlučna desna ruka. Ja sam gradonačelnik, a ti si šerif. Ako se udružimo, osvojićemo ne samo ovaj grad nego i druge gradove. Moj je cilj da zavladam oblašću Kentaur. Moj plan je moguć.

– Đavola je moguć – reče Trejsi, primetivši zapadnjaka kako izlazi iz saluna i čvršće stisnu dvocevku u ruci.

*

Uprkos tome što se naprezao da bude smiren, Kerli Borden je osećao kako mu svaki živac treperi. Zašto viski još nije počeo da deluje? Možda je i delovao, ali je verovatno trebalo da popije veću količinu da bi se sasvim umirio. Pomislio je da se vrati i otpije još nekoliko gutljaja, ali je u tom trenutku Dok izašao na ulicu.

Kada ga je ugledao, Borden se prisetio razgovora koje je o njemu i njegovoj veštini baratanja revolverom slušao u usputnim krčmama. U tim razgovorima uvek je dominiralo nekoliko imena: Bil Hikok, Vajat Erp, Dok Holidej, Taker O'Dej... niko nije pomenio Kerli Borden.

„Pas zna kada treba da podvije rep“ – bila je Takerova omiljena uzrečica. – „To treba da zna i pametan čovek.“

Moram proći kroz to, razmišljao je Borden panično dok mu se zapadnjak približavao. Ako se sada povučem, svi će me ismejati. Nikada neću podviri rep! Nikada!

Holidej je prešao preko ulice i zakoračio na trotoar. Njegov glas dopro je do mladog revolveraša kao kroz san:

– Šta tebe dovodi u grad, dečko? – Dikov glas bio je smiren i granitno tvrd i Borden uzdrhta. – Očekivao sam O'Deja ali, naravno, on me izbegava.

Ljutnja planu u Bordenovim grudima i on malo odagna strah. – O'Dej nikoga ne izbegava – odgovori i pogled mu skrenu do ugla sporedne ulice. Da li je Trejsi zaista bio tamo sa sačmarom?

– Kerli – nastavi zapadnjak još smirenije – da li ti to hoćeš da kažeš kako ne govorim istinu? To je teška uvreda i razlog za obračun.

On je netremice gledao Bordena u oči, nastojeći da uhvati trenutak mladiceve odluke. Borden je već cepteo od straha i trebalo je još samo malo da bude slomljen. Možda još samo jedna dobro odmerena reč i on će pokleknuti. Bez obračuna, bez metka, bez krvi.

Usredsređen na Bordena, Holidej nije obratio dovoljno pažnje na ono što se zbiva iza njegovih leđa. Onda začu oštru naredbu: – Ne miči se! – i hladan dodir dvocevke na vratu. – Uhapšen si, Holideje.

Osećaj olakšanja preplavi Kerli Bordena. Nasmejao se:

– Spasli ste ga, šerife – rekao je hvalisavo, prilazeći zapadnjaku.

Nemoćan da savlada želju za odmazdom, šerif je zamahnuo dvocevkom i udario Doka u potiljak. Ovaj je pao na trotoar i u gomili koja se već okupila začu se žamor negodova-

nja. Zapadnjak je pokušao da ustane, ali je opet pao od udarca Bordenove pesnice. Gomila je stajala zaprepašćena, a za to vreme Trejsi i Borden su zgrabili ošamućenog Holideja i odvukli ga u zatvor. Pošto su ga zaključali u ćeliju, Borden je neko vreme posmatrao zatvorenika zgrčenog na podu, a onda je prišao zadnjim vratima kao da namerava da se udalji.

– Bilo bi najbolje da dozoveš Korbiju ovamo, šerife – rekao je.

Da, pomislio je Trejsi. Moram čuti Korbijevo mišljenje.

– U redu – rekao je. – Ostani ovde dok se ne vratim.

Dvadesetak minuta kasnije Trejsi je pozdravio Korbiju na njegovom ranču i do pojedinosti mu objasnio situaciju. Korbi se držao naizgled nadmoćno, ali je mirisao na viski i šerif je na njegovom stolu primetio ispražnjenu bocu viskija i pepeljaru punu opušaka. Korbi se, po Trejsijevom mišljenju, nije držao normalno za takvu situaciju. Zurio je u veliku uljanu sliku na zidu, portret jedne privlačne žene, koja je imala nekakve sličnosti s njegovom mladom nećakom iz Čikaga.

– Dakle? – upita Trejsi. – Šta da radimo s uhvaćenom ptičicom?

Korbi se trgao iz zanosa.

– To je umesno pitanje, šerife, i zahteva smišljen odgovor. Očigledno je da se tog Holideja moramo brzo otarasiti, jer je njegovo prisustvo ulilo građanima hrabrost. – Razmislio je malo, pa nastavio: – Udesi bekstvo iz zatvora. Da, to će biti najbolje!

– Šalite se, gradonačelnice – prime-ti Trejsi tmurno.

– Ni najmanje. Ostavi noćas ćeliju otvorenu, a ti se pravi da spavaš. Borden neka čeka napolju i to će biti ubi-stvo pri pokušaju bekstva.

– To bi moglo da uspe – složi se Trejsi i hladno se osmehnu. – Da, svi-đa mi se ta ideja. – Onda dodade: – A šta ćemo s Bolsom?

Korbi je malo razmislio.

– Pošalji ga izvan grada pod nekim izgovorom. Upotrebi maštu, Trejsi.

*

Te iste večeri, posle večere, zapad-njak je sedeo na svom ležaju u ćeliji i posmatrao šerifa, koji je sedeo za svojim pisaćim stolom. Tog popodne-va Trejsi i njegov zamenik prepirali su se nešto zbog njegovog hapšenja i na kraju je šerif poslao Bolsa u Red Benk za neke poternice koje je tra-žio. Ali zašto bi poternice bile poslate u Red Benk a ne u Garden Siti? Doku je to mirisalo na želju da se šerifov zamenik udalji iz grada. Ali zašto? Motreći šerifa, naslonjenog na sto, on je pokušao da nađe odgovor.

Hrkanje je privuklo njegovu pažnju i Dok je zapazio kako je Trejsi spu-stio glavu na sto i izgleda zaspao.

Bilo je tu nečeg čudnog. Kada je od-neo poslužavnik s praznim posuđem od večere, Trejsi nije zaključao ćeli-ju. Da li je to bio previd? Ili name-ran potez?

Ustavši s ležaja, prišao je rešetka-ma i, uhvativši se za hladno gvožđe, oslušnu šerifovo hrkanje. Ostao je ne-

pomičan tako čitav minut, a onda po-lako pritisnuo teška vrata. Vrata su tiho škripnula i Dok je zastao, no Trejsi je nastavio da hrče.

Gde li se nalazio Kerli Borden?

Trejsi i Borden su se tog popodne-va nešto došaptavali. Istina je odjed-nom pukla pred zapadnjakovim oči-ma. Pripremali su mu smrt! Trejsi je ostavio otvorena vrata kako bi ga na-mamio da izađe i tako dobije izgovor da ga ubije. Lukava zamisao!

Šerifov opasač s revolverima visio je na zidu blizu ćelije i to je još više učvršćivalo Dokovu sumnju. Možda je Trejsi imao revolver u fioci stola? Tek tada je Dok shvatio bit razgovo-ra između Trejsija i Bordena. Vero-vatno je Borden čekao na ulici da ga ustreli. Da, zadnja vrata su bila za-ključana i to ga je usmeravalo na glavni izlaz gde ga je vrebao Kerli Borden.

Holidej je izašao iz ćelije i izvukao revolver iz futrole na zidu. Senka sumnje zadržala ga je od dalje akci-je. Proverio je revolver i utvrdio da je igla na obaraču savijena. Podlaci! Za-menio je revolver za kratku sačmari-cu i smeškajući se, prišao spavaču za stolom.

Na zapinjanje oroza Trejsi je digao glavu i tobož se iznenadio. Njegovo iznenađenje je, međutim, postalo pra-vo kada je video da Dok u ruci drži pušku, a ne pištolj.

– Mir! – naredio je zapadnjak tiho.

– Ustani!

Trejsi je poslušao i pružio ruku ka fioci.

– Dalje od stola – šapnuo je Dok. Odgurnuvši šerifa, otvorio je fioku i izvadio sopstvene koltove. Zatim je naterao Trejsija da uđe u ćeliju.

– Okreni se – naredio mu je i kada se šerif okrenuo, lupio ga je revolverom po glavi. Šerif se onesvestio i pao na pod.

Otključavši zadnja vrata, Dok je izašao napolje, žurno obišao kroz dvorište i provirio u sporednu ulicu. Šćućuren iza ugla vrebao je Kerli Borden, gledajući prema glavnoj ulici.

– Čekaš li nekoga, Kerli? – upita zapadnjak glasno.

Borden se trgao i ispravio.

– Odbaci oružje i okreni se – naredi mu Dok.

Borden je pustio da mu revolveri ispadnu iz drhtavih ruku i okrenuo se licem zapadnjaku. Pri svetlosti mesečine lice mu je bilo pepeljastosivo.

– Napred u zatvor! – naredi mu Dok.

Pod pretnjom zapadnjakovog revolvera mladi bandit je ušao u šerifovsku kancelariju i Holidej ga je zaključao zajedno s Trejsijem. Onda mu se ravnodušno obratio:

– Možeš sebi pomoći ako mi priznaš kakvu je ulogu Korbi igrao u svemu ovome.

– Korbi je do grla uvaljen – reče Borden. – Neću sam da snosim odgovornost! Taj fini gospodin angažovao me je da vas ubijem... on i Trejsi.

– Kada se Bols vrati želim da mu ispričaš sve o Bričelu Korbiju. Ako odbiješ, sve će pasti na tebe, a poseb-

no moja osveta. Je li ti to jasno, momče?

– Kazaću sve što znam – obećao je Borden, smeškajući se prezrivo šerifu, koji se u međuvremenu osvestio.

– Korbi zaslužuje da dobije svoje.

– Budalo – dobacio mu je Trejsi. – Kada njega ne bude da smišlja planove, sve će biti gotovo, uključujući i tebe.

– Nema rasprave o tome – zapreti Dok šerifu. – Ti, Kerli, još uvek možeš da iskupiš svoju kožu, imaj to na umu!

Borden je liznuo usne i zagledao se u revolver u zapadnjakovoj ruci. Onda je žustro nekoliko puta zaklimao glavom:

– Ne brinite ništa. Daću Bolsu sve podatke potrebne za hapšenje.

*

Kada je prva sivkasta svetlost jutra obasjala krovove kuća, Dok je začuo topot konja pod konjanikom koji je dolazio u grad. Malo kasnije začuo se bat čizama na trotoaru, a onda je u šerifsku kancelariju ušao zamenik Bols i začuđeno zatreptao očima.

– Ne dižite paniku – rekao je Dok, držeći na nišanu visokog Bolsa.

Bols se mahinalno mašio revolvera, ali je zastao u pola pokreta i trgao ruku kao da je dodirnuo usijano gvožđe, shvativši da je bespomoćan. Dok ćutke pokaza palcem prema ćeliji. Bols pogleda u nju i ugleda dvojicu zatvorenika.

– Bili su se dogovorili da me ubiju – objasni Holidej i ispriča šta se dogodilo.

Saslušavši priču, Bols uzdahnu.

– Pomislio sam ja da tu nešto zaudara, jer je bilo smešno da idem u Red Benk po poternice. Išao sam ni za šta. I vi kažete da je Borden voljan da svedoči?

– Do kraja. Napišite nalog za hapšenje.

Desetak minuta kasnije Bols je stavio napisani nalog u džep i ugasio svetiljku.

– Hajdemo – pozva zapadnjaka.

Malo kasnije njih dvojica su jahali prema Korbijevom ranču. Kada su stigli tamo, zgrade su plivale u sjaju jutarnjeg sunca. Na ranču je bilo tiho i Bols nije rekao ni reč sve dok se nije popeo na verandu i pokucao na vrata.

– Nikada nisam pomišljao da se nešto ovako može desiti – primetio je tada.

Iz spavaonice za kauboje izvirio je jedan čovek i pošto je prepoznao Bolsa vratio se unutra. Bols je ponovo pokucao i neprimetno se ukočio kada je iz kuće do njihovih ušiju dopro šum kretanja. Zatim su se vrata otvorila i na njima se pojavio Bričel Korbi. Na njegovom umornom i neobrijanom licu ukazalo se iznenađenje.

– Ne mičite se! – opomenuo ga je Bols i uperio revolver. – Uhapšeni ste, Korbi!

– Ne... ne razumem – promuca ovaj. – Šta tu radi ovaj... Holidej?

Bols se mašio džepa, izvadio nalog za hapšenje i pokazao ga vlasniku ranča.

– Da li vam je ovo dovoljan odgovor, gradonačelniče?

– Nalog za moje hapšenje? – na Korbijevom licu zbunjenost je ustupila mesto panici. – Jeste li vi poludeli, zameniče? Hoću da razgovaram s Trejsijem!

– Razgovaraćete – odvrati Bols i pokretom ruke pozva Korbija da izađe. – Razgovaraćete do mile volje, jer je i on u ćeliji. Borden je sve priznao, mister.

– Gluposti – reče Korbi. – Ja sam gradonačelnik i ne možete...

– Biće vam pošteno suđeno – reče Bols. – Pitaću u Hamondvilu šta da radim... ili će možda Holidej to učiniti.

– Bandit da se obraća za savet Hamondvilu? – nasmeja se Korbi. – Sad vidim da zbijate šalu, zameniče. Dobro. Okrenite taj revolver na Holideja i sve će vam biti oprošteno i zaboravljeno.

Holidej se osmehnu:

– Gospodine gradonačelniče, ja radim po nalogu federalnog šerifa Tejlora, koji me je poslao da raskrinkam ovdašnju bandu. To je sada učinjeno. Na osnovu Bordenovog svedočenja.

Po ozbiljnim licima dvojice muškaraca pred njim Korbi najzad zaključio da oni govore istinu.

– U redu – rekao je naglo – ali neću biti obešen. Nikada nikoga nisam ubio. Ubistva je izvršio Taker O'Dej.

– Hoćete li potpisati iskaz o tome? – upita Bols.

– Hoću – pristade Korbi.

– Jeste li spremni da pođete s nama? – upita Bols. Korbi ih je prostre-

lio užarenim pogledom. Onda je pogledao kauboje, koji su se počeli okupljati. Neko se nervozno zakašljao i Korbi je posle nekoliko trenutaka pognuo glavu i pošao.

– Nije moglo večno trajati – primeti Bols.

Korbi ne odgovori.

*

Sjajan pun Mesec sijao je nad vrhovima planine Pindo. Zastavši na vrhu brdskog prevoja, jedan konjanik je bacio pogled preko ramena i pošto nije zapazio da ga neko prati, poterao je bezbrižno konja niz padinu. Još nije bio stigao do dna udoljice kada su se vrata brvnare otvorila i snop svetlosti obasjao je dvorište.

– Kaži ko si – zatražio je bandit-stražar.

Konjanik zateže vođice.

– Ovde Debeli Sem – rekao je. – Imam vesti za Takeru.

– Je li to tačno, Seme? Priđi bliže.

Sem pritera konja još nekoliko koraka. Stražar nije spustio oružje sve dok ga svetlost iz kuće nije jasno obasjala. – Vrlo je važno – rekao je, penjući se uz stepenice. – Gde je Taker?

– Unutra. – Stražar je pogledao niz padinu. – Jesi li sam?

– Da. Tobi je pobegao iz ovog kraja. Misli da ovde više nije zdravo ostati. Sklon sam da se s tim složim. Korbi je u ćuzi.

– Šta to čujem? – začu se glas iz unutrašnjosti kuće. – Nije li to neko rekao da je Korbi uhapšen?

Debeli Sem je zakoračio preko verande i ušao.

– Da, Takere – rekao je mršavom čoveku, koji je stajao pored ognjišta. – Šerif, Kerli i Korbi su iza rešetaka. Mislim da je igra završena. Svratio sam ovamo da vam to javim.

O'Dej se okrenuo s izrazom neverice na licu, ali je onda klimnuo glavom:

– Verujem da je to istina, Seme, jer si suviše tup da tako nešto izmisliš.

Po svojoj spoljašnjosti Taker O'Dej nije ostavljao nikakav poseban utisak. Bio je srednjeg rasta, ne naročito razvijen, ni ružan ni lep. Taj crvenokosi revolveraš izgledao je kao sasvim običan čovek i jedino su na njemu padali u oči brižljivo potkresani brkovi. Otčepio je bocu viskija i ulio malo tečnosti u jednu šolju.

– Gucni malo, Seme, jer izgledaš dosta rastresen, a onda nam ispričaj sve detaljno.

Debeli Sem je seo i, pijuckajući viski, ispričao banditima događaj od početka do kraja. Niko nije progovorio ni reč. Iskapivši piće, Sem zaključio:

– Čim sam ga video znao sam da će nam taj Dok Holidej doneti nesreću.

– Dok Holidej – izusti O'Dej šapatom. – On i ja već dugo očekujemo susret. Nastavi, Seme! Reci mi i ono najgore.

– Najgore je da su Holidej i Bols uhapsili Korbija i da je Korbi dao izjavu protiv tebe.

– Nisam iznenađen – reče O'Dej i počeo da se šeta po sobi. Vrativši se

k stolu, tresnuo je pesnicom po njemu.

– Pa, lepo. Kad završim s Dokom Holidejem odužicu se i gospodinu Korbiju. Izgleda da Kerli nije takva veličina kakvom je sebe smatrao. Pretpostavljao sam da će ga Holidej skinuti. Eksperiment je bio zanimljiv.

– On je kukavica od glave do pete.

– Šta ti znaš o kukavičluku? – prasn timer O'Dej. – Kerli bi lako pljunuo na tebe kao što je Dok Holidej na njega. Holidej je bolji od Kerlija i to je sve. Kerli je bio dovoljno mudar. Uvek sam mu govorio da se treba povući pred boljim od sebe. – Digao je ruku kao da se miri sa sudbinom. – A kako su reagovali građani?

Sem je uzdahnuo.

– Kao što si mogao očekivati. Odjednom su postali hrabri... Pa lepo, ja krećem za Teksas... Ide li još neko?

– Bežiš, je li? – izusti O'Dej kruto.

Sem žmirnu:

– Pa, možeš i tako reći, ako želiš, Takere.

Nameravao je da ustane, ali je ostao ukočen na O'Dejov energičan pokret prsta.

– Ostani gde si, Seme, ili ćeš stići pravo na onaj svet!

Zaprepašćen, Sem je ostao da sedi. Taker se osmehnu:

– Tako. A sad slušajte svi vi! Oblast Kentaur je najsladi komad zemlje koji sam ikada video i ne name ravam da ga napustim zbog jednog revolveraša i jednog tvrdoglavog šeri-

fovog zamenika. Poći ćemo tamo i pokazaćemo im ko je gazda.

– Kada? – upita jedan od bandita.

– Sutra. – Taker se šuplje nasmejao. – Hoću prvo da odspavam. Nadam se da je Holidej toliko brz kao što sam čuo.

Ulio je sebi viski u čašicu i iskapio ga.

*

Takerova pretnja Debelom Semu ostala je da lebdi u prostoriji i kada je taj Teksašanin zaspao. Na Sema je motrio jedan buljooki bandit, po imenu Lu Kortni. Ostali banditi su spavali.

– Čuj – predloži mu Sem – bi li da odigramo partiju karata, Lu?

– Za novac? – upita Kortni zainteresovano.

– Naravno. – Sem je stavio nekoliko dolara na sto. – Podeli – rekao je uz prijateljski osmeh.

Kortni izvadi od nekuda umašćene karte. Igra je počela i u toku igre Sem je pogledao uspavanog Takeru, zadržavši pogled na revolveru koji mu je počivao o bedru. Zatim je pogledao ostale, poredane po podu. Svi su spavali, ošamućeni od popijenog viskija i samo je Kortni bio budan.

Još od prvog trenutka Sem je bio opsednut mislju da što pre pobegne iz oblasti Kentaur. On nikada i nije bio stalni član Takerove bande i načinio je strahovitu grešku što je svratio u ovu prljavu jazbinu.

Pogledao je karte koje je dobio. Imao je tri sedmice i na um mu je pa-

la smela ideja. Možda se mogao dočepati konja i stići do prevoja pre nego što se Taker pribere. Udarcom nogom ispod stola mogao je srediti Kortnija, ali rizik je ipak bio veliki. Zagrizao je usnu i doneo odluku: ako dobije četvrtu sedmicu pokušaće bekstvo.

Odbacio je dve karte i kupio dve nove. Podrhtavajući lagano od strepnje, otkrio je krajičak prve kupljene karte. Sedmica pik! Kocka je odlučila! Prikrivši uzbuđenje, gurnuo je sav novac na sredinu.

– Pot – objavio je. – Ovo nećeš smeti da prihvatiš.

– Naravno da ću smeti – odvrati Kortni i pogleda Debelog Sema u oči, nastojeći da ga prozre. – Mislim da blefiraš, Seme... Tako je. Blefiraš.

Odbrojao je tri dolara i dvadeset centi i gurnuo ih na sredinu stola.

– Hoću da vidim šta imaš – rekao je.

Jednu po jednu, Sem je otkrio svih pet karata i pokazao svoj kare sedmica. Kortni je s žalosnim izrazom lica otvorio svoje karte i pokazao dva para. Šteta što ulog nije bio veći, pomisli Sem i pokupivši novac, ustade.

– Hej, zar mi nećeš dati priliku za revanš?

Umesto odgovora Sem je zamahnuo nogom i udario Kortnija u koleno. Jaknuvši od bola, Kortni je pao, a Sem je munjevito jurnuo prema vratima. Da li su otključana, pomislio je u jednom trenutku i očajanje mu je steglo srce. Zgrabio je ručicu i ledeni žmarci zamileli su mu kičmom.

– Tražiš li ovo? – upita ga Taker O'Dej.

Zaprepašćen, Sem se okrenuo i pogledao bandite. Niko se nije micao, čak ni Kortni, koji je držao rukom udareno koleno.

Sem počeo da se pravda:

– Ja i Lu smo se nešto sporečkali, Takere. Mislio sam da će pucati na mene.

O'Dej je zbacio cebe sa sebe i prišavši Semu, stavio ključ u bravu, otključao i širom otvorio vrata.

– Niko te ne zadržava, Seme. Tamo je tvoj konj. Samo idi.

Sem je počeo da drhti.

– Čuj, Takere, samo sam hteo da odem u Teksas.

– Zar sam ja nešto drugo rekao? – O'Dej je glumio naivnost. – Adios, Seme!

Sem je izdužio tanki vrat, jer mu se činilo kako mu je okovratnik odjednom postao tesan. – Ubićeš me – izusti.

O'Dej se glasno nasmeja. Sem se trže i pogleda ostale koji su stajali kao drveni kipovi. – Da, ubićeš me – nastavio je. – To nije pošteno. Nikada ti nikakvo zlo nisam učinio.

– Zbogom – odvrati Taker. – Pođi do svog konja. Dajem ti deset sekundi da stigneš do prevoja.

Semu se zgrči utroba. Za deset sekundi nije mogao stići do prevoja, ali možda je mogao stići van domašaja pištolja. Kriknuo je i jurnuo.

Taker je počeo da broji. Sem je paklenom brzinom pojurio na konju, pognut po vratu kako bi bio što manja meta. O'Dej završi brojanje i ruka mu

se spusti. Tri gromka pucnja odjeknula su doljom i Sem polete iz sedla. Njegov konj nastavi trk ka vrhu prevoja.

Izbacujući prazne čaure, O'Dej priđe lešu, a banditi krenuše za njim. Sem je bio pogođen sa sva tri hica u potiljak. Taker je postojao par trenutaka, a onda rekao: – Lu, gde si?

– Ovde – odazva se Kortni promuklo.

– Dovedi nazad njegovog konja. Imam jednu ideju.

Kada je Kortni vratio konja s prevoja Taker mu reče:

– Stavi Sema na sedlo i čvrsto ga veži da ne padne. – Rekavši to, ode do kolibe gde nađe parče kartona i na njemu nešto napisa. – Pričvrstite ovo na tu hulju – reče svojim ljudima. Nakon što su to učinili, obrati se Bili Herisu, rođaku Bordena: – Ti ćeš otpremiti pošiljku u Garden Siti. Samo odvedi konja u glavnu ulicu i brzo se izgubi.

– Brzo, to je prava reč – uzdahnu Bili i pođe ka koralu da osedla konja.

Taker O'Dej polako je punio magacin svog revolvera. Kada ga je držao u ruci, svi oko njega osećali su nespokojstvo, jer su se plašili njegove nepredvidivosti. Ali Taker je mirno vratio revolver u futrolu i banditi su skrenuli pogled na karton okačen mrtvom Semu o vrat, na kome je bilo naškrabano: „Srešćemo se, Holideje. Vaš verni O'Dej.“

– Verujem da će Holidej odmagliti kad ovo pročita – izjavi Kortni u želji da zadovolji Takeru.

– Neće pobeći – odvrati Taker. – Ti bi pobegao, ali Holidej je ponosan kao i ja. To ga i čini zanimljivim. A sada dosta! Hoću da odspavam i ne želim da budem uznemiravan do jutra.

Bili Heris je pojahao i poveo za sobom konja s mrtvim Semom.

– Ne vraćaj se ovamo – reče mu O'Dej. – Naći ćemo se kod Sotelove stene.

*

Zapadnjak se probudio iz dubokog sna i pogledao prema prozorima zastrvenim teškim zavesama, kroz koje se na prorezima probijala blistava svetlost poodmaklog vedrog jutra. Zažmurio je da bi pribrao prve utiske i ponovo otvorio oči. Ležao je u širokoj postelji s mesinganim ukrasima, koji su mutno svetlucali u polutami, a pored njega, topla i sva sazdana od čula, još uvek je spavala nesvesno obnažena Teni. Holidej se pažljivo izdigao na lakat i zagledao se u devojku. Rasute kose, čulnih, sočnih usana, obraza zarumenjenih od sna, izgledala je raskošno lepa i krotka i ničim nije podsećala na raspomamljenu, gladnu tigricu od pre nekoliko časova. Koliko je snage i vatre tada bilo u njenim dugačkim, glatko izvajanim udovima, koji su ga besomučno grlili i pleli se oko njega. Sada je ta zverka ležala mirna kao sita lavica, uspavana i anđeoski pitoma.

Dok je pogledom kliznuo s njenog lica na gladak, nežno izvajan vrat i upitao se je li pred njim ona ista žena koju je pre nekoliko dana upoznao na

Korbijevom ranču. Tada ga je grlila sa žestinom i strašću očajnika, a u njenim poljupcima bilo je gorčine, straha i beznađa. Kada je tada iznenada upao u njenu sobu, ona ga je zagrlila grčevito kao brodolomnik slamku spasa i predala mu se, tražeći u njemu utehu i spas od surove stvarnosti. Njen šapat imao je prizvuk grcanja.

Sada je bilo nešto sasvim drugo. Pod njenim jedrim dojnama pulsiralo je srce željno života i radosti, a u njenom telu treperila je žudnja i strast.

Kao da na sebi oseća njegov pogled, Teni se promeškoljila i otvorila oči. Osmeh joj se razlio na licu, a njene još snene tamne oči zasjale su radošću. Učinila mu se još lepšom nego malopre i Dok se nadvi nad nju i spusti usne na njene. Ona mu je sanjivo uzvratila poljubac i obgrlila ga rukama.

– Dugo sam spavala – rekla je i pogledala prema prozoru.

– Nisam hteo da te budim, ali već je vreme da odem do Bolsa – odgovorio je. – Posle toga ćemo doručkovati. Da se nađemo u restoranu kroz jedan čas, važi?

Osmehnula se.

– Možemo.

Dok je ustao, na brzinu se spremio i izašao iz sobe. Silazeći niz stepenice, ugledao je portira koji je stajao na ulaznim vratima i zurio na ulicu.

– Šta je to tako zanimljivo? – upita ga zapadnjak.

– Ne znam – odgovori portir. – Ovog časa je dojahao neki konjanik, ali ne vidim ko je to.

Holidej je pogledao niz ulicu do gomile okupljene ispred zatvorske zgrade. Konjanik nije sjahao. Sedeo je kruto uspravljen u sedlu, kao da je bio svezan. Krupnim skokovima Dok potrča preko ulice.

Prišavši bliže, prepoznao je Sema, učesnika pljačke na poštanskoj postaji. Onda je uočio njegovo mrtvačko bledilo. Iz gomile se izdvojio zamenik Bols i pokazao zapadnjaku komad ispisanog kartona:

– Ovo je za vas, mister Holideje.

Dok je pročitao poruku i pocepao karton.

– Odgovara mi – progundao je.

– O'Dej neće doći sam – reče Bols.

– Ovo će biti bitka. Kerli je cele noći tvrdio da to možemo očekivati. Nikada nisam video da neko ima toliko vere u nekoga koliko on u Takeru O'Deja. Preplašio je Trejsija i Korbija do smrti.

Holidej je pokretom glave pokazao na ljude koji su držali Semovog konja.

– Možete neke od ovih uzeti za pomoćnike.

– Pogledajte bolje njihova lica.

Dok posluša i na licima građana pročitao strah.

– Pri pomenu O'Dejovog imena poskočili su kao opečeni. Ne možemo računati na njih.

– Koliko ljudi ima Teksašanin?

– Teško je reći. Možda šestoricu.

– Šta vi nameravate, zameniče?

– Ja nosim šerifsku zvezdu i položio sam zakletvu. Neću pobeći.

Dok potapša Bolsa po ramenu:

– Uspećete. A sada čujte! Ja znam gesla revolveraša. O'Dej je u prvom redu revolveraš, a tek onda bandit. Glavni razlog njegovog dolaska je da se odmeri sa mnom. Neće dopustiti nikome da mu pomogne, jer je to njegov način. Ako ga sredim, ostali će se razbežati...

– A ako ne?

– Onda će vam trebati vaša dvocevka i mnogo, mnogo sreće.

*

Pijuckajući kafu, Dok pogleda na zidni sat. Zapazivši da su se kazaljke jedva pomerile, setio se da je maločas bacio pogled. Osećao je grč u želucu, ali taj osećaj nije imao prvi put.

Teni je spustila viljušku na tanjir i obrisala usta salvetom. Jedva da je okusila jaja i slaninu.

Holidej je stavio salvetu na sto i progovorio:

– Žao mi je za tvog strica, ali bar se ponaša kao čovek. U stvari, više se brine za tebe, nego za sebe.

– Oh... šta ti je rekao?

– Želi da ti preuzmeš ranč. Rekao je da će potpisati dokument o prenosu.

– Zar može? Zar se ne radi o velikim krađama stoke?

– Da, ali ranč je kupljen pošteno. Ukradena stoka je prodata.

– Zar se kupci ne mogu otkriti?

– Ne verujem. Kupci su obično veliki rančeri, koji rade preko posrednika, pa je vrlo teško povezati ih s krađama.

– Trebalo bi da budu kažnjeni kao i moj stric!

– Slažem se, ali teško da će tako biti. No, nešto drugo je u ovom trenutku važnije. Mislim da bi trebalo da ostaneš u svojoj sobi za slučaj okršaja.

– Potcenjuješ me, Džone. Shvataš li kako se strašno osećam?

– Mogu da zamislim. Ovo je sve preveliko nasilje za jednu ženu sa Istoka.

– Ne, nije to. Ja sada razgovaram s tobom, a za kratko vreme možda ćeš biti mrtav. To je više nego što mogu podneti.

– Jednoga dana to će se promeniti.

– Jednoga dana – ponovila je njegove reči rezignirano. – Sada shvatam da ovde ne mogu živeti. Divlji zapad je suviše surov i zao.

– Verovatno je tako, Teni – reče Dok ustajući.

Bilo je podne i na ulicama je vladala grobna tišina.

– Šta je sad ovo? – izustila je Teni, kružeći pogledom. – Gde je ovaj svet?

– Iza zaključanih vrata – odgovorio je Dok mirno.

– Hoćeš da kažeš kako ti niko neće pomoći?

– Hoće. Šerifov zamenik.

Dok ju je otpratio do hotela. Nekoliko gostiju stajalo je okupljeno oko portira, u razgovoru. Kada su Teni i Holidej ušli, oni su ih pozdravili.

– Ja neću ostati ovde ni sekunda duže nego što je potrebno da se ukracam – rekao je jedan gost crvenog lica.

I ostali su mislili slično. Diližansa je kasnila već deset minuta.

Dok je dotakao Teni po ruci i rekao:

– Diližansa će te odvesti do Red Benka ako želiš. To je mirnije mesto od ovog. Tamo možeš pričekati dok se ovde stvari reše.

Devojka se okrenula usta poluotvorenih od iznenađenja.

– Otkud znaš... – zaustila je, ali je on već izašao.

Prešao je preko ulice i prošao pored gostionice u kojoj je završio život Džok Pasko. Vrata i prozori bili su zakovani, a na vratima je pisalo da je gostionica do daljeg zatvorena. Teni je bila u pravu, pomislio je. Divlji zapad nije bio mesto za nežne i osetljive, ali on sam više je voleo da bude sahranjen ovde nego na Istoku.

Pokucao je na vrata šerifove kancelarije i Bols mu je otvorio.

– O'Dej namerno odugovlači – rekao je suvonjavi zamenik, puštajući ga unutra.

Dok je klimnuo glavom.

– Da, to je njegova taktika. Jedan od omiljenih trikova revolveraša je da ostave žrtvu da čeka dok se oni zabavljaju. To oni zovu igrom živaca.

Bacio je pogled ka zatvorenim. Kerli Borden sedeo je na podu s nogama podvučenim pod sebe. Trejsi je čistio naočare, a najmirniji od svih izgledao je Bričel Korbi. Prišavši rešetkama, dozvao je zapadnjaka:

– Holideje, kako je Teni?

– Dobro. Možda će otputovati sledećom diližansom.

– Kakvi su to glupi razgovori – upita Borden. – Jeste li svi poludeli? Taker dolazi. Zna li šta to znači?

– Ti si se izgleda uplašio – reče Dok. – Mislio sam da ti je Teksašanin prijatelj.

– Taker nema prijatelja – odvrati Borden. – Jeste li ga ikada videli u akciji, Holideje?

– Nisam imao to zadovoljstvo – priznao je Dok cinično.

Borden se kratko nasmejao:

– Vi smrt nazivate zadovoljstvom, mister? Videćete već. O'Dej nije ljudsko biće.

– Jeste, i on je čovek – odvrati Dok i, pozdravivši Bolsa, uputio se prema salunu „Srebrna papuča“. Za šankom nije našao nikoga i barmen mu objasniti razloge:

– I ja nameravam da zatvorim.

– Natoči mi jedan brendi, a onda idi.

Barmen ga posluša i stavi piće pred zapadnjaka. Skinuvši kecelju, bacio ju je preko šanka i žurno se udaljio. Jedna vrata su se s treskom zatvorila i Dok je ostao sam u velikoj prostoriji. Prineo je čašu usnama i pogledao zidni časovnik čije se klatno jednolično njihalo. Spustivši čašu na šank, proverio je da li mu se kolt lako vadi iz futrole.

*

Sedmorica konjanika ostavili su svoje konje na pola milje od grada i produžili pešice. Na Takerovu zapovest njegova šestorica pratilaca sakrili su se u žbunje pored puta i pustili diližansu, a onda im je O'Dej

dao znak da nastave put ka svom cilju. On im je već jednom izložio svoju jednostavnu strategiju, ali im je sada još jednom ponovio:

– Možda nas čekaju u zasedi i zato idemo ovako. Neće nas videti ako u grad uđemo s druge strane. Privući ćemo se zatvorskoj zgradi i upasti na zadnja vrata pre nego što oni shvate šta se događa. Trejsi i Korbi dobiće metak, a Kerlija ćemo osloboditi. Jeste li svi shvatili?

Banditi promrmljaše nešto u znak potvrde.

Ušavši u grad, nastavili su da se šunjavu jednom sporednom ulicom i zaustavili se kod zadnjih vrata zgrade zatvora. O'Dej je stavio ruku na kvačku i sasvim lagano je okrenuo. Vrata se nisu otvorila i on je pustio ruku. Prislonio je uho na vrata i začuvši škripanje poda, digao ispruženi kažiprst što je trebalo da znači da je protiv njih samo jedan čovek.

*

Diližansa se zaustavila pred hotelom privučena portirovim fanatičnim mahanjem ruke.

– Šta nije u redu? – upita vozar, obuhvativši pogledom puste trotoare i zatvorena vrata kuća. – Da nije zavladała zlatna groznica?

– Nije. Druga je nevolja – odvrati portir. – Taker O'Dej dolazi.

– O'Dej! – vozar diližanse je pobledео. – Onda dovedi brzo putnike jer odmah krećem!

Holidej se naslonio na stub nadstrešnice i posmatrao putnike koji su

užurbano izašli iz predvorja. Teni Korbi je izašla poslednja i pogledala ga, očigledno u nedoumici šta da učini. Ali pre nego što je Dok mogao nešto da joj kaže tišinu je prekinula serija pucnjeva.

– Svi u zaklon! – doviknuo je on i izvukavši revolver, pogledao u pravcu šerifove kancelarije, odakle su pucnji doprli.

– Ne mičite se – začuo se nečiji glas s druge strane ulice. – Ako se neko makne, šerifov zamenik će dobiti metak u glavu!

Zapadnjak je zastao kao skamenjen, jer je na verandu ispred zatvora gurnut Bols krvavog lica.

– Holideje – odjeknuo je isti glas ponovo – želeo si da me vidiš. Evo, došao sam!

Ledeni žmarci zamileli su Doku uz kičmu. Da li je to bio strah? Već mnogo puta je bio u sličnom položaju i uvek je morao da se bori protiv tog osećaja strepnje. A onda, za petama tom trenutnom strahu stigao je gnev zbog sopstvene slabosti.

– Zar se uvek tako boriš, O'Deje... iza leđa talaca? – doviknuo je.

– Ne, nikada i ti to znaš – začuo se odgovor. – Samo želim da se osiguram da borba bude fer. Bols mi je garancija. Samo ti i ja, Holideje! Da li ti to odgovara?

Dok je vratio revolver u futrolu.

– Savršeno. Samo to i tražim.

Bols je povučen nazad u zatvor i trenutak kasnije na verandu je kročio O'Dej. I on je vratio revolver u futrolu, a onda ispružio desnu ruku. –

Pogledaj! – rekao je hvalisavo. – Ni drhtaja:

Onda je zakoračio na ulicu.

Holidej je sporim, ležernim korakom sišao s trotoara. Neki čudan osećaj odagnao je iz njega i poslednji tit-raj napetosti. Osećao se slobodnim i sigurnim u sebe i pred očima je, kao neko predskazanje, video događaje koji će uslediti u bliskoj budućnosti. Video je da mu predstoji život. Mada je pred njim stajao jedan od najboljih revolveraša Zapada, nešto mu je govorilo da neće umreti.

O'Dej je neprimetno hramao u hodu. Više se nije smejao. Načinio je još nekoliko koraka i stao. – Potegni, Holideje – pozvao je.

Dok ne odgovori. Gledao je Teksašanina netremice u oči, blede od mržnje, jer je znao da će iz tih očiju pročitati signal odlučujućeg trenutka. I tada je uhvatio taj blesak. Taker se izvio kao opruga. Bacio se u stranu i ruka mu se pružila ka futroli revolvera. Taj pokret je bio toliko brz da ga je zapadnjak jedva registrovao. Ne mičući se s mesta, on je munjevito potegao i opalio s kuka.

O'Dejovo ružno lice se iskrivilo i u Dokovim ušima grmnuo je prasak njegovog pištolja. Dok opali još jednom, pa još jednom. Kroz barutni dim video je kada je Taker O'Dej zadrhtao od tanadi i ispustio revolver. Zatim se kao prazna vreća skljkao na tle i ostao nepokretno da leži. Dok je i dalje stajao, zureći u revolveraševo telo. A zatim odahnu s olakšanjem.

Neko vreme nikakav šum nije remetio tišinu, a onda su se vrata kuće

počela otvarati i sa svih strana začuo se bat užurbanih koraka. Odasvud su pristizali ljudi s oružjem u rukama. Jedan po jedan, stali su pred šerifovu kancelariju, najpre njih desetak, zatim dvadeset pa trideset. Pristizali su sve više, ispunjavajući ulicu, sve dok zgrada zatvora nije bila sasvim opkoljena.

Kroz prozor kancelarije začuo se glas jednog bandita:

– Mi odlazimo! Ako neko pokuša da nas zaustavi, ubićemo šerifovog zamjenika!

– Pustite Bolsa napolje! – povika jedan građanin – ili ćemo vas sve povešati!

– Dobro, dobro – zavapio je bandit usplahireno. – Predajemo se!

Vrata se otvoriše i Bols posrćući stade na trotoar. Pridržavši se za stub nadstrešnice, nesigurnim korakom prišao je telu Takeru O'Deja.

– Uspeli ste, Holideje – rekao je. – Pobedili ste ga.

– Jeste li teško ranjeni? – Dok ga pridrža da ne padne.

– Samo mi je ruka slomljena, ali ću preživeti. Ubili su Trejsija i Korbija.

Dok baci pogled ka Teni, koja je stajala na vratima hotela. – Ja ću joj reći. – Onda primeti da građani tuku bandite. – Uspostavite red, šerife, ili će se ovo pretvoriti u linč!

– Stanite! – povika Bols. – Sud će odlučiti o ovim ljudima. Od sada će u ovom gradu vladati zakon, a ja ću se postarati da ga svi poštuju.

Ljudi su zastali, zaprepašćeni, nastala je tišina, a onda svi u glas ra-

dosno kriknuli: – Kako vi kažete, šerife!

Dok se kroz gomilu probio do Teni.
– Tvoj stric je mrtav, Teni – rekao joj je. – Žao mi je.

– Nemoj. Ovakav njegov kraj možda je najbolji.

– Ostaješ li pri odluci da odeš?

– Da. Idem ovom diližansom. Ne mogu da se priviknem na ovaj svet...

– Pogledala je Holideja i slab smešak zalebdeo joj je na usnama. – Možda ću se kroz mesec-dva osećati druga-

čije i onda ću se vratiti... ako ti još budeš tu.

– Ne znam. U svakom slučaju, naći ću nekoga ko će privremeno voditi ranč. Kasnije ćemo videti.

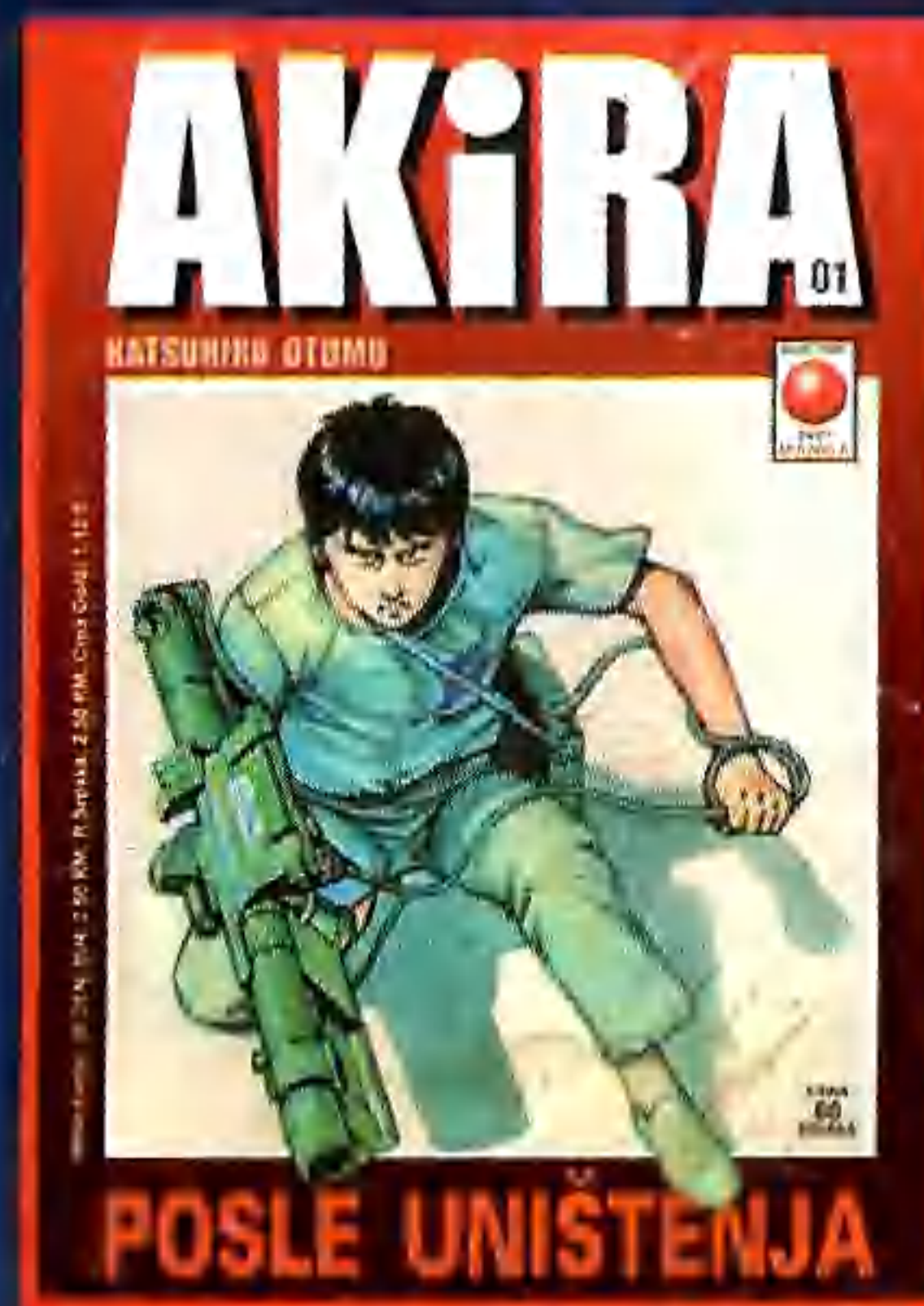
Teni je ćutke klimnula glavom i pružila mu ruku. Dok ju je prihvatio i dugo zadržao u svojoj. Gledali su se tako kao da se grle pogledima. Onda je ona ušla u kola.

Dok mahnu rukom za devojkom koja je zauvek otišla iz njegovog života.

KRAJ

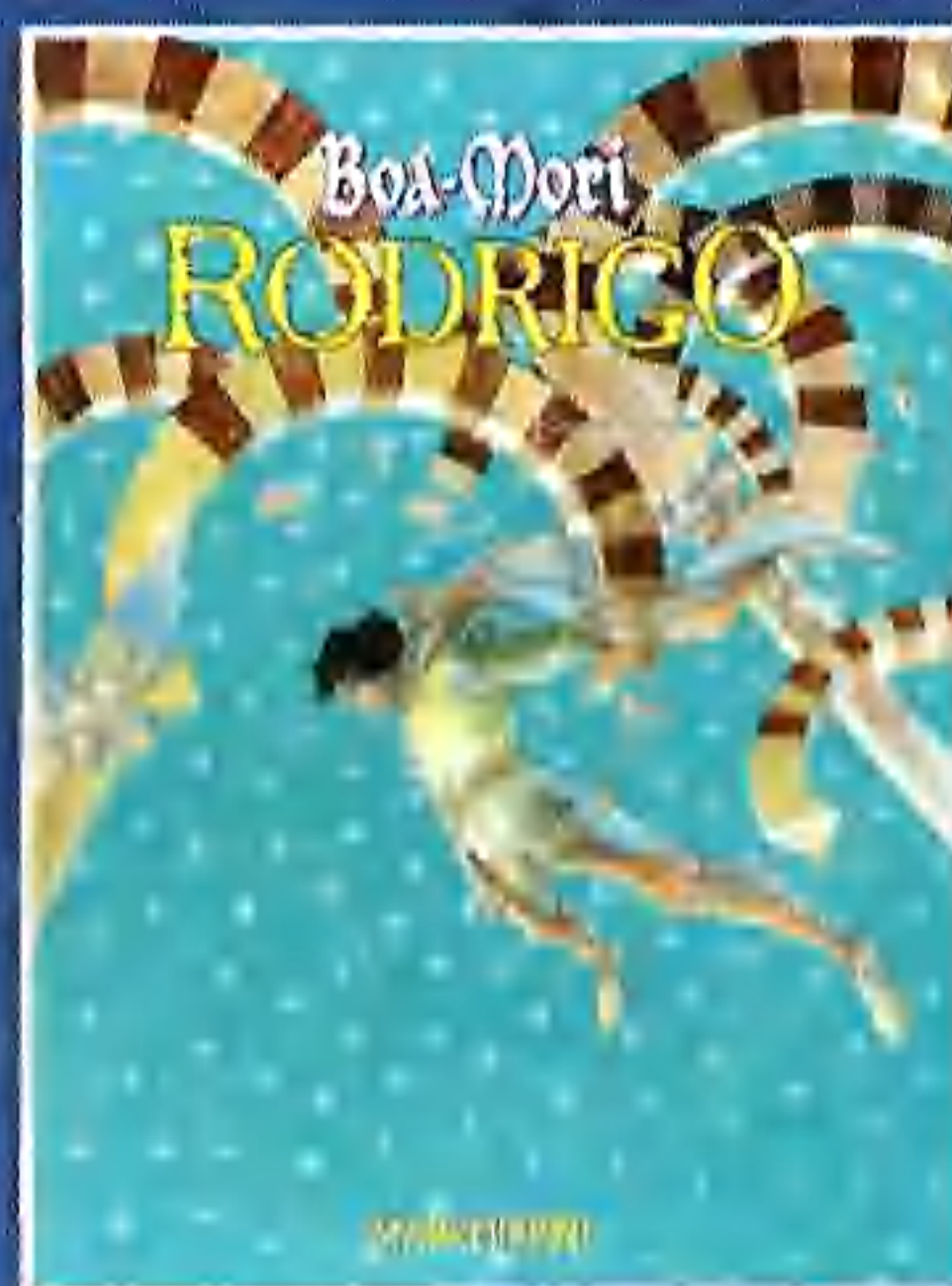
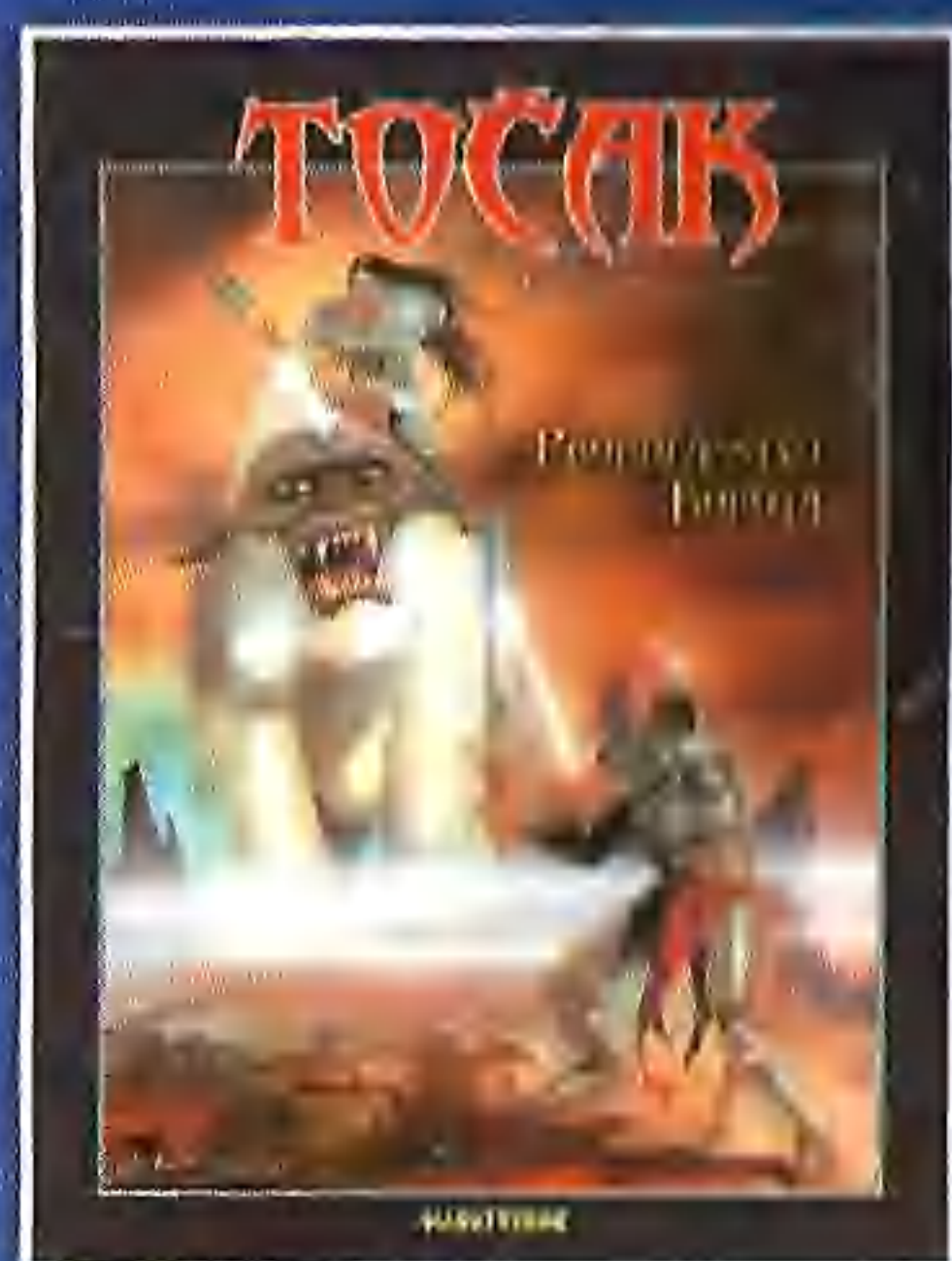
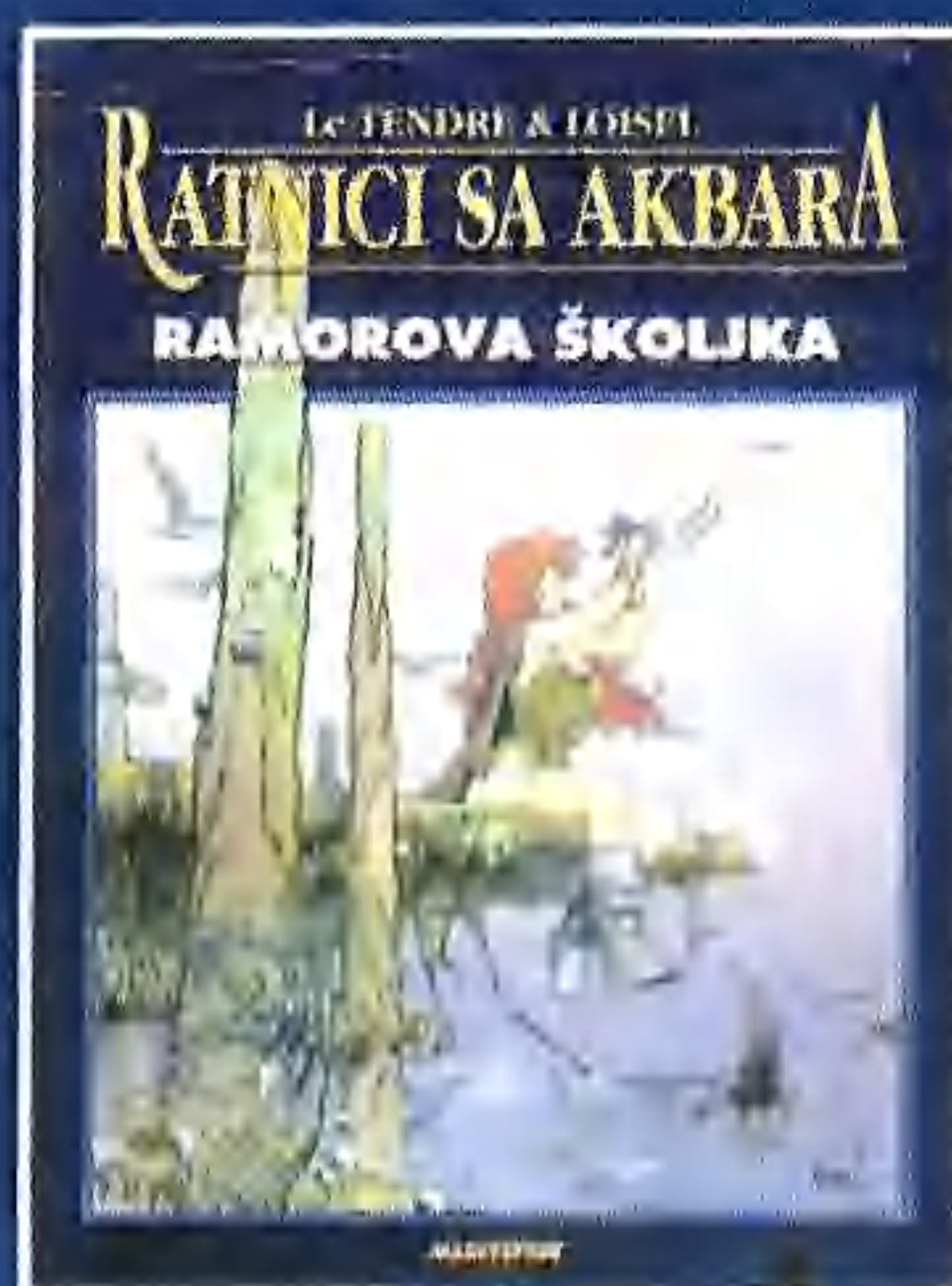
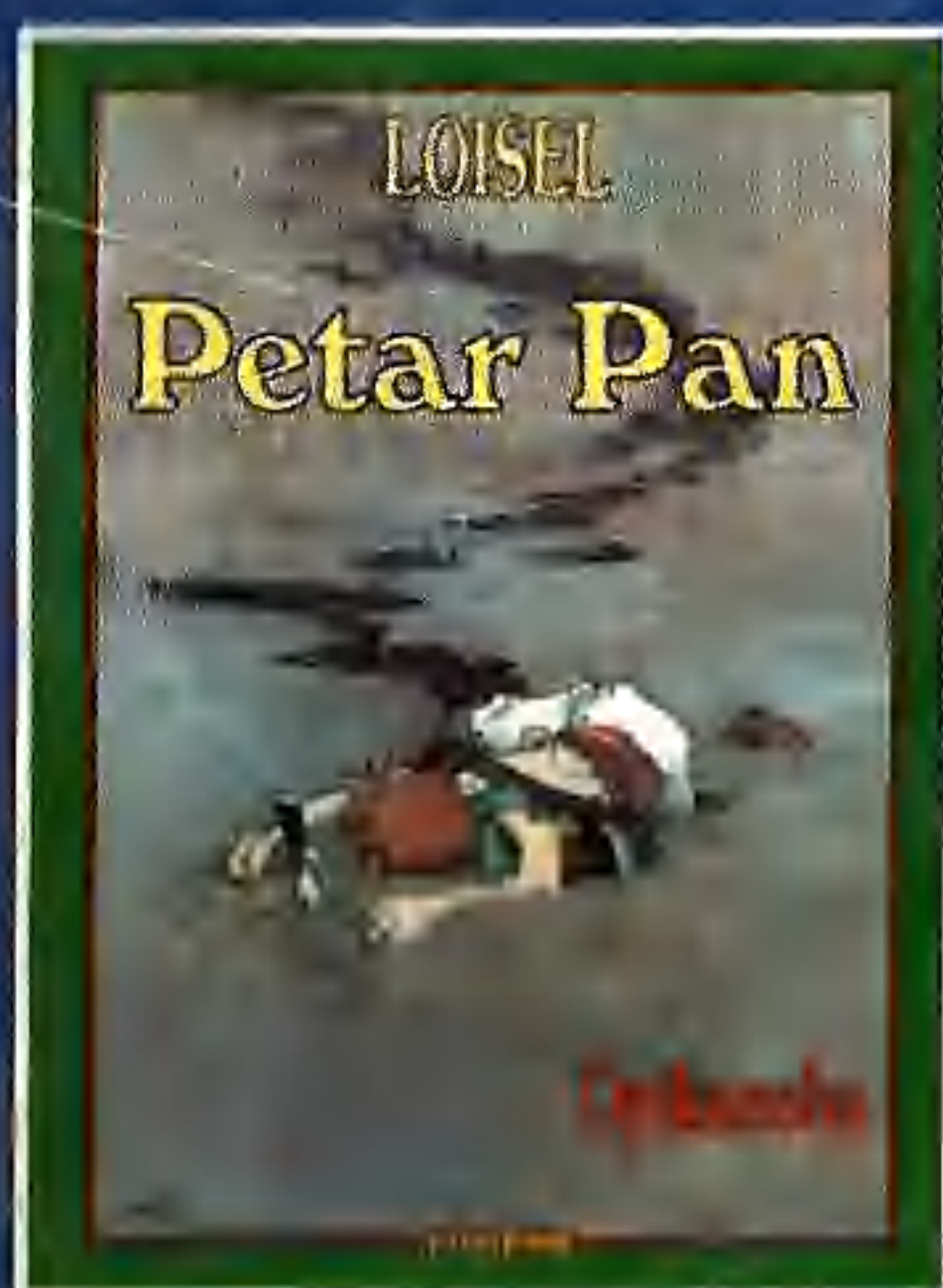
POTRAŽITE NAŠA REDOVNA STRIP IZDANJA

početkom meseca

sredinom meseca

VELIKI IZBOR STRIP ALBUMA

INFORMACIJE
NA TELEFON:
021 332 220

MARKETPRINT

YU ISSN 0353-0000

9 770353 000002

00350

